

Omraam Mikhaël Aïvanhov
SECRETELE CĂRTII NATURII
Articol I. Cap. 1 – Cartea naturii

Din timpuri imemorabile, omul este considerat ca un rezumat al universului. El a fost reprezentat în templele antice ca o cheie capabilă să deschidă porțile Palatului Marelui Rege, pentru că tot ceea ce există în univers ca materie și energie se regăsește, într-o măsură mai mică, și în om. De aceea, universul este numit „macrocosmos” (lumea mare), omul: „microcosmos” (lumea mică); iar Dumnezeu este numele Spiritului Sublim care a zămislit lumea mare și mică, care le însuflețește și le susține existența.

Pentru a trăi și a se dezvolta, acest microcosmos, omul, este obligat să rămână în contact, într-o legătură permanentă cu macrocosmosul, cu natura; el trebuie să facă neîncetat schimburi cu ea, iar aceste schimburi sunt denumite viață. Viața nu reprezintă altceva decât un schimb neîntrerupt între om și natură. Dacă aceste schimburi sunt împiedicate, urmează boala și moartea. Tot ceea ce bem, ceea ce mâncăm și respirăm, este viața lui Dumnezeu însuși. Nimic nu există în cosmos care să nu fie însuflețit, animat de Spiritul Divin. Totul trăiește, totul respiră, palpită și este în comuniune cu acest mare curent care țâșnește din Dumnezeu și inundă universul, de la stele până la cele mai mici particule. Sfântul Pavel a spus: „Noi trăim și ne mișcăm în Dumnezeu, ne avem în El existența”.

Schimbul este cheia vieții. Sănătatea sau boala, frumusețea sau urâtenia, bogăția sau sărăcia, inteligența sau prostia etc... depind de felul în care omul face schimburi. Totul reprezintă nutriție, respirație, nesfârșite schimburi. Atunci când mâncăm, noi realizăm schimburi în lumea fizică; când nutrim sentimente, facem schimburi în lumea astrală; când gândim, realizăm schimburi în lumea mentală. Din cauza felului în care se hrănesc, respiră etc... mulți oameni își astupă canalele propriului organism; schimbul normal între natură și ei nu se mai poate face corect și se îmbolnăvesc. Tot așa stau lucrurile și în privința intelectului și inimii. Dacă intelectul și inima nu primesc corect gândurile luminoase și sentimentele călduroase, dacă ele nu resping gândurile și sentimentele negative, așa cum se aruncă cenușa sau resturile, ele sunt în primejdie.

Pentru a fi fericite, împlinite, ființele umane trebuie să învețe să facă corect schimburile, și mai ales să își deschidă inima către natură,

să simtă că sunt legate de ea, că sunt o parte a acesteia. Acela care își deschide inima către acest curent divin care străbate universul realizează schimbul perfect, și în el se trezește un nou intelect, datorită căruia începe să deslușească cele mai subtile chestiuni filosofice. se pune întrebarea: „Știi că un anume filosof a scris ceea ce ne spui?” Nu, el nu știe, dar nu este neapărat nevoie ca el să știe. Ceea ce el cunoaște cu adevărat, este schimbul, pentru că îl trăiește și îl simte. Este bine să spui că un anume gânditor a scris o anumită lucrare, dar este mai bine să aduci dovezi din propria ta experiență. În loc să citești cărți, este preferabil să te conectezi la singura sursă cu adevărat inepuizabilă și nemuritoare: natura. De acum înainte, trebuie să învățați să extrageți citate din marea carte a naturii, unde se înscrie totul, fiindcă oamenii sunt muritori, iar datorită imperfecțiunii lor, toți s-au înșelat, mai mult sau mai puțin, în timp ce natura va rămâne veșnic vie și adevărată.

Un mare Maestru, un mare Inițiat este o ființă care cunoaște structura omului și a naturii, cât și schimburile pe care trebuie să le facă cu ea prin gânduri, sentimente și faptele sale. De aceea, orientalii spun că în cinci minute petrecute în preajma unui Inițiat înveți mai mult decât studiind douăzeci de ani în cea mai renumită universitate din lume. În preajma unui Maestru înveți știința vieții, pentru că orice mare Maestru aduce cu sine adevărata viață.

Marea diferență dintre studiile făcute într-o universitate și acelea care se fac într-o Școală Inițiată este că la universitate se învață tot ceea ce este exterior vieții, iar după mai mulți ani de astfel de studii, rămâi neschimbat, ai aceleași slăbiciuni, același imperfecțiuni. Bineînțeles, poate ai devenit un savant distins și celebru, ai învățat să folosești instrumente, să citezi, să folosești limbajul și chiar să câștigi mulți bani, dar posibilitățile de a deforma mentalitatea celorlalți au crescut deopotrivă. Dimpotrivă, acela ce studiază Știința Inițiată constată, după un oarecare timp, o profundă transformare în el însuși: discernământul său, forța sa morală au crescut și el este o binecuvântare pentru ceilalți.

A studia la universitate înseamnă a analiza un fruct în laborator cu ajutorul tuturor procedeele fizice și chimice; înseamnă să înveți din ce elemente se compun coaja, pulpa, sâmburii, sucul, dar fără să guști vreodată fructul, fără să-l descoperi cu ajutorul instrumentelor naturale pe care Dumnezeu le-a pus la dispoziția noastră, fără să-i resimți efectele. Știința Inițiată nu vă va învăța poate nimic despre

compoziția chimică a fructului, dar ea vă va învăța cum să-l mâncați, și vă veți da seama puțin după aceea că toate angrenajele voastre interioare sunt puse în activitate, că ele sunt însuflețite, echilibrate. Și atunci vă veți putea lansa în studiul mării cărți a naturii; veți descoperi acolo aspectele fizice, chimice, astronomice, mai bine explicate decât lucrările universitare, și veți vedea legătura dintre ele.

Este folositor să aprofundați anumite discipline, fiecare dintre ele descoperindu-ne un aspect al universului și al vieții, dar în felul în care se studiază acum, nu se pătrunde decât în latura moartă a lucrurilor. Vom observa într-o zi că trebuie să însuflețim științele, adică să le regăsim în toate domeniile existenței. Atunci formulele matematice, de exemplu, formele și proprietățile geometrice vor vorbi un alt limbaj și vom descoperi că aceleași legi conduc gândurile, sentimentele și faptele noastre. Această știință eu o consider a fi adevărata știință. Pentru moment, se cunoaște prea multă astronomie, prea multă anatomie, prea multă matematică... fără a lega aceste științe între ele, și mai ales fără a le lega de om, de viața sa.

Vă voi da un exemplu. Credeți că știți cele patru operații: adunarea, scăderea, înmulțirea, împărțirea. Dar, în realitate, nu le cunoașteți, atât timp cât nu știți că ceea ce adună în noi, este inima. Da, inima nu știe decât să adune, ea adaugă mereu și adesea amestecă totul. Cel care scade este intelectul. Cât despre înmulțire, aceasta este activitatea sufletului, iar împărțirea, cea a spiritului. Luați în considerare omul, de-a lungul întregii sale existențe. Când este mic, el atinge, adună și duce la gură tot ce găsește. Copilăria este vârsta inimii, a primei operații, adunarea. Atunci când copilul devine adolescent, intelectul său se exprimă, el începe să respingă tot ce îi este inutil, dăunător sau neplăcut: el scade. Mai târziu, el se lansează în înmulțire, de aceea viața lui se populează cu femei, copii, case, sucursale, achiziții de tot felul... În sfârșit, devenit bătrân, el gândește că, în curând, va trece pe lumea cealaltă, își scrie testamentul sau își distribuie bunurile sale unora și altora: el împarte.

Începem prin a acumula; apoi aruncăm multe lucruri. Ceea ce este bun, trebuie plantat pentru a fi înmulțit. Cel care nu știe să planteze gândurile și sentimentele, nu cunoaște adevărata înmulțire. În timp ce, acela care știe să planteze, vede în curând o întreagă recoltă care apare, și apoi el poate împărți, adică distribui fructele culese. În viață suntem puși, fără încetare, în fața celor patru operații. Ceva se

agită în inima noastră, ceva ce nu reușim să-l sustragem; sau intelectul nostru respinge un prieten adevărat sub pretextul că nu este nici savant, nici bine plasat în societate. Câteodată înmulțim ce este rău, neglijând să plantăm ceea ce este bun. Trebuie deci să începem prin a studia cele patru operații aritmetice în viața însăși. Apoi vom putea aborda ridicarea la putere, rădăcinile pătrate, logaritmii... Dar acum, trebuie să ne mulțumim să studiem primele patru operații, fiindcă până acum nici măcar n-am învățat să adunăm și să scădem cum trebuie. Câteodată facem o adunare cu un adevărat tâlhar, sau respingem din minte un gând bun, un înalt ideal, pentru că primul venit ne spune că, având asemenea idei, vom muri sigur de foame.

Tot ceea ce vedem în jurul nostru, tot ce avem nevoie pentru a trăi, tot ceea ce facem, are un sens foarte profund. Chiar gesturile noastre cotidiene conțin secrete mari, numai că trebuie să știm să le descifrăm. Maestrul Peter Deunov spunea: „Natura îi amuză pe oamenii obișnuiți, îi învață pe discipoli și își dezvăluie secretele numai în fața înțelepților”. Orice lucru din natură posedă o formă, un conținut și un sens. Forma este pentru oamenii obișnuiți, conținutul pentru discipoli, iar sensul profund pentru înțelepți, pentru Inițiați.

Natura este marea carte pe care trebuie să învățăm să o citim. Este marele rezervor cosmic cu care trebuie să intrăm în legătură. Cum să stabilim această legătură? Este foarte simplu: este secretul iubirii. Dacă iubim natura, nu pentru plăcerea noastră sau pentru distracție, ci pentru că ea este marea carte scrisă de Dumnezeu, în noi va țâșni un izvor care va curăța toate impuritățile noastre, va elibera canalele ce sunt astupate și se va face un schimb datorită căruia vom dobândi înțelegerea, cunoașterea. Îndată ce iubirea se apropie, ființele și lucrurile se deschid ca niște flori. De aceea, dacă iubim natura, ea va vorbi în noi, deoarece și noi suntem o parte a ei.

Jakob Boehme, un mare mistic german, era cizmar... Desigur, el își câștigase acest privilegiu într-o încarnare anterioară, dar într-o zi el a fost iluminat subit de o lumină atât de mare încât aceasta i s-a părut insuportabilă: toate obiectele din jurul lui deveniseră luminoase. Înspăimântat, el părăsi casa și fugi la țară, dar în natură a fost și mai rău, pentru că pietrele, arborii, florile, iarba, totul nu era decât lumină și îi vorbea prin intermediul acestei lumini!... Mulți clarvăzători, mistici au trăit aceeași experiență și știu că în natură totul este viu și plin de lumină.

Pe măsură ce ne schimbăm părerea despre natură, ne modificăm și destinul. Dacă ne gândim că natura este moartă, diminuăm viața din noi; dacă gândim că ea este vie, tot ce ea conține, pietre, plante, animale, stele... ne însuflețește ființa și ne mărește forța spiritului.

Articol II. Cap. 2 – Ziua și noaptea

I.

Natura are viața sa, cu diferitele sale manifestări: timp frumos, ploaie, ceață, zăpadă... Anotimpurile care se succed, primăvara, vara, toamna, iama și toate schimbările antrenate de ele constituie un limbaj ce trebuie descifrat. Există ziua și noaptea, munca și odihna, starea de veghe și somnul; în toate domeniile se regăsesc aceleași alternanțe. Ce reprezintă ziua? Activitatea. Iar noaptea? Odihna. Evident, noaptea, în timpul somnului, se face de asemenea o lucrare, o lucrare diferită, ce nu mai are loc în conștiință, ci într-o altă regiune numită subconștient.

Astfel, ziua corespunde conștiinței, iar noaptea, subconștientului; ziua înseamnă trezire, iar noaptea, somn; ziua este activitatea, iar noaptea, pasivitatea. Sau atunci, ziua este cheltuială (fiindcă activitatea presupune cheltuială) iar noaptea este recuperare, restabilire. Cheltuiala nu poate dura mult timp dacă nu există recuperare, adică nu se restabilesc forțele, dacă nu se produce reîncărcarea. Or, pentru a te reîncărca, trebuie să te cureți, și tocmai activitatea care se desfășoară în timpul nopții în subconștient este legată de multe activități, și mai întâi de curățire: unele elemente vătămătoare, toxice, dispar pentru a se putea degaja căile respiratorii, circulatorii și eliminatorii și pentru ca toate fluidele sanguine, nervoase etc. să poată circula din nou.

A fi activ, conștient, vigilent, reprezintă pentru om o cheltuială considerabilă, de materiale și energii. Nici măcar nu vă imaginați toate energiile folosite de creier numai ca să fiți conștienți. Sunt extraordinare energiile cheltuite de el numai pentru ca voi să fiți treji! Dacă se întâmplă ca forțele și materialele ce îi permit să se mențină în stare de veghe s-au epuizat, el adoarme în timpul zilei pentru a putea recupera din nou ceea ce îi lipsește, și câteodată două trei minute sunt suficiente pentru se simți restabilit, reîncărcat. Astfel se lucrează, fără încetare, cu ziua și noaptea, cu activitatea și repausul, cu conștientul și subconștientul.

Dar ziua și noaptea le putem regăsi peste tot, în toate domeniile,

sub diferite forme. Ce sunt primăvara și vara? Ziua. Ce sunt toamna și iama? Noaptea: natura intră în repaus ca să regăsească forțe pentru ca primăvara și vara să dea din nou fructe. Iată de ce, în arbori și în plante, activitatea se deplasează după anotimpuri. În timpul toamnei și al iernii, lucrare se face în rădăcini, în timp ce în trunchi și ramuri se oprește: arborele nu mai are frunze, nici flori și fructe. Aceasta corespunde lucrării subconștientului. În timp ce primăvara și vara, activitatea urcă și se situează mai sus, ceea ce corespunde lucrării conștientului. Apoi, din nou, activitatea va coborî, și așa mai departe...

Această alternanță se găsește în fiecare lună, în care există de asemenea zi și noapte: timp de patrusprezece zile luna crește, aceasta este ziua, și timp de patrusprezece zile luna descrește, aceasta fiind noaptea. Atunci când luna crește, activitatea se deplasează în sus, spre creier, și omul își poate permite să cheltuiască și să producă mai mult, să fie mai activ și mai energic. Atunci când luna descrește, activitatea se mută spre abdomen, spre stomac, spre organele sexuale; în acel moment, omul nu mai este la fel de puternic în creier, dar este foarte activ, foarte puternic în subconștient, adică este mai senzual, vrea să mănânce și să doarmă mai mult... Iată deci cum într-o lună sunt cincisprezece zile de claritate și cincisprezece zile de obscuritate. De asemenea, și în timpul unei zile poate fi lumină și întuneric, câteodată chiar și într-o singură oră.

Ziua înseamnă deci trezirea, activitatea, cheltuiala, dar dacă nu ar exista noaptea ca să o pregătească, nu ar mai exista zi. Să luăm un exemplu. Ce este sarcina? O noapte. Copilul petrece nouă luni în noapte: el nu este conștient, nu vede nimic, și de altfel nici pe el nu îl vede nimeni, de abia mama sa îl simte mișcând în unele momente. Vedeți deci că existența este o noapte ce durează nouă luni. și o zi care durează nouăzeci de ani! între timp, desigur, există alte zile și nopți... Dar noi vorbim aici în mod simbolic.

Se spune în Facerea: „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi... Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a doua”. Seara înseamnă noaptea, iar dimineața înseamnă ziua. De ce Creatorul a început mai întâi cu noaptea? Pentru că nu poate exista zi dacă nu există mai întâi noapte. Noaptea pregătește ziua, ziua nu pregătește nimic, ea cheltuie, risipește ce a fost pregătit și adunat în timpul nopții. Înainte de apariția soarelui, a lunii și a stelelor, s-a făcut o pregătire în obscuritate, în întuneric, în noapte. Conform Științei Inițiatice, noaptea

pregătește ziua, întunericul pregătește lumina. Priviți cărbunele: el este negru, iar această obscuritate precede flacăra ce va țâșni din el. Există deci mai întâi întunericul, iar din întuneric țâșnește lumina, pentru că întunericul pregătește izbucnirea luminii.

Întunericul reprezintă materia neorganizată, haosul, lucrarea în subconștient, înainte de a se ivi ceva în conștient sub formă de lumină, de înțelegere, de inteligență. Acestea sunt noțiuni cu care trebuie să știm să lucrăm. De aceea, atunci când cerul este acoperit, când nu este soare, este momentul să facem o lucrare în subconștient. Dacă în alte zile ați reușit să vă faceți lucrarea spirituală în conștiință sau în supraconștiință, deoarece soarele se afla sus și condițiile atmosferice, curenții electromagnetici erau favorabili, în alte zile, în care condițiile sunt diferite, nu puteți face același lucru. Trebuie să schimbați deci activitatea. Pentru că acest timp noros și apăsător corespunde nopții, trebuie să opriți activitatea creierului și să coborâți în plexul solar.

Plexul solar este sediul subconștientului, iar creierul este cel al conștientului. Atunci când coborâți în subconștient acesta fiind legat de întregul cosmos, de imensitate, ce reprezintă latura colectivă, pătrundeți atunci în viața universală, în oceanul vieții universale, vă legați de ea, fuzionați cu ea; prin intermediul plexului solar vibrați cu imensitatea. Iar când vreți să redeveniți un individ conștient, liber și izolat, urcați în creier. Creierul are proprietatea de a individualiza ființele umane, iar plexul solar, aceea de a le face să pătrundă în colectivitate; prin intermediul plexului solar faceți o lucrare în noapte.

În timpul zilei vă individualizați, vă simțiți o ființă complet separată de celelalte, și se poate chiar să vă opuneți lor, să le combateți. În timpul somnului, dimpotrivă, nu mai aveți viață individuală, pătrundeți în viața universală, în viața cosmică, vă topiți în imensitate, de unde vă extrageți forțe pentru a vă restabili, exact ca peștii care înoată în mări și oceane și se hrănesc cu materiile dizolvate în apă. Ființele umane ies la suprafață, apoi se cufundă din nou în oceanul cosmic, și această alternanță poartă numele zi și noapte, conștiință și subconștiință, veghe și somn.

Întunericul precede lumina. Alchimistii au înțeles acest lucru. Atunci când vorbesc despre „lumina care iese din întuneric”, ei subînțeleg rezultatul unei mari lucrări prealabile care s-a făcut în obscuritate. Iar dacă se poate lucra în întuneric, este pentru că, în realitate, nu există obscuritate: în timpul nopții domnește o lumină

orbitoare, dar este o lumină astrală pe care ochii fizici nu o percep. Ceea ce este întunecos pentru unii, este luminos pentru alții, iar în același moment există mereu lumină și întuneric.

Se poate afirma că lumina este fiica obscurității; fiindcă din sânul mamei iese copilul, și nu invers. Lumina nu a dat niciodată naștere obscurității, ea o gonește, dar obscuritatea dă naștere luminii. Cum? Acesta este un mister: prin mișcare. Dacă nu există mișcare, lumina nu apare? Trebuie să freci, să lovești, să produci o mișcare pentru ca să apară la început căldura ce se transformă apoi în lumină. Transpus la ființa umană, se poate spune că voința este cea care produce mișcarea; mișcarea produce căldură, adică iubire, apoi intensificându-se, iubirea este obligată să țâșnească sub formă de lumină, de inteligență, de înțelepciune.

La origine se află voința, mișcarea. Voința este ceva obscur, reprezintă întunericul. În întuneric există o voință, o activitate care nu se vede; această activitate produce căldură, care nu se vede nici ea, dar se simte, și în sfârșit, prin intensificarea căldurii apare lumina. Este exact procesul creației. În Facerea se spune: „Și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe ape”. Apa reprezintă materia asupra căreia Spiritul Domnului urma să lucreze. Această mișcare a Spiritului a produs căldura, iar căldura s-a transformat în lumină, așa cum o arată cuvintele ce urmează imediat: „Să fie lumină!” Dumnezeu a creat lumea prin voință (mișcarea), și prin iubire și înțelepciune (căldura și lumina). Iar omul poate zămisli în același fel, fiindcă mișcarea se află în plexul solar sub formă de viață, căldura se găsește în inimă sub formă de iubire, iar lumina este în creier sub formă de înțelepciune. De altfel, dacă se ia în considerare trinitatea hindusă, Brahma, Vișnu și Șiva, se observă că înțelepții Indiei, care au pătruns în profunzimile creației, l-au plasat pe Brahma (Creatorul) în regiunea plexului solar, pe Vișnu (conservatorul) în inimă, iar pe Șiva (distrugătorul) în creier. Vedeți, dar, câte probleme sunt de aprofundat!

II.

Există deci o lume plină de lumină, unde totul apare distinct: formele, culorile, dimensiunile, distanțele, pericolele, cât și o lume obscură unde toate aceste realități se estompează în favoarea altor realități. Iar omul care petrece o noapte lungă în sânul mamei sale, unde se formează și se pregătește să iasă, repetă apoi întreaga viață această alternanță: când se trezește, el iese din noapte, doarme iar și

reintră în noapte. Iar dacă în Facerea Moise a scris: „Și a fost seară și a fost dimineață: ziua întâi”, este pentru că în domeniul esoteric, seara sau noaptea precede ziua, adică manifestarea.

Manifestarea este ziua; pregătirea, construcția, formarea în obscuritate și haos reprezintă noaptea. Noaptea precede ziua, iar creațiile cele mai importante se pregătesc în obscuritate. Atunci, de ce Inițiații în filosofia morală au asociat noaptea cu principiul răului, iar ziua cu principiul binelui? De ce întunericul este mereu simbolul Infernului, al răutății, iar lumina, simbolul binelui, al Cerului? În realitate, ele nu sunt decât o formă, un aspect exact, dar limitat.

Atunci când soarele răsare dimineața, în spațiul limitat pe care îl luminează, totul devine vizibil și precis: puteți să vă informați, să vă orientați, să lucrați, să faceți calcule și cercetări. Dar când el apune, totul se estompează, nu mai vedeți nici forme, nici culori, dar vedeți imensitatea, spațiul infinit, o multitudine de stele... Este ceva atât de mareț, de vast, încât aproape că vă pierdeți complet: sufletul vostru își ia zborul, se cufundă în această imensitate și fuzionează cu alte existențe. Pacea, calmul coboară în voi, fiindcă în fața acestei imensități, a acestei măreții, multe lucruri mici se șterg, și pătrundeți în viața universală.

Trebuie acum să diminuăm valoarea soarelui pentru că există mulți alți sori în univers? Nu. Dar trebuie să studiem limbajul naturii. Care este rolul soarelui? El ne individualizează, ne luminează, ca să putem studia și lucra pentru evoluția noastră. Dacă el nu ar fi existat, ne-ar fi fost imposibil, ne-am fi pierdut în imensitate. Pentru a ne putea individualiza și conștientiza, soarele este absolut indispensabil.

Soarele, luna și stelele sunt reprezentate în noi. Soarele se află în inteligența noastră sub formă de lumină, și în sentimentele noastre sub formă de iubire. În organismul nostru el este reprezentat prin inimă, centrul de unde țâșnește și se propagă sângele, pentru a hrăni organele, așa cum soarele hrănește planetele. Dar adevăratul centru al vieții noastre este plexul solar, pentru că de acolo vine viața. Rușii numesc acest loc „jivot”, iar „jivot” în limba bulgară înseamnă „viață”. Pentru ruși „jivot” reprezintă întreaga regiune abdominală, stomacul și plexul solar. În Evangheliile stă scris că, atunci când omul va ajunge să se purifice, să devină templul Dumnezeuului viu, „din sânul său vor țâșni izvoare de apă vie”. De acolo, din plexul solar țâșnește apa vie, și tot de acolo copilul primește viața de la mama sa prin cordonul ombilical.

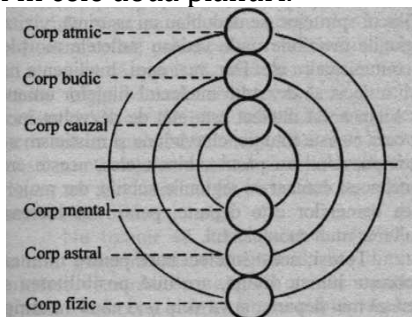
Dacă luăm soarele ca simbol al intelectului, este pentru că intelectul reprezintă în noi această însușire capabilă să lumineze lucrurile, să ni le facă vizibile și clare. Fără această lumină proiectată de el noi suntem orbi, iar dacă ești orb te poți rătăci, te poți pierde. Intelectul reprezintă în noi soarele sub formă de înțelegere, de pricepere, de claritate și înțelepciune. Intelectul este soarele nostru, dar un soare care momentan nu ne luminează mereu foarte bine.

Ce face intelectul? Ca și soarele, el are proprietatea de a individualiza creaturile, separându-le de colectivitate, de imensitate, pentru a le face conștiente și apte de studiu. El este deci folositor, dar în același timp ne taie legăturile cu adevărata realitate, care este imensitatea. De aceea în religia hindusă se spune că intelectul este distrugătorul realității. Da, se poate spune că el distruge realitatea, fiindcă ne-o ascunde; exact ca soarele care, împiedicându-ne să îmbrățișăm imensitatea cu toate celelalte stele, ne lasă să vedem numai o mică porțiune din pământ.

Intelectul, așa cum se manifestă el momentan, la anumiți gânditori, filosofi și oameni de știință, este un asasin al realității. El îi împiedică să vadă și să înțeleagă esențialul și, cu cât se încred mai mult în el, cu atât mai mult ei se rup de cosmos și de imensitate. Va dura acest lucru veșnic? Nu, pentru că în proiectele Inteligenței Cosmice această dezvoltare a intelectului nu este decât o etapă. Evident, ea știa că, dacă omul își va dezvolta intelectul, el s-ar fi rupt de toate, și ar fi devenit materialist, necredincios, ateu. Dar ea știa, de asemenea, că acest lucru va fi trecător, fiindcă acest intelect inferior care reține omul pe latura încremenită, mecanică și moartă a naturii, este legat de intelectul superior, corpul cauzal.

Vă amintiți de schema care îl reprezintă pe om împreună cu cele șase corpuri ale sale: fizic, astral, mental inferior, mental superior, budic, atmic. În centru se găsesc corpul mental inferior („manas”, cum spun teosofii) și mentalul superior care este corpul cauzal; ele sunt legate. De aceea, datorită activităților sale, intelectul inferior va ajunge într-o bună zi să trezească intelectul superior. Este necesar ca omul să aibă un intelect care să îi permită să se dezvolte atât ca individ și să stăpânească lumea materială. Dacă ar trăi în permanență cufundat în viața colectivă și universală, el ar fi incapabil să lucreze asupra materiei. Acesta este pericolul care îi pândește pe mistici, când nu știu să lucreze în cele două domenii și cad pradă numai lumii

nebuloase și lunare. Evident, ei trăiesc câteva bucurii, câteva extaze, dar lucrarea lor pământească este în pericol, iar corpul lor fizic, de asemenea. Pentru a te putea dezvolta armonios trebuie să știi să lucrezi în cele două planuri.

Soarele ne împiedică să vedem restul creației care totuși există; în univers există sori mult mai mari și mai puternici decât soarele nostru. Dar nu luminii soarelui trebuie să îi reproșăm că ne împiedică să vedem imensitatea; este necesar și indispensabil, aceasta corespunde lucrării intelectului. În trecutul îndepărtat, când intelectul ființelor umane nu era dezvoltat, conștiința lor nu era nici ea prea dezvoltată în planul fizic, ele aveau mai curând o viață psihică, o viață astrală, trăiau în mijlocul spiritelor, se dedubla cu ușurință, vizitau regiunile invizibile unde vedeau sufletele morților și comunicau cu ele. Dar, mai apoi, Inteligența naturii a decis să dezvolte intelectul ființelor umane, iar acum acest intelect este atât de dezvoltat încât tot ceea ce este intuiție, clarviziune și misticism s-a estompat. Unii au păstrat, bineînțeles, aceste credințe, acest contact cu regiunile subtile, dar majoritatea oamenilor este departe, pentru că lucrează mult mai mult cu intelectul.

Totuși, acest intelect care pentru moment umbrește lumea divină, are însă posibilitatea să meargă mai departe, și va veni o zi când va atinge inteligența superioară, de care este legat, inteligența pură, inteligența subtilă a cauzelor primordiale. În acel moment, omul va cunoaște lumea imensă, subtilă, lumea spirituală, lumea divină. Nu trebuie să suprimăm intelectul, pentru că printre facultățile date de Dumnezeu, aceasta este cea care ne permite să-L regăsim. Dacă nu am avea această inteligență, chiar mediocră, limitată, nu am putea găsi niciodată nimic.

Dumnezeu a dat oamenilor intelectul pentru ca ei să îl poată

regăsi; iar dacă ei ar avea puțină bunăvoință, acest lucru nu ar fi prea greu. Să luăm un exemplu. Când s-a comis o crimă undeva sau câțiva bandiți au spart o bancă, poliția sosește să ia amprente și să caute indicii. De ce? Pur și simplu pentru că este convinsă, absolut convinsă, că orice act, orice operă are un autor. Dar atunci cum, prin același raționament, oamenii nu ajung să spună că, dacă universul există, cu aceste legi, această ordine, această armonie aceasta se datorează unui autor? Ah, nu, fiecare lucru are un autor, dar natura, cu aceste oceane, acești munți, sori, constelații și toate aceste ființe vii, ea nu are autor!... Ei bine, iată un raționament catastrofal.

Nu trebuie să subestimăm intelectul; eu nu am avut niciodată intenția de a-i diminua valoarea, ci numai de a explica cum se manifestă el pentru moment, și în ce limite trebuie să rămână, fără să nesocotim rolul său care este imens, pentru că tocmai datorită lui îl putem descoperi pe Creator, pe Dumnezeu. Numai că trebuie să fim logici: dacă credem că fiecare crimă are un autor, dar că toată creația nu are niciunul, devenim absurzi. Pentru unele lucruri, oamenii sunt neîncredători, iar pentru altele sunt de o credulitate stupefiantă! Ei nu cred nici în Creator, nici în Inteligența Cosmică, nici în lumea divină, nici în dreptate, nici în bunătate, dar cred că vor recolta roade fără să fi plantat sau semănat, indiferent ce. Dacă s-ar cunoaște legea reîncarnării și legile sale, s-ar înțelege că nu trebuie să așteptăm, că trebuie pregătit terenul pentru a obține ceea ce ceri, iar dacă ai fi lucrat în încarnările anterioare, ai fi avut tot ce îți doreai în această viață.

Atunci, vedeți, oamenii nu cred în Inteligența Divină, dar ei cred în stupiditate, în întâmplare, în absurditate. Unii materialisti cred că atomii s-au asociat între ei din întâmplare, în așa fel încât au creat creiere inteligente. Întrebați un fermier dacă întâmplarea stăpânește natura și el vă va răspunde că nu poți cultiva smochine pe un butuc de vie, nici prune pe scaieți. Și dacă el știe acest lucru, atunci el știe și că inteligența va produce inteligență, iar absurditatea, absurditate. Atunci cum pot savanții să creadă că o întâmplare stupidă, nesăbuită și haotică a creat o lume organizată atât de inteligent? Într-adevăr, este nemaiauzit!

III.

Alternanța zilei și a nopții ne învață că omul trebuie să trăiască în cele două lumi: să-și dezvolte intelectul și să vadă bine planul fizic

cu detaliile sale, dar să nu rămână exclusiv în acel plan, fiindcă astfel niciodată el nu va fi complet, îi va lipsi toată imensitatea inimii și a sufletului, înțeleptul știe că el trebuie să fie în comuniune cu colectivitatea sufletelor din univers și în același timp să lucreze în planul fizic. El trăiește în planul divin, dar trăiește și în planul fizic; astfel el beneficiază de bogățiile celor două lumi. După părerea mea, un materialist nu este un om inteligent pentru că nu a studiat bine lucrurile: el s-a încrezut exclusiv în intelectul său, și cum intelectul este asasinul realității, această realitate, adevărata realitate, este ascunsă pentru el.

Dar să nu mă înțelegeți greșit: eu nu vreau să diminuez importanța soarelui. Nu, soarele nostru este legat de soarele spiritual și prin intermediul lui putem, deci, să intrăm în comunicare cu acest soare spiritual. De asemenea, soarele nostru, intelectul este legat de soarele planului cauzal, care este înțelepciunea universală, cunoașterea absolută. Astfel, soarele nostru reprezintă o etapă, o poartă, un nivel. Dar să nu spuneți acum: „Ah, dacă este așa, eu nu voi mai merge spre soare pentru că el ascunde realitatea”. El nu o ascunde, decât pentru aceia care nu știu să meargă mai departe.

Dacă ziua vă arată importanța pământului, a detaliilor, a lucrurilor mărunte, noaptea vă arată lipsa lor de importanță. Aveți probleme, griji? Contemplați stelele noaptea și veți simți că puțin câte puțin, tot ce este negativ începe să se estompeze, că deveniți nobili, generoși, indulgenți, că râdeți chiar de jigniri și ofense. Atunci când se detașează de această mică realitatea care este pământul și se lansează în imensitate, omul devine mare, el fuzionează cu Spiritul Cosmic. Dar apoi, ca să nu dispară complet, pentru că trebuie să mai rămână încă pe pământ și să își îndeplinească datoriile, el trebuie să revină și să își reia lucrările. Dacă nu aveți timp să contemplați stelele, cel puțin înainte de adormi, încredințați-vă Domnului și spuneți-l: „Doamne, fă-mă să înțeleg să cunosc și să vizitez toate splendorile Creației Tale”. Astfel, în timpul nopții veți merge foarte departe, nu veți rămâne mereu să stagnați pe pământ.

Omul nu este făcut să rămână agățat pe pământ, ci să călătorească pe celelalte planete, pe celelalte stele, deoarece pentru suflet nu există obstacole. Corpul, evident, este prea dens, el nu poate zbura în spațiu, dar sufletul nu întâlnește nici obstacole, nici bariere, nici ecrane. Numai că, pentru a putea călători, nu trebuie ca legăturile

lui cu corpul fizic să fie prea puternice. Dacă apetitul, dorințele, poftele rețin sufletul fixat de corpul fizic, el rămâne prizonierul acestuia, nu poate să își ia zborul ca să guste lucrurile din înalt.

Presupuneți acum că din cauza condițiilor atmosferice nefavorabile – un cer noros, apăsător – nu reușiți să meditați. Ce trebuie să faceți? Condițiile nefiind favorabile, trebuie să vă deplasați activitatea: în loc să o mențineți în creier, în conștiință, o deplasați în subconștient. Vă lăsați purtați în acest ocean cosmic de iubire și frumusețe, vă abandonați Domnului cu încredere și spuneți: „Doamne, mă las dus în acest ocean de lumină, am încredere în Tine”. Și, păstrând numai în intelect o mică candelă, pentru ca nimic rău să nu pătrundă înăuntru, vă lăsați duși, înotați într-un ocean de bucurie, vă aflați în încântare.

Da, iată ce puteți face în astfel de zile să nu adormiți, desigur, ci numai să vă lăsați legănați, urmărind din când în când ce se petrece în sinea voastră, fără să vă gândiți la nimic.

Stă scris în Cărțile Sfinte că acela care reușește să oprească gândul va gusta beatitudinea și nemurirea. A ști să-ți oprești gândul, iată cel mai greu lucru! Da, cel mai greu este să faci liniște completă în mintea ta, rămânând în stare de veghe... să nu gândești, nici să adormi, ci numai să simți, fără să gândești. Simți și înțelegi în același timp, nu știi cum înțelegi, dar constați că nu prin creier. Creierul nu este singurul organ capabil de înțelegere. Poate că fiziologii nu au ajuns încă să descopere acest lucru, dar eu vă spun: creierul, pe care noi îl cunoaștem, nu este singurul organ pregătit special ca să înțeleagă, mai există și altele.

Dacă comparați plexul solar cu creierul, veți vedea că ele sunt făcute din aceleași materii, cenușie și albă, dar dispuse invers: în creier, materia cenușie este la suprafață și materia albă în interior, în timp ce în plexul solar este plasat invers. Datorită materiei cenușii, omul înțelege, iar datorită materiei albe el simte. Materia cenușie a creierului ne împinge să înțelegem latura exterioară a existenței, în timp ce materia cenușie din plexul solar ne conduce spre înțelegerea laturii spirituale, profunde, interioare a vieții.

Lumina și întunericul sunt două principii divine. În noapte nu este nimic rău, mai mult decât este în ziua. Numai în mintea oamenilor există răul, pentru că ei nu înțeleg totul, dar în natură răul nu există. Întunericul își face lucrarea sa, lumina, de asemenea, și lumina iese din

întuneric, întunericul produce lumina. Să nu uitați niciodată acest lucru în lucrarea voastră spirituală.

Articol III. Cap. 3 – Izvorul și mlaștina

Ascultați micul izvor care ne spune: „Fiți la fel ca mine, fiți vii, impetuoși, dacă nu, veți deveni asemenea unei mlaștini”. Da, trebuie să îl ascultați, și dacă izvorul vostru interior seacă, în voi se vor produce fermentații. Iar când există undeva fermentații, știți ce se întâmplă: țânțarii, muștele, tot felul de gânganii proliferază, și chiar dacă încercați să le îndepărtați, nu este nimic de făcut, ele se înmulțesc fără încetare. Singura soluție este aceea de a seca mlaștina și a lăsa izvorul să curgă, pentru că acolo unde curge un izvor nu mai există putrefacție, totul este viu și pur.

Eu v-am vorbit adesea despre izvor, și nu numai despre micul izvor de la munte, dar și despre acest izvor mult mai puternic, izvorul unic: soarele. Din păcate, atunci când observi oamenii, îți dai seama după felul lor de a gândi și din atitudinea lor că nu s-au preocupat niciodată de izvor, de acel punct vibrator care țâșnește, care proiectează. Ei vor spune: „La ce ne-ar folosi să ne oprim asupra acestei imagini a izvorului?” Săracii de ei! Ei sunt poate educați, dar nu au observat esențialul. Ei nu au văzut că întreaga orientare a existenței lor, a faptelor lor, depinde numai de imaginea pe care și-au pus-o în minte. Au ales ei oare imagini vii, impetuoase, sau dimpotrivă, imagini moarte, ca mlaștina? Totul se află aici. După observațiile pe care le fac în fiecare zi, eu descopăr că totul depinde de alegerea pe care omul o face, din punct de vedere simbolic, între izvor și mlaștină, această alegere ne arată cum înțelege el viața.

Auzim adesea oameni care se plâng că totul le merge prost. Oare, de ce? Fiindcă ei nu au înțeles că în intelectul lor, în sufletul lor, trebuia pus pe primul plan ceea ce exista mai pur și mai dumnezeiesc: izvorul, pentru că acest izvor curgând, purifică totul în ei și face să crească toate semințele divine. În gândurile, în dorințele lor, nu se simte acea preocupare esențială față de un centru, de un izvor, de un soare, de un spirit, de iubire. Ei s-au oprit asupra unor lucruri mărunte, neînsemnate, și nu pot înțelege, nu vor să înțeleagă. Ei se bălăcesc fără încetare în ape stătătoare și poluate unde mișună tot felul de gânganii, și chiar își bat joc de această filosofie a Inițiaților care insistă întotdeauna asupra importanței magice a legăturii cu izvorul. Cum își pot ei închipui că ceea ce putrezește, mucegăiește, ceea ce se

descompune, le poate fi de folos?

Unii se întreabă de ce mergem să privim răsăritul soarelui... Este simbolic, este pentru a înțelege că, în toate domeniile noii vieți trebuie să ne legăm de soare, adică de izvor. Dar încercați să îi convingeți pe toți acești oameni inteligenți să privească răsăritul soarelui! Ei se îndreaptă mereu către ce este mort, stătut, poluat, și apoi când nenorocirea îi lovește, se întreabă de ce. Fiindcă păstrează în ei impurități, pentru că nu au luat ca model izvorul!

Întreb pe cineva: „Ați văzut un izvor? Puteți să-mi spuneți ce se întâmplă în jurul lui?

— Desigur!” dar în realitate el n-a observat bine... De aceea îl întreb: „Ce se află în jurul izvorului?

— Plante, vegetație – Și altceva?

— Insecte, păsări, animale.

— Și altceva?

— Oameni care au venit să se așeze.

— Bine. Și acum când izvorul a secat, ați remarcat ce se întâmplă? Mai întâi, iarba dispare, apoi animalele, apoi oamenii. Ultimii care rămân sunt arborii. Ați înțeles într-adevăr totul?

— Desigur, este foarte simplu.

— Și atunci, de ce ați lăsat izvorul vostru să sece?

— Care izvor, eu nu înțeleg”.

Vedeți, el nu înțelege. Ne închipuim mereu că înțelegem, dar nu este decât o aparență. Atunci eu spun: „Eu vorbesc despre izvorul care curge în noi. De ce l-ați lăsat să sece?

— Care izvor? Eu nu am lăsat să sece niciun izvor.

— Ba da, v-ați lăsat izvorul să sece, nu mai aveți iubire. Cineva v-a insultat, v-a jignit, v-a furat, v-a înșelat, și i-ați spus: „S-a terminat, eu nu voi mai fi nici generos, nici bun, nici milos, nu mai merită osteneala, oamenii nu merită”. Evident, nimeni nu va mai veni să vă înșele, să vă jignească, și vă gândiți că ați câștigat ceva, dar în realitate ați pierdut tot. Ar fi trebuit să vă lăsați înșelat, dacă era necesar, dar izvorul să nu sece niciodată! Cineva v-a jignit, v-a înșelat, v-a furat, dar aceasta nu este nimic în comparație cu binecuvântarea de a avea în voi înșivă un izvor care curge, fiindcă el vă aduce totul, el curăță totul, el restabilește totul”.

Oamenii au nevoie de această filosofie, cea mai minunată, cea mai veridică: filosofia izvorului... Sub pretext că a suferit o mică

nedreptate, cineva se hotărăște să nu mai iubească pe nimeni, și atunci s-a terminat, el este deja mort. Și ce a câștigat mortul? Este formidabil cum judecă oamenii! Oare în preajma lor ar trebui să mă instruiesc? Ce aş putea învăța? M-aș duce mai curând lângă un izvor și aş rămâne ore întregi să îl ascult, să îl privesc, să îl ating, să îi vorbesc și apoi mă voi gândi la celălalt izvor, soarele, și la toate izvoarele din univers, până la acest izvor, singurul adevărat, care este Dumnezeu însuși, și voi încerca să mă leg de el pentru a înțelege în sfârșit esențialul. Veți spune: „Dar ce poți înțelege lângă un izvor?” ...Totul!

Meditați îndelung asupra acestei imagini a izvorului, astfel ca să vă bazați întreaga viață pe acest unic izvor care este Dumnezeu și al cănii reprezentant cu adevărat perfect pe pământ este soarele. În fiecare zi trebuie să lucrați pe această imagine, să imitați această sursă, soarele, pentru a potoli setea tuturor creaturilor, a le încălzi, a le însufleți, a le reînvia. Veți spune: „Dar este imposibil, irealizabil. Este chiar stupid!” Dacă gândiți astfel, înseamnă că nu ați înțeles nimic. Nu este important ca idealul vostru să fie realizabil; este important ca, făcând această lucrare interioară, să fiți primii în care se vor produce mari transformări. Soarele este imens, nu putem deveni atât de mari și puternici ca el, dar în domeniul său, la scara sa, omul poate deveni și el un soare. În loc să pretindă mereu, să fie ca o gaură, ca o prăpastie, ca o mlaștină, introducând peste tot descompunerea, el poate da, poate purifica, însufleți. În realitate, acest ideal este realizabil, numai că trebuie ca cel puțin să vrem să studiem, să experimentăm și să verificăm că este realizabil.

Din nenorocire, cu cât timpul se scurge, constatăm că oamenii nu au înțeles latura magică a izvorului, puterea izvorului, știința extraordinară pe care o reprezintă izvorul. Dacă ar fi înțeles, ar fi știut să facă mereu să țâșnească din interiorul lor ceva pur și viu. Dar ei rămân întotdeauna închiși, întunecați, șterși, crispați. Ei se gândesc să-și aranjeze treburile numai cu mijloacele și metodele mlaștinii... dar mlaștina nu poate aranja nimic! Ea nu este bună decât să prelungească viața mormolocilor și a tuturor găngăniilor ce mișună prin apa sa.

În această apă care nu se primește niciodată, bieții locuitori ai mlaștinii sunt obligați să respire și să-și înghită unii altora toate resturile. Aceia care știu cum să iasă de acolo respiră din când în când o înghițitură de puritate, dar ceilalți se lasă intoxicați, înăbușiți, otrăviți. Atmosfera unui oraș nu este decât o mlaștină, iar dacă ați fi

clarvăzători, ați vedea cum oamenii își trimit murdării, se mănâncă între ei, și nu știu cum să iasă de aici, nici măcar pentru câteva minute. Apoi ei își bat joc de filosofia noastră solară!... Ei bine, cu atât mai rău pentru ei, n-au decât să rămână în mlaștina lor, ce mai vreți să vă spun? într-o bună zi ei vor fi obligați să înțeleagă.

Ce concluzie se poate trage acum din ce am afirmat? Că toate neînțelegerile, toate nenorocirile, toate suferințele provin din faptul că omul nu este conectat, nu este legat de Cer, de izvor, sau atunci când este, aceasta durează două sau trei minute, apoi totul se întrerupe și el se leagă din nou... de mlaștină. Eu nu doresc să vă jignesc, vorbesc la modul general. Dar este adevărat: în loc să fie conectați la acel izvor care purifică, care vindecă, care limpezește, cei mai mulți oameni se conectează la o mlaștină (care poate fi de altfel, un bărbat, o femeie, un grup de oameni) și acolo beau. Ei preferă această mlaștină în locul izvorului, pentru că le este frică de părerea mlaștinii. Ce vor spune mormolocii care mișună pe acolo? Ce ar deveni ei dacă mormolocii s-ar exprima vreodată rău în privința lor?

Poate că vă simțiți puțin jigniți de cuvintele mele, dar ce vreți, eu nu sunt aici ca să vă fac pe plac, eu sunt obligat să vă spun adevărul. Eu știu bine că nu este plăcut să ascultați asemenea lucruri, dar dacă astăzi vă simțiți întristați de cuvintele mele, trebuie să știți că, dacă nu v-aș spune nimic, într-o bună zi veți fi de două, de trei, de o sută de ori mai întristați de realitate. Fiindcă în ignoranță, supărările vă așteaptă din toate părțile. În timp ce, dacă sunteți avertizați, dacă sunteți lămuriiți, veți putea cel puțin să vă strecurați pe „scara de serviciu” și dușmanii voștri vor pierde partida.

Reflectați deci la aceste două imagini, a izvorului și a mlaștinii. Atunci când veți nutri în sfârșit dorința să iubiți, să faceți sacrificii, să ajutați pe alții și să dați, în loc să luați, înseamnă că izvorul deja curge. Iar dacă curge, florile și pomii cresc, păsările cântă, adică spiritele minunate vin să se instaleze în voi, în creierul vostru, în inima voastră, în voința voastră, pentru că ele sunt alimentate; izvorul le hrănește. În acel moment deveniți bogați, vă asemănați cu un ținut înfloritor, cu un întreg popor și o întreagă civilizație. Da, pentru că izvorul curge. Aceasta este latura simbolică pe care trebuie să o înțelegeți.

Nimeni nu acceptă să rămână lângă un izvor sec. Atunci când izvorul se oprește să mai curgă în om, nu mai există nici creație, nici poezie, nici muzică, nici bucurie, nimic; este vid, deșert, pentru că nu

mai există apă, nu mai există iubire. Peste tot în lume se văd numai deșerturi mișcătoare... Iată cum se explică starea jalnică a oamenilor, nenorocirea lor, vidul care se găsește în ei. Poate că ei sunt foarte inteligenți, dar și-au lăsat izvorul să sece, fiindcă nu s-au gândit niciodată să dea, să radieze, să iubească. Atunci când văd ființe al căror izvor a secat, sau care nu a curs niciodată, eu știu că destinul lor va fi jalnic. De ce? Pentru că nimic nu va veni să se instaleze în ei, niciun înger, niciun spirit, nicio frumusețe, nicio splendoare, nimic!

Fericiți vor fi aceia care au înțeles și s-au hotărât să se schimbe! Totul va fi astăzi pentru ei explicat, fiindcă aceste două imagini, ale mlaștinii și izvorului, sunt realmente suficiente ca să explice tot. Dacă sunteți lăncezi, dacă faceți totul lipsiți de elan, de inspirație, de bucurie, să știți că ați lăsat izvorul ce trebuia să curgă în voi să sece. Numai că nu v-ați dat seama și sunteți mereu gata să îi criticați pe ceilalți... Lăsați-i în pace pe alții, deschideți-vă izvorul, curățați-l și apa va țâșni. Ea va țâșni, pentru că fiecare creatură s-a născut ca să fie un izvor. Da, atunci când Dumnezeu l-a trimis pe om pe pământ, El la pregătit să devină un izvor, dar omul a lăsat să se acumuleze atâtea murdării în sinea sa, încât izvorul s-a astupat; de aceea apare vidul, deșertul. Și nimic nu este mai păgubitor decât vidul, nimic nu este mai rău decât să te afli în deșert, să fii un deșert.

Începeți puțin să înțelegeți această imagine a izvorului? Izvorul reprezintă viața, iubirea, iar iubirea este atotputernică, ea este aceea care naște toate inspirațiile, toate bucuriile. Nu există un adevăr mai mare. Eu știu că în pofida adevărului pe care îl aud de ani de zile, mulți dintre voi sunt triști, dar aceasta se întâmplă pentru că nu aveți nicio metodă de lucru. Orice le-aș spune, oricare ar fi adevărurile ce i-ar putea ajuta, ei nu notează nimic, nu rețin nimic. Dacă și-ar fi înscris măcar un adevăr și l-ar fi așezat zilnic în fața ochilor ca să-l vadă, să fie în sfârșit în contact cu el!... Nu, după o oră totul s-a șters. De aceea asemenea creaturi sunt predestinate să trăiască la nesfârșit în mlaștini sau deșerturi. Este greșeala lor, fiindcă sfātuindu-le chiar cum să înflorească, ele nu înțeleg nimic, nu rețin nimic.

Eu știu că v-am vorbit deseori despre izvor, dar aveți nevoie să **v** se repete de mai multe ori aceleași lucruri. Soarele a răsărit ieri, dar a făcut-o pentru ziua de ieri, iar astăzi trebuie să răsară din nou. Apa care curge este în aparență mereu aceeași, și totuși ea este întotdeauna nouă. De aceea, eu vă repet de ani de zile: „Gândiți-vă zilnic să faceți să

țâșnească izvorul vostru!... Deschideți-l, curățați-l, veți deveni un pământ atât de roditor încât și regii vor veni să guste din grădina voastră”. Dar eu trebuie să repet la nesfârșit. De ce nu ați plantat încă nimic de atâția ani, de ce nu ați recoltat nimic, atât timp cât posedați în voi înșivă un teren de o bogăție nemaipomenită? Ce reprezintă creierul vostru? Cel mai roditor pământ. Ei bine, tocmai acest pământ trebuie să îl cultivați, să îl însămânțați și să îl udați.

Cu ajutorul gândului, al rugăciunii, conectați-vă direct la Izvorul Ceresc. Fiindcă ne asemănăm imaginii Domnului – microcosmosul asemănător macrocosmosului – noi posedăm de asemenea în sinea noastră un izvor, dar el așteaptă condiții propice ca să poată curge. Legându-ne deci de Izvorul Ceresc, declanșăm propriul nostru izvor, și toate celulele noastre sunt udate, însuflețite, viața divină este cea care curge. Datorită acestui izvor care reprezintă iubirea, care este viața, apa vie, noi devenim un instrument perfect în mâinile Domnului.

Articol IV. Cap. 4 – Căsătoria, simbol universal

I.

Despre ce se vorbește la cinematograf, la teatru, în cărți, în cântece, în poeme? Mereu despre iubire. Despre iubire și căsătorie. Dar despre iubire și căsătorie nu mai trebuie să discutăm: bărbații și femeile vin pe pământ cu nevoia de a iubi și, pentru cea mai mare parte dintre ei, a se lega prin căsătorie de ființa iubită. Evident, iubirea și căsătoria nu merg întotdeauna împreună; câteodată există iubire, dar fără căsătorie, iar alteori este căsătorie, dar lipsită de iubire. În general însă, un bărbat și o femeie care se iubesc, doresc să se căsătorească pentru a trăi împreună încercând să se ocrotească. În mod obișnuit, bărbații și femeile se iubesc și se căsătoresc. Așa stau în general lucrurile.

Aș putea pune niște întrebări acum: „Este de acceptat că principala voastră grijă o constituie iubirea și căsătoria. Dar cum le-ați înțeles? De ce trebuie să vă căsătoriți?... Sau mai degrabă, fără să luăm în considerare căsătoria, de ce credeți că trebuie să stabiliți un contact cu o altă ființă, să vă uniți cu ea, și chiar timp de câteva secunde să fiți una cu ea?” ... Cine va cunoaște răspunsul? Foarte puțini oameni și-au pus această întrebare; din moment ce așa stau lucrurile, ei nu trebuie să se mai chinuiască să înțeleagă. Dar iată că Inițiații au obiceiul să reflecteze asupra tuturor manifestărilor existenței, să le aprofundeze, descoperind că această tendință atât de naturală, de răspândită, de a

căuta o altă ființă pentru a te uni cu ea ascunde unul dintre cele mai mari secrete ale universului. Dacă omul ar înțelege semnificația acestei tendințe, și ar ști să o folosească în lucrările sale spirituale, ar deveni o divinitate.

Tradiția spune că la origini, ființa umană a fost creată deopotrivă bărbat și femeie. Oricare bărbat este deci, în același timp, bărbat și femeie, și oricare femeie este totodată femeie și bărbat. A fi însă un bărbat sau o femeie înseamnă a fi numai o jumătate, rămânând în sarcina fiecăruia să-și găsească jumătatea complementară. Unde? în sinea sa. Acest lucru nu se cunoaște. Pentru fiecare bărbat și fiecare femeie, adevărata căsătorie înseamnă uniunea interioară cu cealaltă jumătate a ființei sale, și nu contactul exterior cu o altă femeie sau un alt bărbat. Aceasta este adevărata căsătorie: să-ți găsești cealaltă jumătate din tine, să o atragi, să fuzionezi cu ea, și să devii în sfârșit o ființă perfectă pentru a împlini o lucrare magică.

Cele mai multe căsătorii ce se fac pe pământ nu sunt decât niște experiențe, niște încercări, mai mult sau mai puțin reușite, în așteptarea adevăratei căsătorii ce este de natură spirituală. Această adevărată căsătorie este reprezentată în religiile Indiei prin simbolul lingamului. Cunoașteți acest simbol: el ne arată că cele două principii (principiul masculin reprezentat prin linia verticală și principiul feminin reprezentat de linia orizontală) nu trebuie să fie niciodată separate în ființa umană. Fiecare bărbat, fiecare femeie trebuie să ajungă să împlinească în sine unirea celor două principii. Desigur, este foarte greu; și adesea, atunci când bărbatul și femeia fac dragoste, în realitate ei rămân separați: în sufletul, în mintea lor, ei sunt separați. Nu este important dacă rămân separați fizic; ceea ce este important, este ca fiecare să realizeze în sine căsătoria principiului masculin și a principiului feminin.

Dacă sunteți capabili să înțelegeți misterele căsătoriei, veți înțelege toate secretele vieții. Căsătoria este lucrul cel mai răspândit, dar foarte puțini îi cunosc sensul profund. Unul se plictisește și se însoară ca să se distreze... sau are nevoie de plăceri senzuale, își caută partenera (sau partenerul) care i le va oferi... sau este sărac și se căsătorește ca să se îmbogățească... sau este incapabil să se descurce singur în viața zilnică și îi trebuie o servitoare sau un valet pentru a-l ajuta. Să nu-mi mai spuneți cum au considerat oamenii căsătoria!

Căsătoria constituie pentru mine un act sublim pe care nu sunt

sigur că am reușit încă să-l aprofundez cu adevărat. Ceea ce știu este că, numai singura căsătorie, cea spirituală, permite realizarea unor lucruri mărețe. Atât timp cât omul nu este căsătorit în sine, el posedă forță, chintesență, dar nu poate condensa această chintesență pentru ca ea să fie vizibilă, tangibilă, reală în planul fizic: îi lipsește factorul capabil de a-i furniza materia pentru împlinirea lucrurilor, adică tocmai principiul feminin. Iar dacă femeia nu este căsătorită în sine, ea posedă toate materialele, dar nu are flacăra, scânteia ce trebuie să aprindă totul. Ea poate poseda destulă materie, dar aceasta nu se aprinde, ea este moartă, stagnantă, pentru că spiritul lipsește. Să nu uitați niciodată acest lucru.

II.

Căsătoria este o problemă foarte vastă pe care o putem studia peste tot în natură. Astfel, chimia, fizica, astronomia, botanica, anatomia, fiziologia etc... ne vorbesc fără încetare despre căsătorie. Să luăm numai exemplul apei care este un element atât de indispensabil vieții în univers. Ce este apa? Un copil născut din uniunea unui tată, oxigenul, cu o mamă, hidrogenul: H_2O . Da, și de ce uniunea lui 1 (O) cu 2 (H_2)?... Pentru că 1 este numărul principiului masculin, iar 2 numărul principiului feminin.

Să luăm și exemplul cuvântului. Cum produce omul cuvântul? Oare cu ajutorul brațelor, al picioarelor, al urechilor sale, al nasului, al abdomenului său? Nu, cu gura sa. Iar gura din ce este constituită? Din limbă și cele două buze; iar atunci când limba și cele două buze se mișcă, se produce cuvântul articulat. Limba reprezintă principiul masculin, iar cele două buze, principiul feminin. Astfel, principiul masculin și cel feminin produc un copil: cuvântul. Vedeți formidabila știință ce este conținută în această pagină a mării cărți a naturii vii!

Dacă filosofii ar fi reflectat la mecanismele vorbirii, la elementele care intră în joc pentru ca omul să poată emite sunete articulate, ei ar fi descoperit prin analogie că Dumnezeu conține mai întâi în El cele două principii prin care l-a zămislit pe Fiul său, Cuvântul, și că acest Fiu a pus în mișcare toate creaturile. Fiindcă cuvântul nu este nesăbuit, nu este lipsit de rațiune, el adresat cuiva într-un anumit scop. „La început era Cuvântul” a spus Ioan. Cuvântul reprezintă mișcarea, copilul.

Iată acum esențialul la ceea ce doresc să înțelegeți. Așa cum Dumnezeu a creat lumea prin Cuvânt, tot așa și în planul fizic, în lumea

de jos, oamenii creează viața. În gură, cele două principii se află împreună, mereu împreună. Pentru a putea vorbi, trebuie ca cele două buze și limba să fie împreună ca să producă sunetele. Nu veți reuși să articulați fraze fără să vă mișcați limba și buzele, în Dumnezeu, cele două principii sunt împreună, unite; ele nu se separă niciodată, de aceea Dumnezeu creează fără încetare. În timp ce oamenii au considerat că cele două principii sunt separate, bărbații posedând numai principiul masculin, iar femeile numai principiul feminin; iată câte dificultăți și complicații apar fiindcă, pentru a crea viața, aceste principii trebuie să se unească!

Toate creaturile care nu dezvoltă în ele cele două principii masculin și feminin, nu se aseamănă cu chipul Domnului, ele nu sunt împlinite. Evident, eu înțeleg că trebuie să posedăm cele două principii în planul spiritual, nu în cel fizic: principiul iubirii și principiul înțelepciunii unite. Numai ființele care au realizat uniunea celor două principii în sinea lor, a principiului iubirii și al înțelepciunii, se află în adevăr și posedă forță. Cine sunt aceste ființe? Ele sunt adevărații Maestri, adevărații Inițiați care au descoperit sensul sfintei treimi a Iubirii, a înțelepciunii și Adevărului. Aceste ființe se manifestă realmente ca niște reprezentanți ai Domnului, canale ale Divinității, și trăiesc în împlinire. Iată modelele pe care trebuie să le urmăm.

Cuvântul poate făuritor, poate acționa asupra materiei modelând-o, numai dacă este plin de iubire și inteligență. Cuvintele goale, nesăbuite, cuvintele aruncate în vânt nu pot aduce nimic. Aceasta ne obligă să studiem și să ne străduim pentru ca vorbele noastre să poată avea efect în lume, în întreaga creație, în lumea vizibilă și în cea invizibilă; ca să pună în mișcare oamenii, îngerii, arhanghelii, spiritele și elementele. Trebuie deci ca în acest cuvânt să existe inteligență, lumină, dar și căldură, multă iubire, iubire din plin. În acest moment, da, cuvintele devin puternice. Vă este clar acum? Dacă vă adresați prietenilor voștri, soțului, soției, copiilor voștri, și nu obțineți rezultate, aceasta dovedește pur și simplu că vorbele voastre nu sunt încă suficient de luminoase și călduroase.

Cu toții purtăm în noi înșine, în gura noastră, simboluri de o importanță cosmică. Toți avem o gură, dar cu ajutorul ei, ne plângem în continuare, în loc să mulțumim, să mulțumim zi și noapte că posedăm o gură, și mai ales o limbă, și să ne străduim să nu facem prostii cu această limbă, fiindcă s-a spus că ea nu este formată din

oase, dar poate strivi oasele. Da, atunci când nu suntem inteligenți, înțelepți, cumpătați, buni, strivim oasele altora cu ajutorul limbii noastre; este de ajuns să ne agităm limba ca să despărțim familii, să spânzurăm oameni, să îi masacrăm, și o facem mereu cu gura, cu limba!

A venit în sfârșit vremea să înțelegem că Dumnezeu ne-a dăruit ceva prețios: gura cu limba. Trebuie să fim conștienți și să spunem: „Doamne, Dumnezeule, iartă-mă că nu am înțeles până acum comorile pe care Tu le-ai pus în gura mea, fiindcă nu am înțeles că, pronunțând cuvinte Te pot imita, devenind ca Tine, și fiind zilnic o reflectare a Ta. Eu nu mi-am dat seama și am făcut prostii prin cuvintele mele: am spus lucruri nesăbuite, am jignit oamenii, am deranjat creaturile, am pus totul la pământ tocmai cu acest instrument pe care tu mi l-ai dat. În loc să fac bine, să calmez, să ușurez, să conduc, să ghidez ființele, în loc să le reînsuflețesc și să le trezesc, în loc să le înalț și să le proiectez spre Tine, Dumnezeu, Creatorul, eu le-am distrus și înjosit. Iartă-mă Doamne, învață-mă cum să-mi folosesc gura și limba ca să fac bine, să îi luminez și să îi încălzesc pe ceilalți, și nu numai să mănânc, să beau, să fac prostii, fără să înțeleg niciodată nimic”.

Gura este un organ extraordinar, atât de puternic, încât trebuie să ne temem și să veghem să nu pronunțăm cuvinte veninoase, ci mereu unele constructive, educative și însuflețitoare. Și chiar dacă dați impresia că dojeniți, că biciuiți, trebuie să aveți ca scop numai să îi luminați și ajuta pe ceilalți. În acel moment, vă creați un viitor de nedescris. Este scris și în Evanghелиi că prin cuvintele noastre ne vom dezvinovăți și tot prin ele vom fi condamnați, adică viitorul ne va fi bun sau rău, luminos sau întunecat, celest sau infernal, după cuvintele pe care le-am pronunțat în timpul existenței noastre.

Cuvintele sunt deci de o asemenea importanță pentru edificarea viitorului nostru încât trebuie să reflectăm și să medităm întreaga viață asupra acestui subiect. Trebuie să luăm în considerare importanța cuvântului și, atunci când îl pronunțăm, să fim atenți ca el să fie mereu în folosul binelui.

Eu pot să continui în aprofundarea acestei idei pentru a vă demonstra că totul se leagă, că în univers există o lege a corespondențelor absolute. Soarele vorbește... El vorbește, iar cuvântul său reprezintă viața, el vorbește și cuvântul său este lumina care cade aici pe pământ, pe plante, pe animale și oameni. Fiindcă

soarele invizibil care acționează asupra soarelui vizibil, produce lumina, iar această lumină se transformă în căldură. Să presupunem acum că limba corespunde tatălui, cele două buze, mamei, iar cuvântul, copilului; atunci, ceea ce tatăl dă mamei, este tocmai cuvântul care dinamizează, care însuflețește. Este aceeași lege: așa cum soarele invizibil acționează asupra soarelui vizibil, care acționează la rândul său asupra pământului pentru a-l fertiliza, tot așa și bărbatul fecundează femeia, și tot la fel cuvântul face să rodească sufletele și inimile. Este aceeași lege. În acel moment, acela care vorbește devine tată, aceea care ascultă devine mamă, și se nasc copii...

Vă veți întreba poate dacă bărbații pot deveni mame. Da, fiindcă acela care ascultă este ca o femeie. Este suficientă numai o schimbare de polarizare. Atunci când o femeie se adresează soțului ei, ea preia polaritatea masculină, soțul care o ascultă ia polaritatea feminină, și se nasc copii. Copiii sunt sentimentele, emoțiile, gândurile, deciziile și faptele. Observați cum același principiu se aplică în toate împrejurările, în toate regiunile, în toate domeniile. Există mereu aceeași lege, cu siguranță aceeași lege. Trebuie să știm numai cum să trecem dintr-un plan în altul.

Încercați deci de acum înainte felul vostru de a vedea lucrurile. Dacă rămâneți încorsetați în anumite concepții vechi, nu veți înțelege niciodată ce este împlinirea vieții, fiindcă totul este legat. „Ceea ce este jos este la fel cu ceea ce este în înalt, iar ceea ce este în înalt este la fel cu ceea ce este jos”. Mulți spiritualiști repetă această frază fără să o înțeleagă cu adevărat, pentru că nu știu la ce corespund cuvintele jos” și „sus”. Pentru a le înțelege, trebuie să le înlocuim prin alte cuvinte reprezentând imagini, creaturi, existențe sau lumi... Atunci cu ce se poate înlocui cuvântul jos?” Jos poate fi sexul, poate fi pământul, femeia, materia, sau infernul. Sus poate fi creierul, cerul sau soarele, bărbatul, spiritul... Numai că aici, Hermes Trismegistul a păstrat secretul, el nu a precizat, și ne revine nouă sarcina de a descoperi.

Ceea ce este extraordinar, este faptul că a adăugat „pentru a face minuni dintr-un singur lucru”. Da, „ceea ce este jos este ca ceea ce este sus, iar ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos pentru a face minuni dintr-un singur lucru”. Deci lumea de jos și cea de sus fac ceva împreună, ele produc „un singur lucru”, copilul. Și ce este acest singur lucru? Hermes Trismegistul nu a explicat nici aceasta. Vedeți, limba și cele două buze sunt două lucruri care se unesc ca să facă minuni

dintr-un singur lucru, care poate să fie Cuvântul. Dar ceea ce este sigur, este că trebuie să existe doi care să producă acest singur lucru: principiul masculin și principiul feminin, ceea ce este sus, este ca ceea ce este jos. Atunci când un bărbat și o femeie decid să aibă un copil, trebuie ca unul să se așeze sus, iar celălalt jos. Cel care este jos este la fel ca cel care este sus; diferența constă în poziție. De ce? Pentru a face minuni dintr-un singur lucru: copilul.

Reflecțați, deci acum, încercați să nu vă mai petreceți viața fără să observați nimic, fără să înțelegeți nimic, în somn și inconștiență. Trăiți de acum înainte o viață plină de sens, lăsați tot ceea ce vă reține în regiunile inferioare, toate aceste senzații, aceste ocupații ce nu vă aduc nimic! Înțelegeți deci esența, și treceți la lucru!

III.

„Tot ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos”. Aceste cuvinte ale lui Hermes Trismegistul ne relatează că, înainte de a exista în lumea de jos, printre oameni, căsătoria există deja în înalt. Da, sus, între principiile cosmice: masculin și feminin se realizează fără încetare o uniune, un schimb care, în planul fizic, se reflectă sub forma unei căsătorii. Iată ce ne arată Știința Inițiativă. Se spune în Facerea: „La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul”. Cerul și pământul sunt două simboluri ce trebuie interpretate, de asemenea și legăturile ce există între acestea; ele sunt simbolurile celor două principii emisiv și receptiv, masculin și feminin. Aceste două principii se unesc, iar din această uniune se nasc copii. Tot ceea ce vedeți, și chiar ceea ce nu vedeți, este o creație a celor două principii. Tot ceea ce s-a produs pe pământ este un copil al acestei uniuni, a pământului cu cerul. Dacă pământul taie legătura, dacă el nu mai este legat de cer, cerul nu îi va mai da nici energiile sale, nici elanul său, și el va deveni un deșert.

Cerul și pământul, principiul masculin și cel feminin, există deja ca realități în regnurile sublime din înalt, și ele se reflectă apoi în toate regiunile și în toate domeniile, până în planul fizic. Peste tot vedem numai uniunea celor două principii masculin și feminin, iar această acțiune produce o forță, o energie. Atunci când vreți să conectați un aparat electric, folosiți un pol masculin și unul feminin, dar ați observat că fiecare este polarizat? Există doi și doi... Da, fiecare lucru, fiecare ființă posedă în ea însăși cei doi poli. Cerul, pământul, bărbatul, femeia posedă în sine doi poli. Atunci când se unesc, aceasta înseamnă patru, și iată forțele care circulă, copiii care se nasc. Dar fără acest

contact, fără această uniune, această fuziune, acest schimb, nimic nu se produce.

Dacă transpunem acum această problemă în domeniul vieții interioare, vom înțelege că atât timp cât omul nu stabilește contactul cu o realitate care îl depășește: cerul, lumea divină, el va rămâne singur. Iar dacă rămâne singur, el va fi steril, neproductiv, și va dispărea într-o bună zi fără să lase urme. Veți spune: „Dar avem o soție (sau un soț); avem copii!...” Da, în planul fizic, dar nu este de ajuns. Adevărata căsătorie înseamnă a ști să lucrezi cu cele două principii în toate domeniile. Dacă îndepliniți condițiile în planul fizic, material, obțineți rezultate: o întreagă populație, o liotă de copii, bineînțeles, dar în celelalte domenii sunteți solitari, sterili, fiindcă nu ați înțeles această lege a căsătoriei în toate regiunile: în planul astral, în planul mental etc...

„Tot ceea ce este jos este la fel cu ceea ce este sus, și tot ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos”. Lumea de sus este domeniul divin; lumea de jos este planul fizic. Tot ceea ce se găsește în planul material corespunde unui adevăr în planul spiritual. În planul spiritual, ca și în planul fizic, trebuie să știm să stabilim niște contacte. Inițiații au ascuns acest adevăr în simbolul șarpelui care își mușcă coada. Iată simbolul adevăratei căsătorii. Veți spune: „Cum așa? Un șarpe care își înghite coada este simbolul căsătoriei?” Da, pentru că adevărata căsătorie în ființa umană este fuziunea capului și a cozii. Cealaltă căsătorie nu este decât reflectarea acesteia.

În conștiința sa, omul este separat de sine. El trebuie deci să găsească această parte pe care nu o cunoaște și să se unească cu ea. Aceasta este și ideea exprimată prin formula: „Cunoaște-te pe tine însuși” ce era înscrisă pe frontispiciul templului din Delphi. Dar foarte puțini au înțeles sensul acestei inscripții. Am citit într-o zi comentariul pe care l-a făcut un profesor la Sorbona, și am rămas uluit: nici cei mai erudiți nu înțeleg nimic și explică această frază ca niște copii, fără urmă de adevăr și profunzime.

A te cunoaște nu înseamnă a-ți cunoaște caracterul, cu propriile calități și defecte, sau a cunoaște limitele condiției umane. Dacă nu ar fi decât atât, până și copiii ar fi capabili să se cunoască în: „Cunoaște-te pe tine însuși”, ce înseamnă acest „tu însuși?” Brațele, picioarele, creierul? Nu. Sentimentele, gândurile? Nici ele. Tu însuși!... Șinele este o parte din Domnul, o scânteie, un spirit nemuritor, ceva nedefinit,

foarte departe, foarte sus... Acolo trebuie să se găsească omul ca să se cunoască, în această entitate care este nemuritoare, care este atotștiutoare, care este atotputernică: Eul său Superior care este o bucată din Dumnezeu... și să devină conștient că depinde de El, că face parte din El, că nu există ca o realitate sau o activitate separată de El. În acel moment, el descoperă că tot ceea ce gândea, ce simțea, era o iluzie, un lucru ireal, că realitatea este acest Eu, acest Sine interior care este Dumnezeu însuși, și că dacă face toate eforturile să se lege de El, să simtă că face parte din El, că este una cu El, conștiința sa se topește în Dumnezeu, își extrage forța, lumina, iubirea din Dumnezeu; el nu se mai simte ca ceva separat, ceva mic, suferind, el se simte ca Dumnezeu însuși!

Eu v-am mai explicat: atât timp cât omul se identifică cu corpul său fizic, el rămâne vulnerabil, slab, muritor, ca și trupul său, și va atins de tot ceea ce i se întâmplă corpului. Dar dacă el încetează să se mai identifice cu corpul său fizic și cu impulsurile sale instinctive, pentru a se identifica cu centrul universului, cu izvorul vieții, cu Creatorul, el se îndepărtează din ce în ce mai mult de slăbiciune, de bătrânețe, de boală și moarte, și se apropie de Acela care este nemuritor, atotștiutor, omniprezent. De aceea Inițiații insistau asupra acestui „tine însuși”. Deoarece atât timp cât omul se mulțumește să cunoască ceea ce nu este, el nu va atinge niciodată ceea ce aspiră: libertatea, pacea, fericirea. A te cunoaște înseamnă a te topi în imensitatea Domnului.

Înțelegeți-mă deci bine, atunci când Inițiații din vechea Grece au spus: „Cunoaște-te pe tine însuși”, ei nu preconizau să se cunoască în toate slăbiciunile, și în toate limitările, fiindcă slăbiciunile, lacunele, viciile nu sunt „tine însuși”. Iată ceea ce trebuie în sfârșit să înțelegem!

Evident, această fuziune cu Dumnezeu nu poate să se facă atât de repede. Nici într-o existență întreagă, unii nu ajung să aibă această conștiință superioară, datorită căreia să simtă că nu fac decât una cu Dumnezeu. Din când în când ei primesc o licărire, o iluminare, dar a doua zi ei se simt din nou separați, slabi, amărâți. Acela care a realizat această fuziune cu Eul său Superior se află în pace și lumină, se simte nemuritor. El a atins un grad de conștiință atât de ridicat, de vast, încât consideră toate creaturile ca făcând parte din el însuși, el nu mai are dușmani, nu mai poate face rău nimănui, el iubește toate ființele pentru că se simte trăind în toate creaturile. El ascultă de o morală superioară. Iată încă o dată sensul formulei: „Cunoaște-te pe tine

însuși”.

Pentru a atinge această stare de conștiință este nevoie de o întreagă asceză. În India aceasta se numește Juani-Yoga. Pentru a ajunge la conștiința identității lor cu Dumnezeu, yoghinii hinduși se folosesc de formula „Eu sunt El”. Atunci când meditează îndelung asupra acestei fraze, yoghinul conștientizează în final că eul său nu există, că eul său nu este nimic altceva decât „El”, Dumnezeu... El care este unic, atotputernic, unica realitate.

Să aprofundăm acum semnificația cuvântului „a cunoaște”. Citiți în Biblie că Adam a cunoscut-o pe Eva și s-a născut Cain... el nu o cunoștea înainte? Abraham a cunoscut-o pe Sarah și s-a născut Isaac... Cunoștința subînțelege un contact. Este o apropiere a doi poli care doresc să se topească sau dacă vreți, să se guste. Da, ce fac copiii când sunt foarte mici? Ei iau tot ce le cade în mână și duc la gură. Astfel învață ei să cunoască lucrurile. Pentru copil, organul de cunoaștere nu este creierul, ci gura: el vrea să guste totul. Dar voi ce faceți ca să cunoașteți un miros, un sunet, o imagine sau un gând? Le lăsați să pătrundă fie în nasul vostru, fie în urechi, în ochi sau în minte. Cunoașterea nu este deci altceva decât a lăsa să pătrundă într-unul dintre organele noastre obiectul pe care dorim să îl cunoaștem. Aceeași lege este valabilă și în cazul nașterii copiilor. Cunoașterea se realizează deci prin penetrare: ceva ne pătrunde pentru a fuziona cu noi.

În această fuziune cu un obiect sau o ființă, noi vibrăm în armonie, pe aceeași lungime de undă cu ea. Presupuneti că aveți două diapazoane ale căror brațe sunt de aceeași lungime.

— Atunci când îl faceți pe unul să vibreze, celălalt răspunde fiindcă vibrează pe aceeași lungime undă. Deci, pentru a ne cunoaște, pentru a cunoaște această ființă divină care se află înăuntrul nostru, trebuie să ajungem să vibrăm pe aceeași lungime de undă cu ea. Numai în aceste condiții este vorba despre cunoaștere.

Să reluăm acum simbolul șarpelui care își înghite coada. El își înghite coada, adică a legat cei doi poli, masculin și feminin, pentru că vrea să se cunoască... Să presupunem că șarpele este foarte lung, cinci sute, o mie, zece mii de metri... într-o zi, plimbându-se, el găsește pe undeva o coadă, se întreabă ce este, o mușcă... Și iată că descoperă că aceasta este propria coadă! Ca și pisicuțele: ele se joacă cu coada lor, și când o mușcă, ele miaună, au înțeles că este a lor! Omul este o ființă a

cărei realitate depășește cu mult aparența fizică: ceea ce se plimbă aici pe pământ est coada sa... iar capul, unde se află capul său?... Atât timp cât cei doi poli – capul și coada – sunt separați în ființa sa, atunci el se va mulțumi să se târască.

Coadă trebuie să găsească capul și să se lege de el: coada, eul inferior, trebuie să se unească cu capul, Eul Superior, care se află în înalt, în cer. În acel moment contactul se face, și se stabilește o circulație de energii armonioasă, constantă. În om, acest șarpe se găsește în șira spinării, este șarpele Kundalini care, odată trezit, se ridică de-a lungul coloanei vertebrale. Atunci când cei doi poli sunt în sfârșit reuniți, adică Kundalini, de jos, s-a unit în înalt cu spiritul universal, Șiva, omul se cunoaște, el este împlinit.

„Cunoaște-te pe tine însuși”. „Tine însuși” nu reprezintă coada ce se mișcă prea mult, aici, în planul fizic, ci capul, spiritul care se găsește în înalt. Adevărata căsătorie înseamnă adevărata cunoaștere. Dar omul nu a împlinit încă această căsătorie în sine, el o realizează numai în afara sa: el face peste tot conexiuni, legături, montează circuite, în uzine, în administrații, în politică, în economie, peste tot, mai puțin în forul său interior. Acolo, el nu știe să conecteze nimic, și de aceea se simte neîmplinit.

Cea mai mare realizare la care ființa umană poate să ajungă este aceea de a uni eul inferior cu Eul Superior, coada cu capul. Evident, coada posedă câteva calități, ea are cel puțin forța de a se mișca. Dar capul posedă mult mai mult: ochii, urechile, gura, nasul, creierul. Dacă putem să ne unim cu Eul nostru Superior, care are capacități foarte dezvoltate, vom cunoaște tot ce cunoaște și el, vom vedea tot ceea ce vede și el, vom auzi tot ce aude și el, și vom deveni perfecți. Dar atât timp cât suntem separați, atât timp cât suntem numai o coadă ce se mișcă, vom fi lipsiți de toate bogățiile.

Trebuie să unim coada cu capul... Trebuie „să unim cele două capete”. De multe secole. Inițiații au lansat această formulă în lume, dar oamenii i-au pierdut sensul; ei o folosesc numai pentru latura materială, iar la sfârșitul lunii, când banii sunt puțini, ei spun: „Eu nu reușesc să unesc cele două capete”. În realitate, aceste două capete sunt coada și capul șarpelui. A uni cele două capete înseamnă a-ți dezvolta succesiv toate chakrele, de la chakra Muladhara, de jos, până la chakra Sahasrara din înalt, pentru a realiza unitatea. Atât timp cât nu reușim să realizăm cele două capete, ne aflăm în mizerie și lipsuri.

Ei da, aceasta este valabilă atât în planul spiritual, cât și în planul fizic.

Toate puterile creației se găsesc în căsătorie. Ați văzut cumva vreun bărbat sau o femeie care să fi adus singur copii pe lume? Nu, trebuie să existe mereu doi. De aceea, toți aceia care nu se căsătoresc cu Cerul nu vor putea deveni niciodată creatori, ei vor rămâne celibatari. Trebuie să vă căsătoriți, dar cu Cerul, pentru a avea mulți copii. Se spune în Facerea: „Creșteți și vă înmulțiți!” Dar oamenii nu au înțeles această regulă decât în planul fizic. Fiecare poruncă are cel puțin trei interpretări, dar oamenii se mulțumesc să înțeleagă lucrurile în planul fizic, și aici este greșeala: de a nu dori să meargă mai departe. Trebuie să creștem și să ne înmulțim, da, dar în lumea gândurilor și a sentimentelor, pentru a popula zi și noapte pământul cu mici creaturi luminoase și înaripate, care vor influența lumea întreagă pentru realizarea împărăției lui Dumnezeu...

Trebuie să ne gândim la căsătorie, dar în înalt. Iată noua putere de înțelegere, noua filosofie.

Dacă mergem dimineața la răsăritul soarelui, este pentru că soarele reprezintă un centru, centrul sistemului nostru solar și că, privindu-l, ne îndreptăm către propriul nostru centru. Eul nostru, adevăratul nostru Eu, nu locuiește aici; el se află foarte departe, în afara corpului nostru, el locuiește în soare. Dar el are legături cu micul nostru eu iluzoriu, aici, pe pământ, și de câte ori ajungem să stabilim în mod conștient comunicarea dintre ele, micul nostru eu este atras de soare, și acolo el trăiește în bucurie, în lumină. Amintiți-vă, de aceea eu v-am dat deja anumite exerciții de făcut la răsăritul soarelui. De exemplu, imaginați-vă că sunteți în soare, și că de acolo vă priviți aici pe pământ și zâmbind, vă spuneți: „Hei bătrâne, tu ești acolo, dacă ai ști cu cât este mai bine aici!” Astfel se face o legătură între eul vostru inferior și Eul vostru Superior. Și cum Eul vostru Superior este nemuritor, el cunoaște toată istoria lumii și va putea să v-o comunice. Cum el este liber, vă va da puteri. Cum el este cufundat într-un ocean de fericire, vă va da o fericire indescriptibilă.

Atunci când bărbații și femeile se unesc, ei resimt o bucurie imensă, dar nu știu ce înseamnă această bucurie. Or, tocmai această bucurie este mărturia valabilității acestei metode: „a uni cele două capete!” Când omul reușește să unească cele două capete, el a reușit să se regăsească, el este împlinit. Este aceeași bucurie, aceeași dilatare, care îl năpădește, dar de o natură mult mai subtilă. Acesta este extazul

despre care vorbesc toți sfinții, yoghinii și Inițiații care au reușit să se regăsească.

Deci, iată, eu v-am prezentat în câteva cuvinte secretul căsătoriei. Voi trebuie să vă căsătoriți, dar nu numai cu persoane exterioare vouă, fiindcă în exterior vă pierdeți energiile. Trebuie să vă căsătoriți cu voi înșivă, pentru ca toate energiile voastre să se multiplice.

Articol V. Cap. 5 – Lucrarea gândului: extragerea chintesenței

Aș dori să mă opresc astăzi asupra lucrării pe care o puteți face cu ajutorul gândului. Eu știu bine că cei mai mulți oameni au lăsat deoparte această activitate, ei nu se exersează pentru a se concentra, a medita, considerând că acest lucru este inutil. De ce să piardă vreme, ce va fi folosită mult mai bine pentru ocupații mult mai importante? Oamenii au fost așa de bine obișnuiți să lucreze la suprafața lucrurilor, încât acum este greu să îi atragi spre o altă concepție. Ei nu își închipuie că în lucrarea cu ajutorul gândului se găsesc posibilități nemaiîntâlnite pe care nicio altă activitate nu va putea vreodată să le-o ofere.

Să urmărim câteva exemple. Atunci când se extrage minereu de fier sau de aramă, sunt necesare tone din acest minereu pentru a se obține o anumită cantitate de metal. Restul este gangă, steril, pământ ce trebuie aruncat. De temenea, pentru a obține câțiva litri de esență de trandafiri de Bulgaria, trebuie vagoane de petale. Un litru din această esență valorează o avere, atât de prețios este. În general, toate lucrările oamenilor constau într-o oarecare măsură, în a muta din loc tone de steril, materia cea mai grosolană, în timp ce lucrarea gândului permite extragerea chintesenței din aceasta. Dacă nu știți să lucrați cu gândul, pentru a vă concentra, a vă controla, a vă domina, a vă orienta energiile și a le dirija către regiunile superioare, tot ceea ce puteți obține va semăna cu niște vagoane de minereu ce vă vor încurca și din care nu veți folosi nimic atât timp cât nu ați învățat să extrageți chintesența din el.

Inițiații lucrează foarte mult pentru a extrage chintesența. Această chintesență este ceva imponderabil ce dă gust și sens lucrurilor. Admițând chiar că ați poseda toate bogățiile pământene, dacă nu aveți această chintesență care se află în planul mental, vă veți simți săraci, seci, îngrijorați, nesatisfăcuți. Fiindcă nu cantitatea de materie este aceea care dă sens vieții, ci calitatea ei, chintesența. Din

nenorocire, toate activitățile umane constau în a sparge pietre, în a acumula minereu, simbolic vorbind, fără a se ajunge la extragerea din el a chintesenței deoarece, pentru a o obține, este necesară o altă activitate.

Oamenii muncesc, câștigă bani, dar orice ar face, ei se plâng mereu că le lipsește ceva.

Ceea ce le lipsește este tocmai această chintesență, acest ceva infinitezimal care dă sens vieții. Ei se concentrează numai asupra cantității, în timp ce chintesența subînțelege calitatea. Toată lumea se orientează, acum, spre cantitate: producția, consumul, fără să se preocupe de calitate. Cantitatea este lumea fizică, pietrele, pământul. Calitatea înseamnă lumea spirituală, lumea divină.

Numai Școlile Inițiatice îi învață pe discipolii lor să caute chintesența. O Școală Inițiată este ca o uzină de distilare. Și ce se distilează aici? Tot ceea ce omul a trăit, tot ce a acumulat ca gânduri, sentimente, senzații; toate experiențele pe care le-a făcut, toate prostiile, chiar și toate suferințele. Într-o Școală Inițiată discipolul învață o lecție, devine mai înțelept, înțelege cum acționează legile, și de ce, într-un anumit domeniu, el a putut repurta succese, în timp ce în altul n-a suferit decât eșecuri.

Un Inițiat este o ființă care a reușit să obțină chintesența propriei sale vieți. Este ca un mic flacon, dar care emană un parfum nepuizabil. Atunci când un Inițiat a găsit chintesența vieții sale, a ființei sale, el a găsit ce este mai prețios și mai pur: chintesența întregii creații, care este Dumnezeu. Chintesența este ceea ce poți găsi perfect în tot ce există. Este un parfum, ceva ce se răspândește, ce iradiază continuu. Un gram numai din această materie prețioasă, și multe particulele scapă în spațiu fără ca ea să se diminueze. Chintesența omului este spiritul său.

Savanții sunt uimiți de tot ceea ce descoperă, dar nu sunt niciodată uimiți de ei înșiși... și totuși ei sunt o chintesență mai prețioasă decât o bucată de uraniu sau plutoniu! Ei trebuie să fie uimiți de ei înșiși și încântați, știind că de mult timp, deja, ei sunt plutoniu sau radium, un element inestimabil care iradiază de miliarde de ani și care va mai iradia încă mii de ani! Este păcat că lumea exterioară este cea care îi atrage întotdeauna pe oameni: ei sunt ca niște copii, care nu au conștiința vieții lor interioare și sunt mereu pe cale de a explora terenul din jurul lor.

Dacă omul abandonează lucrarea gândului, singura susceptibilă de a ordona și a orienta viața sa, el coboară încet-încet până în Infern, fiindcă și Infernul se află în el. Omul conține Infernul și Cerul, și de el depinde dacă se îndreaptă spre unul sau spre celălalt. Deseori însă, vrând să fie liber, independent, dorind „să își trăiască viața”, omul se îndreaptă către Infern, dezordine și haos. Nu vă lăsați, deci, influențați de toți neștiutorii care vor să vă îndepărteze de viața spirituală, convingându-vă astfel că veți fi fericiți. Este imposibil. Ascultați-i, mai degrabă, pe Inițiați care vă sfătuiesc să roștiți rugăciuni și să meditați zilnic. Desigur, trebuie totodată să continuați să lucrați în lume, să vă faceți meseria, să câștigați bani, dar nu respingeți în totalitate singurul mijloc ce vă poate conduce spre o viață mai chibzuită și mai bogată.

Eu constat fără încetare că oamenii lucrează împotriva propriului lor interes: ei au suprimat tot ceea ce este esențial și care îi putea conduce spre o viață splendidă, dăruindu-le cunoașterea și stăpânirea de sine, adică lucrarea gândului. Trebuie să lucrați în acest sens de când sunteți foarte tineri, cu răbdare și tenacitate, fiindcă astfel se obțin rezultate importante.

Când sapi în măruntaiele pământului, scoți mii de tone de piatră și pământ: este lucrul cel mai ușor. Cel mai greu este să extragi ceea ce ele conțin. Lucrarea gândului este de asemenea dificilă. Cea mai mare parte a oamenilor își imaginează că vor obține imediat rezultate din meditațiile lor, și pentru că nu se întâmplă așa, renunță la această practică. De ce sunt ei atât de grăbiți? Trebuie timp ca să extragi ceea ce este mai prețios, mult timp. Deci, înțelegeți-mă bine: din moment ce ați început acest lucru nu trebuie să vă opriți, ci să consacrați zilnic, cel puțin câteva minute meditației... o oră, sau chiar două, dacă puteți. În realitate, ar trebui să consacrați zile întregi. Câteva minute este foarte puțin. Ce chintesență puteți extrage numai în câteva minute?

Priviți toate aceste țări sărace, chiar deșertice, unde s-au descoperit bogății subterane fantastice: petrol, gaze naturale, aur, diamante... Tot așa, și omul cel mai dezmoștenit, cel mai nenorocit, poate înțelege aceste adevăruri, și dacă el începe să întreprindă în viață acest proces de tiraj, de distilare, el va scoate din eșecurile sale, din prostiile sale, din nenorocirile sale, o chintesență, adică o înțelepciune: el va descoperi legi, va înțelege planurile Divinității, și își va găsi drumul său pentru viitor.

Atunci, credeți-mă, dacă ajungeți să extrageți chintesența din

viața voastră, veți putea deveni prețioși, atât de prețioși! Ca și țara cea mai săracă care găsește într-o zi o mină de diamante devenind bogată, grație subsolului său plin de atâtea pietre prețioase. Chiar dacă sunteți ființa cea mai părăsită, cea mai disprețuită, puteți deveni multimiliardară, stăpână a unei virtuți, calități sau înțelepciuni.

Gândul este mijlocul cel mai eficient care există pentru a trăi viața divină, dar cu condiția, evident, de a te concentra numai asupra lucrurilor bune. Fiindcă toată lumea gândește, dar cum? Se îndreaptă spre o grămadă de bălegar, scormonește în ea, și se degajă un miros greșos. Adesea, așa gândesc oamenii: ei scormonesc bălegarul dinăuntru, și acesta miroase urât! Toți gândesc, nu există vreun om care să nu gândească. Chiar atunci când nu se concentrează, el este mereu gata să gândească, numai că el gândește prost. Eu nu spun că ființele trebuie să facă efortul de a gândi, nu, ele gândesc deja, fiindcă gândul se află înaintea oricărui lucru și dirijează orice lucru. Chiar și leneșii gândesc, dar gândul lor plutește ca o frunză în vânt. Alții gândesc cum să înșele, să fure, să șterpelească, să asasineze, este sigur că gândul lor lucrează, dar aceasta nu reprezintă cu adevărat a gândi.

Ca să gândești cu adevărat, trebuie să știi, mai întâi, la ce să gândești și cum să gândești. Atunci când vorbesc despre gând, eu vorbesc despre un instrument de care trebuie să ne folosim ca să ne apropiem de lumea divină, de certitudine, de pace. Dacă gândul nu ne apropie de lumea divină, el ne va apropia de Infern. În realitate, gândul este la fel de bine legat de amândouă, de aceea trebuie să vă exersați să îl smulgeți tuturor puterilor inferioare, cărora le este supus, pentru a-i da o orientare cerească. Dacă nu, trăiți în Infern, și acolo, chiar dacă repurtați succese și sunteți primiți la recepții somptuoase, unde cele mai mari personalități vin să vă felicite, în realitate vă găsiți în Infern. În timp ce, dacă știți să vă orientați gândul spre lumea divină, chiar dacă sunteți singuri, într-un colț, simțiți o bucurie nemărginită, cerul și pământul sunt acolo, înăuntrul vostru și vă aparțin. Bineînțeles, acela care vă va vedea, va putea spune: „Într-adevăr, este nebun: se bucură și nici nu știe măcar de ce”. Dar de ce vă interesează ce spun ceilalți?...

Omul a fost construit ca să poată vibra în acord cu Cerul sau cu Infernul. Dumnezeu nu l-a limitat. Atunci când unii oameni îmi spun: „Dacă ar exista Dumnezeu, ar trebui să îi împiedice pe oameni să comită crime”, eu le răspund că simt neștiutori, căci măreția lui Dumnezeu este tocmai aceea de a le fi dat oamenilor până și libertatea

de a deveni răufăcători. Dacă i-ar fi împiedicat, toți ar fi fost ca niște roboți, ca niște automate. Care ar fi măreția Domnului, dacă n-am fi avut nicio libertate? Toți ar fi cântat exact același cântec și n-ar fi fost deloc interesant. De aceea Domnul a spus: „Ar fi așa de plicticos dacă toți oamenii ar face mereu același lucru. Să le acordăm puțină libertate”. Și acum El asistă la spectacol... Da, la o comedie.

Desigur, veți riposta: „Dar vă contraziceți, ne-ați spus de multe ori că Dumnezeu nici măcar nu privește ce fac oamenii”. Evident, El nu îi privește: El știe dinainte de ce sunt ei în stare, și atunci, de ce să îi mai privească? El știe atât de bine ceea ce ei pot face, încât nu se mai minunează. Nu îl putem niciodată uimi. El știe dinainte ce se poate întâmpla. De aceea El și-a făcut valiza și a plecat foarte sus, unde se ocupă de alte recepții, și îi lasă pe oameni liberi să-și spargă capetele.

Să lăsăm însă astăzi la o parte această problemă. Ceea ce doream să vă fac să înțelegeți este importanța acestei deprinderi de a nu lăsa niciodată să treacă măcar o singură zi fără a vă concentra asupra unor subiecte elevate, fiindcă în acel moment sunteți pe cale să declanșați forțe superioare, vă aflați în legătură cu regiunile cele mai curate, de unde atrageți un ajutor, un sprijin. Veți spune: „Dar avantajele, sunt oare așa de mari?” Ele sunt imense. Mai întâi, se ameliorează sănătatea, deoarece încetați să mai pierdeți atâta energie în încăierări exterioare și interioare. Apoi, vă curățați de elemente impure și vă îmbogățiți cu elemente noi, mai spirituale. În sfârșit, sunteți din ce în ce mai cunoscători de entitățile care locuiesc în planurile superioare, pentru că sunteți în curs de a proiecta fascicule luminoase de o asemenea putere, încât aceste entități încep să zărească printre tenebrele pământului acea ființă care trimite semnale și ele sunt obligate să se intereseze de ea.

Este foarte important să vă obișnuiți cu această practică a meditației. Bineînțeles, eu nu vă sfătuiesc să trăiți ca yoghinii care meditează întreaga zi, dar ca să tăiați toate legăturile cu Cerul, pentru a câștiga bani, a face afaceri, nici aceasta nu se recomandă. Vedeți deci, sfaturile pe care vi le dau sunt cele mai bune. Mergeți, câștigați bani, cunoștințe și tot ce doriți, dar consacrați de asemenea un oarecare timp pentru a obține chintesența. Admițând chiar că ați poseda întreg pământul, dacă nu aveți această chintesență, veți zice: „Dar ce pot să fac cu toate astea? Mă simt strivit”. Și veți fi nenorociți. Dacă nu aveți chintesența, nu vă va servi la nimic că ați cucerit întreg pământul.

Amintiți-vă totodată că această chintesență nu se obține decât cu ajutorul gândului. De exemplu, când întâmpinați dificultăți, când sunteți nefericiți, când ați pierdut tot ce ați câștigat, vă mai rămâne gândul. Atunci, lucrați cu el, concentrați-l, dirijați-l către Cer, ca să intrați în comunicare cu entitățile superioare. Prin rugăciune, prin meditație, puteți regăsi totul. Unele ființe erau atât de nefericite încât doreau să dispară, să se sinucidă, dar s-au rugat, s-au rugat, au intrat în legătură cu ajutorul gândului cu lumi extraordinare, înțelegând că în realitate nu au pierdut nimic, nu li s-a făcut niciun rău. Astfel, ele s-au simțit din nou bogate și fericite. Aceasta înseamnă a poseda chintesența.

Articol VI. Cap. 6 – Puterea focului

Toată lumea are manii, și eu le am pe ale mele. Vedeți, nu există excepții. Mă auziți repetând mereu aceeași frază: „Ceea ce este jos este la fel cu ceea ce este sus”... aceleași cuvinte despre marea carte a naturii vii. Dar este o manie într-adevăr foarte utilă, și eu vreau să v-o dovedesc arătându-vă încă o dată că această frază constituie pentru mine o cheie.

Îmi amintesc că atunci când eram tânăr, pe la vreo treisprezece, paisprezece ani, îmi plăcea să încerc tot felul de meserii. Evident, aceasta nu dura prea mult: câteva zile sau câteva săptămâni. Era în timpul vacanței, școala se încheiase, și în loc să mă joc cu ceilalți copii, eu preferam să mă angajez undeva și să învăț o meserie... și astfel am devenit croitor! Da, dar nu pentru mult timp, o singură zi, pentru că sincer să fiu, nu mi-a plăcut să devin croitor: eu am adormit! Singurul lucru bun la această meserie este postura, știți cum se spune, „așezat ca un croitor”, cu picioarele puțin încrucișate, ca yoghinii, în poziție de lotus. Dar eu adormeam, pentru că a coase, nu era într-adevăr deloc pasionant: nu mai termini niciodată! Și apoi, de asemenea, îmi înțepam degetele... Atunci, mi-am zis că această meserie nu este pentru mine și am părăsit-o după o zi.

Totuși, a coase o zi întreagă lasă urme, și întreaga viață am continuat să cos, așa, fără rost, în felul meu. Eu nu am reușit să deschid o prăvălie ca să câștig bani, dar continui să îmi fac singur veșmintele: da, vă mirați? Eu intru în anumite magazine, pe care le cunosc, aleg cele mai bune țesături, și îmi fac singur cele mai frumoase veșminte, veste, paltoane extraordinare... Eu dau la cusut veșmintele exterioare, fizice, sau le cumpăr de-a gata, dar celelalte veșminte, veșmintele

interioare, mi-am dat seama că numai eu le puteam alege croindu-le după gustul meu. Deci, eu sunt propriul meu croitor... Interpretați acum singuri cuvintele mele.

Dar mai există o meserie ce a lăsat îndeosebi asupra mea multe urme. Adesea, plimbându-mă, treceam pe lângă un atelier de fierărie și eram atât de impresionat văzând cum fierarul lovea cu ciocanul o bucată de fier incandescent ca să îi dea o formă, încât am vrut să lucrez la el, și acolo am rămas câteva săptămâni, asta îmi plăcea; dar cum nu purtam sandale, mă atingeau scânteii pe picioarele goale și îmi produceau bășici. Acest lucru nu îl pot uita. Desigur, a fost o întreagă ucenicie: am început prin a trage foarele, observându-l pe fierar... și nu am putut uita niciodată spectacolul acelor scânteii, era măreț!

Aș vrea să vă arăt cum mă folosesc de cheia analogiei din lecția învățată la fierar. Toată lumea știe că pentru a forja fierul, trebuie să îl introduci în foc și să aștepti să devină roșu, apoi incandescent. În general, nimeni nu se oprește să descifreze marele secret inițiat ascuns în spatele acestui fenomen. Și totuși aceasta este una dintre paginile cele mai importante din marea carte a naturii vii: cum poate flacăra comunica fierului, căldura și chiar lumina sa? Este un mister. Fierul devine asemenea focului, luminos, strălucitor, arzător; el care era cenușiu, mat, rece, dur, se transformă și dobândește proprietăți noi...

Omul este și el comparabil cu metalul, de exemplu cu fierul, și numai un contact cu focul poate să îl facă radios, strălucitor și călduros. Evident, eu vorbesc despre focul spiritual, și nu despre cel fizic, deoarece există mai multe feluri de foc. Numai misticii cunosc bine acest contact cu focul spiritual: este o ardoare, o iubire, un extaz, un fel de viață intensă. Da, acest foc este o viață care vă arde și vă transformă într-o altă ființă... La fel cum focul fizic are proprietatea de a face fierul suficient de flexibil și maleabil, ca să primească forme noi, tot așa focul celest, care reprezintă iubirea divină, îl poate cufunda pe om într-o stare spirituală în care el se debarasează de vechea sa formă care era dură, opacă, urâtă, pentru a primi una nouă, luminoasă, strălucitoare.

Acest secret era cunoscut demult de către adevărații mistici, adevărații profeți, adevărații Inițiați. Ei știau să găsească adevărul foc care este acela al sufletului și spiritului, cufundându-se în el, atingând astfel o stare de maleabilitate perfectă, apoi lovind,

plămădind, pentru a-și da o formă nouă, scufundând în final metalul în apă pentru a fixa definitiv această formă. Iată încă un detaliu ce nu a fost interpretat. După ce fierul este înroșit, trebuie cufundat în apă rece pentru ca forma nouă să devină dură și rezistentă, acest lucru fiind valabil și în domeniul spiritual. Apa rece reprezintă încercările, greutățile. Focul lichefiază metalele, iar apa le întărește, în timp ce pentru pământ este invers: apa îl face pe acesta mai afânat, iar focul îl usucă. Iată încă un aspect al limbajului naturii vii.

Există mai multe feluri de foc pe care le putem clasifica în trei categorii: focul fizic, vizibil, care distruge și mistuie obiectele; focul astral ce ne arde și ne tulbură: de pildă, focul iubirii umane pur pasionale, sexuale; și în sfârșit un al treilea foc, focul divin, focul soarelui care nu ne distruge, nu ne aduce suferință, ci ne dă lumina, bucuria, încântarea, senzația sublimă de a ne afla în comunicare cu Dumnezeu însuși. Acesta este focul celest. În vreme ce focul pasional pe care oamenii îl cunosc atunci când strigă: „Eu ard, eu mă distrug...” nu este adesea decât un foc de paie; și totuși lor le place acest foc care îi face să sufere, să slăbească, să-și smulgă părul... Foarte puțini știu să pășească mai sus, să se cufunde în focul ce umple regiunile superioare. Eu cunosc acest foc, Dumnezeu mi-a dat să trăiesc în viață momente în care am gustat cu adevărat din acest foc celest.

Pentru a ne transforma, a ne remodela temperamentul, tendințele, obiceiurile noastre, chiar ereditatea noastră, trebuie să atragem, să chemăm focul celest, să îl implorăm să coboare, și să suflăm, să suflăm fără încetare asupra sa pentru ca el să ne topească; apoi, să cerem cuiva să vină să ne modeleze, sau să ne modelăm noi înșine dacă suntem destul de conștienți ca să o; facem. Așa trebuie interpretată meseria fierarului.

Eu am verificat tot ceea ce vă spun, de aceea vă pot sfătui cum să ajungeți să vă transformați complet. Vă încălziți, adică vă rugați, implorați atragerea focului celest, iar atunci când acesta pătrunde în ființa voastră, simțiți un asemenea clocot încât vă topiți. După o asemenea trăire, nu veți mai putea avea în interior aceleași forme; și vă veți transforma, încet-încet, chiar fizic, vă veți modela un nou chip.

Da, eu am experimentat tot ceea ce vă spun. Eu am trăit această fericire, acest privilegiu de a fi cunoscut, de a fi gustat din acest foc, și atunci am înțeles că focul putea topi și schimba vechile forme. De aceea, trebuie să doriți numai focul celest, să vă gândiți la acest foc, să

îl contemplați, până când el va veni să aprindă și să vă atingă inima, întreaga voastră ființă. Să nu vă bazați pe explicații sau lecturi, ele nu vă vor fi folositoare atât timp cât focul nu se va aprinde în voi, făcându-vă să vibrați, să vă înfiorați, atât timp cât focul nu va fi acolo pentru a zămisli din voi o ființă vie asemenea soarelui. Fiindcă soarele este un foc, și tocmai de aceea trebuie să mergeți să îl vedeți, în fiecare dimineață, pentru a restabili contactul cu focul celest. Dacă vă legați de soare, dacă vă lăsați pătrunși de soare, cu întreaga voastră iubire, cu întreaga voastră inteligență, niște flăcări vor începe să vă înconjoare, vor țâșni din voi. Duhul Sfânt nu este nimic altceva decât focul sacru al soarelui.

Bazați-vă pe soare, fiindcă el este singurul care vă poate transmite acest foc, înflăcărându-vă, arzându-vă, făcându-vă să străluciți. Ocupativă zilnic de soare, în mod conștient, până când acest foc va veni, capabil să vă reveleze totul. Așa ne arată toate Inițierile: dacă nu ajungeți la acest foc, nu veți realiza nimic. Trebuie să ajungeți la acest foc, fără să vă fie frică să vă ardeți, fiindcă acest foc nu arde: el transformă. Desigur, el arde, este adevărat, dar numai resturile, impuritățile, el nu arde ceea ce este pur, nobil, divin. Un foc nu pârlăjește alt foc, el nu poate distruge ceea ce este de aceeași natură.

Dacă citiți pe Iezechiel, pe Ioan sau alți profeti, veți vedea că ei povestesc cum Dumnezeu le-a curățat buzele cu un cărbune aprins, sau i-a forțat să înghită o cârtică... Sub forme diferite, exista mereu același lucru: prin respirație, prin aer, primim un spirit, denumiți-l Duhul Sfânt dacă doriți. Hindușii spun că reprezintă un fel de prana celestă, alții spun că este foc sau lumină... Nu contează cum îl denumim, dar este un spirit pe care omul îl primește prin aer, respirând. De aceea anumite Școli Inițiatice acordă o asemenea importanță respirației. Inspirația, expirația înseamnă începutul și sfârșitul, este Dumnezeu însuși, este viața veșnică. Viața începe cu prima inspirație; iar atunci când un om moare se spune că el „expiră”. Trebuie să înțelegeți bine importanța respirației și să luați-aminte.

De exemplu, în timpul meselor, sunteți oare obișnuiți să vă gândiți să respirați corect? Nu. Oamenii se îmbolnăvesc pentru că la masă vorbesc, gesticulează, înghit, și respiră prost... O nutriție adecvată nu se poate face fără o respirație armonioasă. Iată un lucru ce nu a fost luat în serios. Este foarte important să nu vorbim în timpul meselor, pentru a putea respira corect, fiindcă prin respirație atragem

elemente mai subtile și acumulăm rezerve pentru întreaga zi. Aparent, câteva respirații profunde făcute în timpul meselor nu constituie o metodă prea interesantă, dar ea conține în realitate mari secrete. Numai oamenii se află atât de departe de această înțelegere! De aceea, eu îi sfătuiesc pe toți aceia care practică învățământul nostru să nu se mire niciodată, să nu critice și să nu compare metodele noastre cu învățământul pe care l-au primit în lume. Aveți răbdare și studiați, și în ziua în care lumina va veni, veți fi uluiți observând bogăția învățământului și a practicilor noastre: ele par ne semnificative, dar în realitate oferă acces la alte posibilități decât cele cunoscute în prezent.

Înțelegeți acum de unde vine filosofia mea: eu nu o extrag din lecturile mele, ci din experiența mea. Ceea ce vă destăinui, eu am practicat fără încetare, continui și astăzi pentru a cunoaște, a gusta, a atinge alte adevăruri, sperând să vi le destăinui cândva. Aveți deci încredere în mine, hotărâți-vă de acum să cunoașteți puterea focului celest, să îl posedați. Concentrați-vă astfel mult mai profund asupra soarelui, a focului care umple universul. Încercați să înțelegeți natura sa, felul cum el ajunge la noi sensibilizându-ne profund, și cum ne poate comunica proprietățile sale. Trebuie să ajungeți să îl absorbiți, pentru ca formele vechi deja solidificate în voi să se topească la căldura sa și să poată fi remodelate. În unele domenii trebuie însă să lucrăm cu apa, fiindcă ea știe să modifice tot ce este pământ și piatră în noi; dar pentru tot ceea ce este metal, trebuie să ne folosim de foc.

Învățați să vă folosiți de puterea focului celest... Oamenii se lasă deseori arși și frământați de celălalt foc, focul astral care degajă o mare cantitate de fum și lasă multă cenușă. Focul celest nu produce fum, nu lasă cenușă, el aduce numai lumina, căldura și viața. Din păcate, bărbații și femeile preferă mereu să declanșeze focul arzător al planului astral și afirmă: „Eu ard, eu ard...” De altfel, nimeni nu se mai îndoiește, nimeni nu se mai miră întrebându-i ce reprezintă acest foc, fiindcă toți îl cunosc! Dar pentru focul celest nu veți găsi mulți candidați.

Există trei categorii de foc: în realitate, există mii, dar pentru simplificare, eu le situez în trei mari categorii: focul fizic, care nu îi distinge pe cei buni de cei răi, dar care arde tot și întreaga lume; focul astral sau infernal, ce are o mare predilecție pentru oamenii care trăiesc în pasiuni, în dorințe, în poftes nemăsurate, în răutăți, și este gata mereu să se năpustească asupra lor pentru a-i înghiți, fiindcă ei

sunt pregătiți să îi servească ca hrană; el nu are însă nicio putere asupra ființelor care sunt legate de Dumnezeu sau de îngeri. Cât despre focul celest, el îi caută, dar pe aceia care sunt în întregime puri și luminoși, și atunci când îi găsește, el se apleacă asupra lor, îi aprinde, și ei devin fii ai Domnului, frumoși, luminoși, strălucitori asemenea soarelui.

Focul fizic nu alege; îi este egal dacă cineva este drept sau nedrept, nu este problema sa, el îi arde deopotrivă. Dar celelalte focuri aleg. Focul divin nu coboară oriunde, el este un fulger care nu lovește pe oricine. Da, este un fulger, aceia care primesc favoarea, binecuvântările Cerului, sunt atinși de un fulger divin. Se vorbește despre fulger și în iubire: „De cum am văzut-o, am simțit o iubire fulgerătoare” rostește un băiat și, din nefericire, întregul său destin este trasat: el va suferi, va plânge, va comite poate o crimă... De ce această iubire fulgerătoare? Pentru a învăța anumite lucruri datorită suferinței. Alții primesc și ei câte o iubire fulgerătoare, dar una celestă, și sunt gata mereu să plângă, dar de extaz. Mulți sfinți și mistici au primit această favoare! Citiți biografiile lor, veți vedea cum sfântul Ioan al Crucii, mica sfânta Tereza și mulți alții au trăit o iubire fulgerătoare pentru Hristos, sau chiar anumiți poeți, anumiți artiști. După părerea mea, nimic nu este mai prețios, mai deosebit, mai minunat, niciun har nu se poate compara cu iubirea fulgerătoare celestă a focului sacru; nu există nimic mai presus.

Dar nu fiindcă ai primit această iubire fulgerătoare, știi totul, înțelegi totul, nu; focul celest nu ne face dintr-odată atotștiutori și atotputernici, el ne dă pur și simplu posibilitățile de a ne transforma, și depinde deci de noi să lucrăm cu el pentru a ne dezvolta ideal, perfect... Din păcate, se poate întâmpla ca acest har să se piardă, să se piardă Duhul Sfânt, și aceasta este cea mai mare nenorocire ce există, pierderea cea mai îngrozitoare ce o poate suferi o ființă umană. Mulți ocultiști, mistici sau Inițiați au posedat acest foc, dar l-au pierdut într-un fel sau altul; unii au reușit să îl redobândească, dar după multe suferințe, lacrimi, căință, muncă! Fiindcă acest foc este atât de conștient încât s-ar putea spune că a fost, jignit” de neglijența persoanei respective care l-a lăsat să scape... Ea trebuie să se umilească, să plângă, să implore multă vreme pentru ca el să accepte să revină; dar dacă acceptă, el se agață atât de tare, își crește și înfige rădăcinile atât de adânc în interiorul ființei încât nu o mai părăsește

deloc!

Eu am studiat multe cazuri, am trăit numeroase experiențe și chiar zilnic eu vorbesc, fără încetare, cu focul... în interior, în exterior, în interior, în exterior, numai focul mă interesează. Eu am o predilecție pentru foc de la naștere; dar în timp ce în copilărie dădeam foc la șura de paie, am înțeles apoi că nu trebuia să mă ocup de focul exterior, și că este necesar mai întâi să-mi aprind inima, apoi și inima altora.

Iată ce sfat vă dau acum: priviți zilnic răsăritul soarelui, știind că acolo există o scânteie, o flăcără la care vă puteți aprinde inima voastră. Ca slujba de Înviere, de Paști, într-o biserică ortodoxă. Biserica este plină la slujbă; preotul aprinde o lumânare, iar credinciosul cel mai apropiat „ia lumină”, apoi o transmite vecinului său, și astfel, din aproape în aproape, întreaga biserică se luminează. O singură lumânare le aprinde deci pe toate celelalte: este simbolic... Soarele este tot o lumânare de la care noi o putem aprinde pe a noastră. Uneori trebuie să treacă ani pentru a reuși, fiindcă în interior suflă vântul sau plouă, dar într-o bună zi, vom reuși să ne aprindem lumânarea și să răspândim puțină lumină. Atunci vecinul își spune: „Oh, am cu ce să mă luminez!”, vine și el să-și aprindă lumânarea, apoi vine un al doilea, un al treilea... Continuând astfel, întreaga lume se poate umple într-o bună zi cu lumânări aprinse.

Vă voi mai da o imagine, dar ceva mai prozaică: aceea a unui om cumsecade care își aprinde țigara cu bricheta. Nu este un exemplu educativ, dar să luăm ca atare. Soarele este silexul (câte nu ați mai auzit despre soare!) iar voi aveți o bucată de metal. În fiecare dimineață frecați metalul de silex, și într-o bună zi scânteia țâșnește. Silexul se află mereu acolo, dar metalul nu vine mereu la întâlnire. Voi trebuie să vă prezentați cu bucata de metal și să acționați, adică să lucrați cu voința, pentru ca scânteia să țâșnească; depinde de voi să acționați.

Noi suntem aceia care trebuie să ne descurcăm mereu, nu soarele. Soarele se descurcă de multă vreme. Noi trebuie să îl întâmpinăm, să ne îndeplinim lucrarea și să ne aprindem lumânarea la marea lumânare a soarelui... Vă este clar acum? Oare eu interpretez corect imaginile și simbolurile din marea carte a naturii vii?

Articol VII. Cap. 7 – Contemplarea adevărului gol gol

Acum câțiva ani, câteva persoane care conduceau un camping de nudiști mi-au propus să le vizitez, să-mi fac o idee despre ce este

acolo. M-am dus în acel loc și, evident, printre toți acei oameni care erau dezbrăcați, eu am apărut ca un fenomen fiind singurul îmbrăcat. Încet-încet, s-au apropiat de mine: fete tinere, femei și bărbați, iar ceea ce este extraordinar, este că atunci când te afli în fața atâtor persoane complet dezbrăcate, acest lucru nu-ți produce nicio impresie. Eu eram foarte mirat. Priveam și îmi spuneam: „Într-adevăr, nu ai de ce să te scandalizezi!” Oamenii, atitudinea, expresia lor, totul părea simplu, firesc. Ne-am așezat pentru o clipă, mulți mi-au pus întrebări despre diferite subiecte și toți ascultau cu mare atenție...

Mă veți întreba acum dacă sunt un adept al nudismului. Eu nu sunt nici pentru, nici împotriva, dar am remarcat totuși unele lucruri ce nu erau încă în ordine. Mi s-a spus că nudiștii, eliberându-se de unele complexe, puteau să-și găsească mai ușor sănătatea, echilibrul, chiar și puritatea, și eram interesat să văd dacă era adevărat. Din nefericire, am constatat că lucrurile nu stăteau chiar așa. În primul rând, ei se plictiseau fiindcă nu făceau mai nimic; și îndeosebi, cum nu posedau nicio cunoștință inițiativă asupra naturii și a puterii elementelor: pământ, apă, aer, lumină, ei nu primeau de la acestea prea multe binefaceri. Am observat totodată că ei nu se eliberaseră de tot felul de dorințe, de necesitățile pe care nudismul permitea să și le satisfacă. Nuditatea nu îi conducea deci spre puritate.

Puritatea înseamnă ceva mai mult decât să ai curajul să te dezbraci fără să-ți fie rușine. De altfel, puritatea nu se limitează la domeniul sexualității. Puritatea îmbrățișează toate regiunile și domeniile existenței. Omul înțelege atunci când introduce puritatea în intelectul său; atunci când o introduce în voința sa, el devine activ, puternic; atunci când puritate pătrunde în trupul său el este sănătos, iar când intră în inima sa, în sufletul său, el devine clarvăzător: „Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” spunea Iisus. Puritatea limitată la sexualitate nu este însă suficientă.

Nudismul se dezvoltă acum în întreaga lume: se editează reviste, se scriu articole, dar cunoștințele esențiale în acest domeniu sunt insuficiente. Atât timp cât oamenii nu posedă anumite cunoștințe spirituale, nudismul nu le va aduce nimic din ceea ce ei își imaginează; vor exista numai câteva încercări ce nu vor merge prea departe.

Este bine să vrei să comunici cu natura, cu forțele ei, cu aerul, cu soarele, dar atât timp cât omul nu are cunoștințe mai vaste asupra naturii și asupra sa însuși, aceasta nu îi servește la mare lucru. Porii săi

fizici sunt poate deschiși, dar porii spirituali sunt astupați, pentru că el nu știe cu adevărat ce înseamnă să te expui la curenții cosmici. El nu beneficiază deci foarte mult, chiar trăind dezbrăcat în natură.

Nu este deloc rău să fii dezbrăcat, fiindcă acasă fiecare se dezbracă, face baie etc... Este permis să fii dezbrăcat când ești singur acasă; în fața altora nu este însă admis. De ce? Cum oamenii nu au destulă puritate și forță ca să rămână stăpâni pe ei înșiși, a apărut obligația de a se inventa reguli pentru a-i proteja pe unii de alții. În realitate, nu este nimic rău în faptul de a fi dezbrăcat. De altfel, dacă punem naturii întrebarea: „Ești furioasă că oamenii se plimbă dezbrăcați prin păduri sau pe plaje? – îmi este egal, va spune natura, dacă ei se simt bine, ei pot sta și dezbrăcați. De altfel, atunci când i-am trimis pe pământ, ei nu erau îmbrăcați. Dacă pentru anumite motive ei au decis să poarte haine, este treaba lor, dar eu i-am zămislit goi”.

Corpul bărbatului și al femeii posedă antene eterice datorită cărora ei pot comunica cu natura primind forțele, mesajele sale. Dacă ei pot deci să se expună în pădure sau pe malul mării ca să facă o lucrare spirituală cu pământul, aerul, apa, soarele, ei au mult mai multe posibilități să emită și să capteze curenți, și să obțină astfel rezultate. Vrăjitorii, și mai ales vrăjitoarele, care cunosc puterea mare a nudității, au folosit-o mereu în practicile lor magice; literatura ocultă ne prezintă un număr mare de cazuri în care vrăjitoarele se dezbrăcau pentru a-și țese intrigile, ursitele, blestemele... Nuditatea atrage așadar atât binele cât și răul, de aceea este periculos să te expui gol dacă nu ești destul de conștient și stăpân pe tine însuși pentru a te închide la tot ceea ce este negativ, întunecos, și a te deschide numai la ceea ce este luminos.

În realitate, bărbații și femeile nu au aceeași atitudine în fața nudității. Femeilor le este în general mai ușor să se arate dezbrăcate; bărbații, nu. Bărbaților le este mai degrabă rușine să se dezbrace în fața altora, dar le place să vadă femei dezbrăcate, iar femeilor le place să se arate astfel. Natura le-a făcut așa. De secole s-a încercat să li se spună că nuditatea este contrară pudorii, purității, dar multe femei nu au acceptat încă această idee. Chiar dacă se supun îmbrăcând haine, în sinea lor ele nu au acceptat această regulă ce nu corespunde naturii lor profunde. Femeilor nu le place să se dezbrace din viciu sau desfrânare; nu, ele ascultă de firea lor și nu văd în aceasta niciun rău.

Femeia poate fi blamată pentru felul cum se folosește de nuditate, nu pentru necesitatea ei firească de a se arăta dezbrăcată.

Atunci când a observat atâția bărbați slabi, tulburați repede de goliciunea ei, ea s-a gândit că ar putea profita, și acum își folosește frumusețea pentru a-i domina pe bărbați, a-i exploata sau a se răzbuna pe ei. În zilele noastre, aceasta a devenit o obișnuință, încât aproape că nu mai întâlnești femei pe pământ care să ignore puterile farmecului lor fizic, folosirea sa asupra bărbaților pentru a-i păcăli. În acest caz ele sunt vinovate. Este foarte bine să fie frumoase, fermecătoare, nimeni nu trebuie să le reproșeze aceasta, dar în loc să se folosească de puterile pe care natura le-a dat pentru a-l ademini pe bărbat, făcându-l să se târască prin mocirlă, ele trebuie să învețe să le folosească pentru a-l înnobila, a-l inspira și a-l lega de Cer.

În Mistere se menționează că Inițiatul trebuie să ajungă să o contemple pe Isis dezvăluită. Datorită purității și înțelepciunii sale, Inițiatul desface unul după altul voalurile lui Isis, natura, pentru a o putea contempla în toate manifestările sale, pentru a-i cunoaște toate secretele, întreaga sa frumusețe. De aceea, în mod simbolic, ideal, o femeie dezbrăcată în fața iubitului ei reprezintă pe Isis dezvăluită în fața ochilor Inițiatului. Oamenii nu au înțeles nimic, dar întreaga viață, fără să știe, ei nu fac decât să repete misterele Inițierii, misterele lui Isis. De ce mireasa este învăluită în voaluri și, în noaptea nunții, trebuie să apară dezbrăcată în fața iubitului ei ca să fie contemplată? Nimeni aproape nu cunoaște rațiunea profundă a acestor obiceiuri, și se păstrează latura cea mai vulgară, inferioară, cea mai materială, în loc să se pregătească să se apropie de unul dintre cele mai mari mistere ale naturii. Și cum nu există nicio pregătire, apar apoi atâtea anomalii.

Tinerii căsătoriți pleacă în călătoria de nuntă: aceasta se numește „luna de miere”, și ei înțeleg această lună de miere ca o perioadă de plăceri sexuale exagerate până li se face greață. Iată cum trăiesc ei acest simbol etern al Inițiatului care se prezintă în fața logodnicii sale, Isis, pentru a sărbători nunta! De aceea, ei nu întâlnesc nici iubirea, nici fericirea, dimpotrivă. Atât timp cât ei se încăpățânează să înțeleagă lucrurile în acest fel, eronat, să nu speră să găsească ceea ce caută! O mamă este întrebată: „Unde este fata dumneavoastră?”

— Este plecată cu soțul ei la Veneția în luna de miere”. Ei da, luna de miere, dar oare ce vor face acești doi nătăngi, fiindcă nu posedă nicio cunoștință? Vor abuza de plăcere până când se vor dezgusta reciproc. Cum ei sunt orbi, niciunul nu va observa adevărata

frumusețe a celuilalt, nu vor vedea spiritul și sufletul, această splendoare pe care o poartă în ei înșiși; ei vor vedea numai corpul, picioarele, materia, atâta tot. Sărmana omenire!

Inițiatul nu se gândește să trăiască în plăceri, el se pregătește pentru logodnica sa, Isis, se pregătește pentru extazul necunoscut. El știe că frumusețea, perfecțiunea divină se reflectă peste tot în natură, dar că nicăieri această frumusețe, această perfecțiune nu sunt mai bine reprezentate ca în corpul uman. În altă parte, totul este împrăștiat; oceanele sunt o parte din corpul cosmic, râurile o alta, munții sau cerul, tot o alta. Numai bărbatul și femeia reflectă corpul cosmic în întregul său. Dumnezeu a rezumat întreg universul în bărbat și femeie. De aceea, atunci când vede o creatură care reflectă mai bine decât altele splendorile universului, Inițiatul o contemplă cu plăcere pentru a se lega de frumusețea divină. El își spune: „Iată o creatură care îmi vorbește despre virtuțile Domnului”. În vreme ce bărbații și femeile obișnuite, în loc să fie încântați că iubiții lor reflectă Cerul, se aruncă asupra lor și îi scufundă. Asemenea unor cai ce pătrund în galop pe o pajiște cu flori: toate florile sunt distruse. Dacă bărbații și femeile ar fi fost instruiți în Știința Inițiată, ei ar fi de zece ori mai încântați în fața acestei splendori a Cerului. Câtă inspirație, forță, energie, voință ar putea extrage pentru a-și continua lucrarea!

Aș mai adăuga ceva interesant aici. Știți că toate membrele, toate organele corpului uman corespund unor forțe care circulă în cosmos. Diferitele organe ale corpului fizic au fost formate în legătură cu aceste forțe. Eu v-am revelat acum câțiva ani cu care regiune din cosmos sunt legați sânii femeii, iar unii dintre voi au fost foarte mirați. Toată lumea gândește că ei servesc numai la hrana copilului. Desigur, este adevărat, dar este posibil să mai aibă o funcție necunoscută. Eu vă spuneam că sânul stâng este în legătură cu curenții lunii, iar sânul drept cu Calea Lactee, și dacă femeia este conștientă de această relație, ea ar putea beneficia enorm de aceasta în evoluția sa spirituală. Dar ea nesocotește în majoritatea cazurilor că poate comunica astfel cu întreaga natură și chiar cu bărbații. Dar chiar dacă ea ignoră, această comunicare eterică, magnetică, se produce totuși, iar cei doi sâni ai săi dau și primesc ceva. La o vreme după cele spuse, am văzut într-un muzeu din Spania tabloul unui pictor aproape necunoscut reprezentând o femeie goală ce avea luna pe sânul ei stâng și Calea Lactee ivindu-se din sânul ei drept. Am rămas uluit văzând aceasta, dar

fericit în același timp, fiindcă era confirmarea unui adevăr inițiativ. Acel pictor poseda desigur cunoștințe inițiatice.

Corpul bărbatului și al femeii este un rezumat al universului. Discipolul trebuie să știe cum să îl privească, să îl respecte, să se minuneze în fața sa și, mai ales, să îl considere ca un punct de plecare pentru a se lega de lumea sublimă din înalt, slăvind-l pe Dumnezeu și avansând astfel pe calea evoluției. În acel moment el poate descoperi toate secretele naturii, fiindcă Isis, care nu mai are de suferit din partea sa toate aceste siluri, toate aceste distrugerii ale corpului ei, i se va revela. Ea va spune: „Această ființă este atentă, ea mă iubește, mă respectă, mă admiră, eu mă voi arăta în fața ei”. Și astfel adevărul se revelă, fiindcă acesta este Isis: adevărul. Adevărul se va revela spiritului său în nuditățile sa, adică așa cum este el în înalt, nu în lumea de jos, ascuns sub voaluri, iluzii, „maya”. Fiindcă adevărul se revelă numai celui care știe să se comporte corect în fața misterelor iubirii.

A contempla pe Isis dezvăluită înseamnă deci a contempla adevărul. De aceea Inițiații vorbesc despre cunoașterea „adevărul gol gol”, despuț de voalurile sale. Ce reprezintă aceste voaluri? Ele sunt șapte la număr și corespund celor șapte planuri: fizic, eteric, astral, mental, causal, budic, atmic. Atunci când al șaptelea voal se ridică, se contemplă Mama Divină, Mama Natură, nudă, adică materia ei cea mai pură, cea mai subtilă, fuzionată complet cu spiritul.

Dacă vreți să cunoașteți pe cineva, în viața cotidiană, încercați să îl cunoașteți pe el însuși, și nu numai hainele, voalurile sale. Pentru aceasta, trebuie să vă înălțați până în regiunea unde se află cu adevărat spiritul său, Eul său Superior, fiindcă acolo îl veți cunoaște. Atât timp cât vă veți opri asupra unuia dintre voalurile sale, la latura exterioară, vă veți plictisi, în timp ce, dacă îl veți găsi pe acela care se găsește dincolo de aparențe, nu veți fi niciodată plictisiți și veți descoperi un izvor de bucurie inepuizabilă. Este de altfel ceea ce fac pentru voi. Dacă nu aș fi avut această viziune, eu m-aș fi săturat demult de voi. Aș fi spus: „Nu este nimic interesant aici, mereu aceleași mutre!” Din fericire, eu nu gândesc așa. Eu v-am „dezbrăcat” de multă vreme! Exact ca bărbatul atunci când întâlnește o femeie. Dar să nu mă înțelegeți greșit...

Niciodată nu s-a cunoscut interpretarea acestei tendințe pe care o are bărbatul de a vrea să dezbrace femeia ca să o privească. Acest instinct i-a fost dat de natură ca să îl împingă să nu rămână pe latura

exterioară, ci să meargă mai departe, mai sus, acolo unde ea este într-adevăr goală, adică în cea mai mare puritate, în cea mai mare splendoare, în cea mai puternică lumină. În înalt nimic nu mai este rușinos, fiindcă nu se contemplă corpul fizic al femeii, părul, sânii săi, ci sufletul ei, Divinitatea. Oamenii nu știu să interpreteze limbajul naturii: ei simt în sinea lor anumite instincte și se opresc la manifestările lor cele mai grosolane, de aceea ei capitulează, se prăbușesc și sfârșesc amarnic.

Să nu mă înțelegeți greșit atunci când vă spun că v-am dezbrăcat; eu doresc să vă spun că vreau să vă cunosc nu numai în planul fizic, ci să vă caut altundeva, în planul divin, iar atunci când vă privesc, eu văd fii și fiice ale Domnului. Este extraordinar, și eu continui să trăiesc în bucurie, iar viața se desfășoară. Oare de ce nu ați învăța și voi să faceți la fel? Forma este desigur necesară, dar ea nu vă poate satisface multă vreme, ea nu este decât punct de plecare. Este ca un flacon care nu este dispensabil decât să protejeze acest parfum, această chintesență care este viața. Voi trebuie să vă opriți deci asupra spiritului care răspândește viața, lumina, care vibrează, care zămislește lumi... Acolo nu veți fi niciodată decepționați, altminteri, mai devreme sau mai târziu, veți fi dezamăgiți.

Voi aveți numai o mică idee despre întreaga știință ce este conținută în cuvântul „nuditate”. A fi gol înseamnă a fi despuiat de toate concepțiile greșite, de toate poftele nemăsurate. Numai adevărul este gol: pentru a atinge deci adevărata nuditate, trebuie să te eliberezi de tot ceea ce este opac, șters, grosier, impermeabil la lumea divină. Atunci când ai atins această nuditate, te poți ridica foarte sus, pentru a primi mesajele Cerului, înțelepciunea, iubirea sa.

Dacă oamenii nu obțin mare lucru în meditațiile lor, este pentru că ei încearcă să se înalțe fără să se fi descotorosit de vechile lor veșminte murdare și rupte – simbolic vorbind. Cum pot atunci antenele lor să primească ceva? În fața Cerului trebuie să te prezinți gol goluț, adică despuiat de propria lăcomie, de propriile calcule, prejudecăți. Cu cât te-ai despuiat, cu atât de mult urci... Apoi, când cobori înapoi, te îmbraci din nou ca să-ți reiei lucrarea în materie-Este necesar pentru pământ, dar nu și pentru cercerul iubește numai ființele „dezgolate”.

Înțelegeți acum ce imagine minunată au dat Inițiații atunci când au vorbit despre adevărul gol-goluț, despre Isis dezvăluită.

Articol VIII. Cap. 8 – Construcția casei

Eu v-am spus deja, gesturile pe care le facem în viața zilnică conțin un învățământ pe care trebuie să știm să îl descifrăm. În acest moment voi participați la construcția noii noastre săli, dar nu v-ați gândit niciodată la lecțiile ce le puteți învăța din această activitate.

Ce se face la construcția unei case? Se începe printr-un proiect, un plan. Acest plan există mai întâi ca o idee în lumea invizibilă, apoi este schițat pe hârtie, adică în planul fizic. De îndată ce proiectul a fost făcut, se procură materialele și, în sfârșit, se angajează lucrătorii care trec la realizarea proiectului. Există deci trei etape: proiectul, căutarea materialelor și construcția.

Ce se face la începerea construcției? Se montează mai întâi acoperișul? Nu. Se începe cu fundația, cu baza. Gândiți că este evident... Nu, nu tocmai. Pentru unii nu este deloc evident. În realitate, foarte puțini au înțeles. După fundație se construiesc pereții și, în sfârșit, acoperișul. În cazul exteriorului casei se merge de jos în sus. Cum se procedează pentru interiorul casei? Vă ocupați mai întâi de podea? Nu. Se începe cu tavanul, apoi cu zidurile și, în sfârșit, cu podeaua. În cazul interiorului casei se merge deci de sus în jos. La final, când totul este gata, vă ocupați de latura estetică, de decorațiuni, se pun tablourile pe pereți, perdelele la ferestre etc...

La exterior se lucrează de jos în sus, iar în interior de sus în jos. Casa ne învață deci cum să lucrăm cu cei doi curenți ai evoluției și involuției, întreaga lucrare de construcție și amenajare a casei este rezumată și simbolizată de cele două triumphiuri ce se întrepătrund formând pecetea lui Solomon. Acest simbol al pecetei lui Solomon conține o întreagă știință. El ne revelează cum a construit Dumnezeu lumea și cum trebuie și noi să lucrăm. El ne învață mai întâi că nu trebuie să aplicăm aceleași metode pentru viața noastră exterioară și viața noastră interioară, dar că în planul fizic trebuie să lucrăm de jos în sus, în timp ce în domeniul vieții interioare trebuie să începem de sus și să sfârșim jos. Sunteți mirați?

Dacă vreți să reușiți în planul fizic, trebuie să lucrați după legile evoluției și să începeți cu latura solidă, materială, ca să ajungeți încet-încet la lucrurile cele mai subtile. Dimpotrivă, atunci când trebuie să lucrați în planul psihic, interior, trebuie să începeți de sus, adică cu ce este mai subtil, luminos, divin, și să încheiați prin ceea ce este vizibil, tangibil, concret. Dar cine știe să lucreze astfel? Lucrurile

sunt cunoscute în cazul construcției unei case, dar când să se aplice aceleași reguli în cazul existenței, este mai puțin sigur.

Pentru a obține rezultate în planul material, trebuie să începeți să construiți o fundație solidă, rezistentă. În timp ce, pentru a avea rezultate în planul spiritual, trebuie mai întâi să vă asigurați acoperișul, altminteri și fundația se va năruia. Fiindcă în domeniul interior, spiritual, totul este inversat; este ca și cum fundația s-ar găsi sus, iar acoperișul jos. Trebuie deci să construiți lucrurile în mintea voastră înainte de a dori să le coborâți în planul fizic; și cum este nevoie de un timp îndelungat pentru ca aceste construcții spirituale să coboare în planul fizic, trebuie să lucrați ani de zile pentru ca ele să se poată materializa într-o bună zi.

Această mișcare de sus în jos ne învață cum Dumnezeu a creat lumea. Pentru a crea, Dumnezeu a trebuit să se manifeste, adică să iasă din Sine însuși pentru a „coborî” în materie. Dar această primă mișcare de coborâre ce se numește involuție este urmată de o mișcare de întoarcere înapoi în cursul căreia Dumnezeu revine în Sine însuși și care se numește evoluție. Într-o primă mișcare Dumnezeu iese pentru a crea lumile, apoi El se întoarce în Sine însuși, și absoarbe din nou totul în El... Dar aceste două mișcări se derulează pe parcursul a miliarde de ani.

Mișcarea involutivă se derulează de sus în jos (sau de la centru la periferie), în timp ce mișcarea evolutivă se derulează de jos în sus (sau de la periferie la spre centru). Involuția a precedat evoluția. Involuția este un proces de materializare, iar evoluția, dimpotrivă, un proces de dematerializare. În natură, aceste două mișcări nu încetează să se dezvolte împreună; ele se întâlnesc și interferențele lor dau naștere vieții sub toate formele sale. Forme noi se creează fără încetare în spațiu prin întâlnirea acestor două mișcări care sunt mișcările lui Dumnezeu însuși. Nu există spiritul și materia, ci numai viața care merge de la centru spre periferie, și de la periferie spre centru. Formele devin din ce în ce mai subtile pe măsură ce se apropie de centru, și se materializează pe măsură ce îndepărtează pentru a atinge periferia. Deci toate aceste forme circulă, unele devenind mai subtile, altele mai materiale... Aceasta este marea circulație a vieții.

Unde mai putem observa aceste două procese ale evoluției și involuției? Atunci când copilul se naște este involuția, el coboară în materie, iar când bătrânul moare este evoluția, el se detașează de

materie pentru a se reîntoarce spre spirit. De asemenea, atunci când ne dezbrăcăm este evoluție, iar când ne îmbrăcăm este involuție. Să analizăm acțiunea de a ne îmbrăca: unele haine trebuie îmbrăcate de sus în jos, iar altele de jos în sus. Da, chiar în gesturile pe care trebuie să le facem ca să ne îmbrăcăm, regăsim cele două mișcări: involutivă și evolutivă. Dar nu reflectăm și nici nu observăm.

Conform tradiției inițiatice, tot aceste două curenți involutiv și evolutiv l-au creat pe om. La început, ființa umană nu era decât un cap. Abia mai târziu s-au adăugat în mod progresiv inima, plămânii, stomacul cât și membrele. Dar în acel moment, omul era încă invizibil; capul său nu era încă materializat, era un fel de sferă de foc ce plutea în planul eteric. Omul a început să se materializeze atunci când i s-au format picioarele.

Picioarele au fost acelea care s-au materializat primele, apoi gamba, coapsele, organele genitale, plexul solar, stomacul... până la cap. Capul s-a materializat ultimul, deși s-a format primul, iar picioarele s-au materializat primele, deși s-au format ultimele...

Regăsim aceste două curenți evolutiv și involutiv și în astrologie. Atunci când enumerați seninele zodiacului, începând cu: Berbecul, Taurul, Gemenii, Racul... urmați mișcarea involutivă. Așa s-a format omul: începând cu capul. Iar Berbecul este tocmai capul, fiindcă fiecare semn al zodiacului corespunde unei părți a corpului omenesc. Dar punctul vernal parcurge zodiacul în sens invers, în această ordine: Pești, Vărsător, Capricorn, Săgetător, Scorpion... Traectoria sa corespunde mișcării evolutive; ea urmează ordinea în care organele s-au materializat. Dacă considerăm acum mișcare zodiacului în raport cu cea a planetelor, regăsim aceeași opoziție. Constelațiile zodiacului urcă pe cer în următoarea ordine: Berbec, Taur, Gemeni, în timp ce planetele merg în sens invers. Curentul planetelor este deci involutiv, în timp ce acela al zodiacului este evolutiv.

Să nu ne oprim însă prea mult la astrologie. Rețineți mai ales ideea că, dacă doriți să reușiți în lumea spirituală, trebuie să începeți prin a construi acoperișul, apoi zidurile, și la sfârșit fundația. Fiindcă în lumea invizibilă, acoperișul reprezintă fundația, pământul pe care trebuie să construim; dar ca să nu ne încurcăm îl vom numi în continuare acoperiș. Atunci când spuneam că în lumea invizibilă trebuie să începem prin a construi acoperișul, aceasta înseamnă printre altele că, înainte de a vă prezenta altora ca un înțelept, un

profet, un clarvăzător sau un vindecător, trebuie mai întâi să studiezi multă vreme, să vă legați de Dumnezeu pentru a vă înrădăcina în lumea divină. Sunt necesari ani de răbdare, de studiu, de lucru, înainte de a vă putea exprima adevăratele înzestrări spirituale.

Din nefericire, cei mai mulți oameni care intră în viața spirituală doresc imediat ca toată lumea să știe și să vadă acest lucru: ei își dau aere de superioritate și de inspirație, își închipuie că îi pot instrui și ghida pe alții, și devin ridicoli, sau uneori chiar periculoși. Trebuie să știți că nu puteți manifesta adevărate înzestrări spirituale decât după ani lungi de lucru, de meditație și de rugăciune. Lucrați, rugați-vă și lăsați lucrurile să vină de la sine! Fără să vorbiți despre ele, chiar fără voia voastră, ceea ce sunteți se va manifesta.

Lăsați lumea invizibilă să se exprime vizibil pe chipul vostru, în ochii, vocea, gesturile voastre. Unii vin și povestesc: „Eu sunt un trimis al Cerului, am o anumită misiune. Ascultați-mă, urmați-mă...” Ei bine, aceasta dovedește că ei nu cunosc legile lumii spirituale. Chiar dacă ați fi Hristos, nu ar trebui să spuneți! Nu vă impuneți niciodată altora, așteptați să se impună calitățile și înzestrările voastre încet-încet, până într-o bună zi când ceilalți vor fi obligați să le vadă și să le confirme. Așa procedează adevărații spiritualiști. Ani de zile ei construiesc în lumea invizibilă fără să spună nimic, și într-o zi până și orbii încep să exclame: „Oh, aici este o construcție!” Dar dacă încercați să îi convingeți pe oameni că sunteți Mesia sau Sfânta Fecioară: ei vă vor închide... așa cum ai închide un nebun ce vrea să așeze acoperișul unei case, fără să fi construit în prealabil fundația. Dacă spuneți altora: „Eu sunt bogat, capabil”, ei nu vă vor crede, vor dori să verifice, și atât timp cât nu le arătați bogățiile și capacitățile voastre, ei nu vă cred; nici chiar un mic început al construcției nu este suficient. La fel și în viața spirituală; numai că aici oamenii care reușesc în planul fizic, nu au aceleași posibilități de a vedea în lumea spirituală. De aceea trebuie să lucrați mult mai mult timp.

Să vedem ce ne mai poate învăța casa. Eu v-am spus că atunci când refaceți interiorul unei camere, trebuie să o faceți într-o anumită ordine: tavanul, zidurile (cu uși și ferestre), și în final podeaua. La fel este și în viața psihică. Trebuie să începeți prin a reflecta (este tavanul): în mod simbolic, se agață și se aprind lămpi pentru ca să apară lumina. Apoi, simțiți dacă ceea ce faceți este bine. În sfârșit, acționați.

Pentru a acționa, nu vă plimbați pe pereți, nici pe tavan, ci pe podea. Tavanul, zidurile, podeaua corespund celor trei domenii ale gândului, sentimentului și acțiunii. Lumina, adică înțelepciunea, inteligența, cunoașterea vin din înalt. Domeniul sentimentului este format din ziduri pe care se agață tablouri, oglinzi, și tot felul de lucruri frumoase. Acțiunea este solul pe care mergem, circulăm și lucrăm. Veți întreba ce sunt „ferestrele?” Ele reprezintă ochii; de aceea trebuie să spălați geamurile, pentru ca totul să fie limpede! Iată cartea naturii vii, iar această carte nu o veți termina de studiat niciodată.

Mulți oameni încep cu solul, cu acțiunea. Mai întâi, ei acționează, apoi se ciocnesc evident de ființe și de lucruri; și cum suferă, ei simt că ceva nu merge, și în sfârșit încep să judece și să tragă concluzii. Ar fi trebuit să înceapă prin a judeca! Se afirmă adesea că, după mai multe încercări, se pot trage concluziile de rigoare. Nu, este de preferat să începeți prin a judeca, pentru a trage concluzii bune și adevărate. Este simplu și clar.

În planul fizic trebuie deci să acționăm cu metodele evoluției, în timp ce în planul psihic trebuie să acționăm cu metodele involuției, metodele spiritului. Atunci când un bărbat îi arată unei femei mașinile, casele, diplomele sale, ea are imediat încredere că el îi va asigura bunăstarea. Atunci când un client cumpără ceva dintr-un magazin, vânzătorul nu este preocupat de inteligența sau bunătatea acestuia, ci de portmoneul său cu bani. În cazul Cerului, lucrurile stau complet altfel. Chiar dacă posedați case, terenuri, bănci, el vă răspunde: „Noi nu vă cunoaștem. Nu v-ați început încă construcția acoperișului aici”. Oamenii care sunt atotputernici, bogați și respectați în planul fizic, nu se pot face respectați, iubiți, căutați în înalt, atât timp cât nu au început să dezvolte în sinea lor virtuți, gânduri curate și nobile.

Unii își închipuie că, dacă au reușit în lumea materială, vizibilă, vor reuși și în planul spiritual: ei se înșală. Sunt două domenii distincte. Iar alții, care au reușit să-și dezvolte virtuți și calități, își imaginează că acestea le pot aduce reușita în planul material: și ei se înșală. Virtuțile lor nu se văd, și materialistii nici măcar nu le prețuiesc. Ca să fii înțeles în planul material, trebuie să lucrezi cu metodele curentului evolutiv, adică să pui baze solide aici pe pământ. În timp ce, pentru a reuși în planul invizibil, pentru a fi primit și protejat de spiritele din înalt, pentru a obține revelații, extaze, împlinirea, trebuie să lucrezi cu metodele curentului involutiv, adică să începi prin a te

înrădăcina în Cer. Evident, cea mai bună soluție este să lucrezi cu ambele curente, pentru a fi primit și de Cer și de pământ. Atunci Cerul îl va recunoaște pe Inițiat, iar oamenii vor recunoaște ființa capabilă să împlinească lucrurile pe pământ.

Din nefericire, acestea nu sunt exemplele cele mai răspândite, iar ceea ce se observă la ora actuală sunt oameni specializați în planul fizic și ignoranți în planul spiritual, sau spiritualiști care se plimbă cu acoperișul lor suspendat în aer, incapabili să realizeze ceva. De aceea, adevărații discipoli ai unei Școli Inițiatice trebuie să învețe legile lumii spirituale, pentru a-și construi mai întâi locuința pe baze solide în înalt. În același timp, ei vor ști să se exprime în planul fizic, prin lucrarea și comportamentul lor chibzuit. Ei vor fi ființe echilibrate și perfecte în cele două lumi.

Iată ceea ce ne învață casa.

Articol IX. Cap. 9 – Roșul și albul

În fiecare an în prima zi de primăvară, în aproape toate țările slave, și mai ales în Bulgaria, există obiceiul de a purta la butonieră doi ciucuri roșu și alb. Este un obicei foarte vechi a cărui origine nimeni nu o cunoaște. Dar bilele roșii și albe sunt două simboluri alchimice foarte profunde.

În anumite cărți de alchimie veți găsi aluzii la omul roșu și la femeia albă, care sunt de asemenea reprezentați prin soare (bărbatul) și lună (femeia). Dintre metale, aurul corespunde soarelui, iar argintul, lunii. În tratatele lor, existau întotdeauna două puncte pe care alchimiștii nu le precizau niciodată: materia din care trebuie realizată Marea Operă și gradul de căldură. Despre această materie, pe care ei o denumesc foarte diferit și adesea bizar (alamă, auripigment, fier, magnezie, scuiatul lunii, lapte virginal, mină), ei spun numai că se compune din două elemente și că în momentul în care aceste două elemente încep să se coacă (la o temperatură căreia ei nu îi dezvăluie gradul), trebuie să se înceapă lucrarea.

Începutul acestei lucrări alchimice trebuie să aibă loc la o dată bine determinată: atunci când soarele intră în constelația Berbecului, adică în primele zile de primăvară, iar luna în constelația Taurului. Iată momentul propice pentru a începe lucrarea alchimică... De ce? Pentru că soarele este exaltat în Berbec, iar Luna exaltată în Taur. Soarele este masculin, activ, și Luna este feminină, pasivă. Bărbatului îi corespunde culoarea roșie, iar femeii, cea albă, Cele două bile, roșie și albă, sunt

aici simbolurile celor două principii masculin și feminin care lucrează în natură.

Pentru alchimiști, această lucrare ce trebuie începută la începutul primăverii permite obținerea unei pulberi roșii care preschimbă metalele în aur, și a unei pulberi albe care le preschimbă în argint. Unde mai întâlnim aceste două bile? În sânge: globulele roșii și globulele albe, și de asemenea în ou, cu o nuanță ușor diferită: albușul și gălbenușul. Atunci când purtați cei doi ciucuri roșu și alb deveniți și voi niște alchimiști» dar alchimiști inconștienți, pentru că nu știți încă să transformați toate metalele ieftine, care sunt în sinea voastră, în aur și argint. Această transformare nu se poate face decât prin iubire și înțelepciune. Iubirii îi corespunde roșul, iar înțelepciunii îi corespunde albul. Preschimbarea metalelor în aur și argint reprezintă un proces alchimic ce trebuie să se realizeze în cele trei lumi, și nu numai în planul fizic. Pentru a transforma gândurile în argint, trebuie să folosiți lumina înțelepciunii; pentru a transforma sentimentele în aur, trebuie să folosiți căldura iubirii.

Intrarea soarelui în constelația Berbecului este pentru alchimiști de o importanță capitală, fiindcă este epoca în care soarele, principiul masculin, lucrează asupra principiului feminin, pământul, care primește razele sale, le absoarbe și începe să producă frunze, flori și fructe. Primăvara este deci piatra filosofală, viața care întinerește întreaga natură. Focul soarelui acționează asupra materiei primare, pământul, pentru a-i insufla viață. Iată simbolul alchimic al primăverii. În timpul iernii, pământul este gol și rece, dar după câțva timp de „coacere” a materiei, toate aceste comori încep să apară.

Alchimiștii au observat acest lucru care se realizează în natură: ei au înțeles cum lucrează ea pentru a transforma și transfigura totul; tot ceea ce era mort, șters, negru, devine viu, frumos și colorat. Oare de ce sărbătoarea învierii a fost fixată primăvara? Da, și Paștele este un simbol alchimic. Primăvara, natura este animată de o vitalitate crescută, totul renaște, iar înțelepții care au studiat aceste legi au descoperit că aceleași fenomene trebuiau să se producă și în om. Deoarece și în om se regăsesc soarele, luna, vegetația etc... și în om totul se poate deopotrivă transforma și reînvia ca în natură, uneori chiar mult mai repede.

În fiecare zi, organismul vostru însuși transformă o cantitate de materiale în aur și argint, adică în globule roșii și albe. Și care este

materia primară? Ea se găsește în natură sub patru forme diferite: focul, aerul, apa, pământul. Introducând lumina, aerul, apa și hrana în organismul vostru, fabricați aur în voi înșivă. Dovada este că vă mișcați, acționați, vorbiți. Fiindcă sunteți capabili să mențineți și să prelunghiți fără încetare viața voastră, înseamnă că sunteți într-un anume fel niște alchimiști.

Aurul există mai întâi în stare de foc. Hermes Trismegistus a zis: „Soarele este tatăl său, Luna este mama sa, vântul l-a purtat în pânțelele său și pământul este doica sa”. Soarele produce aurul, fiecare dintre razele sale este din aur, iar luna este reflectarea acestui aur. Trecând prin aer, razele soarelui ajung până pe pământ, în interiorul căruia se condensează, devenind acest metal care se numește aur. Deci, soarele produce aurul eteric, iar pământul îl condensează. Aurul este prea volatil în soare ca să fie fixat. Această fixație nu se poate face decât în măruntaiele pământului. Pământul dă materialele ce permit să fie fixat. Iată de ce, obișnuți-vă să priviți soarele gândind: „Este aur”, și încet-încet acest aur se va depune în voi...

Depinde de voi ca soarele să se deschidă și să vă distribuie toate comorile sale. Cu cât veți privi soarele cu mai multă iubire, cu atât mai mult veți culege particule de aur sub formă de lumină, de încântare, de bucurie, de pace, de sănătate, de activitate, de forță. Dacă alchimiștii numesc uneori „fier” această materie primară de care se folosesc, este pentru a arăta că ea poate da multă forță și dinamism.

Înainte de a ajunge la culoarea albă și roșie, alchimiștii spun că materia trebuie să treacă prin negru. Negrul este ca un tunel înainte de întoarcerea la zi, este ca iarna, o perioadă de pregătire. Se întâmplă ca alchimiștii să reprezinte această stare a materiei sub forma unui om mort pe care îl numesc „cadavru tenebros”; acea materie trebuie să moară și să putrezească, iar din această stare de putrefacție și de negreală ies albul, apoi roșul.

Iisus a spus: „Dacă grăunțele de grâu, când cade în pământ, nu va muri, rămâne singur; iar dacă va muri aduce multă roadă”. Negrul prin care trebuie să treacă materia primară mai este numit deopotrivă și „corb”; când această materie devine albă este denumită porumbelul Diane, iar când devine roșie, o numesc Phoenix. Phoenix-ul reprezintă starea definitivă a materiei primare. Între alb și roșu, ea trece și prin alte culori: verde, violet etc... iar ansamblul acestor culori intermediare este denumit coadă de păun. Dar să ne oprim aici în

privința culorilor, altfel ar trebui prea multe detalii ce nu v-ar fi nici măcar utile.

Viața Inițiaților, a Marilor Maeștri și a salvatorilor umanității trebuie să treacă de asemenea prin aceleași faze ca și materia folosită de alchimiști în lucrările lor. Aceste ființe trebuie să moară pentru a renaște. De aceea Iisus care a fost răstignit pe cruce și care a înviat este simbolul pietrei filosofale. De altfel, alchimiștii consideră că în Cărțile Sfinte totul este alchimie, pentru ei toate povestirile relatate în ele corespund cu fazele Marii Opere. De exemplu, masacrarea copiilor inocenți de către Irod: Nicolas Flamei consideră că felul în care soldații îi smulg pe copii de la sânul mamelor lor pentru a le vărsa sângele este simbolic: el spune că acest sânge este adunat într-o cupă în care sunt cufundate soarele și luna. Fiecare alchimist alegea un pasaj din Cărțile Sfinte pentru a simboliza fazele Marii Opere. Unii au ales visul în care Daniel vede patru animale ieșind din mare; alții, statuia făcută din aur, argint, bronz, fier și pământ ars pe care Nabucodonosor o vede în vis; alții, pasajul în care Elisei vindecă pe Naoman de lepră, poruncindu-i să se scufunde de șapte ori în Iordan.

În întreaga Biblie se găsesc deci pasaje ce pot fi interpretate ca simboluri ale Marii Opere alchimice, și chiar anumite evenimente din viață pot fi interpretate în acest fel. De exemplu, atunci când sunteți calomniați deveniți negri, dar când evenimentele se schimbă, sunteți spălați de aceste calomnii (este culoarea albă), reînviați și începeți să mâncați fructele coapte (este culoarea roșie) ale lucrării voastre.

Eu nu vă vorbesc despre alchimie ca să vă cer să fabricați aur, nu, căci acest lucru nu este important pentru voi, ci pentru a fi încântați de lucrarea naturii. Studiați natura, observați toate fenomenele care se produc în ea și veți vedea ce lumină se va face înăuntrul vostru. Contemplând în fiecare dimineață răsăritul soarelui, beți elixirul vieții veșnice. Iar acest elixir nu se află numai în soare; îl puteți de asemenea culege din aer, din plante, din pietre.

Aș dori să mai adaug câteva cuvinte legate de semnificația celor două bile roșie și albă, dar nu știu cum mă veți înțelege.

În lucrarea alchimică, materia care este mai întâi albă, devine roșie; femeia este albă, în timp ce bărbatul este roșu. Prin această prezentare, alchimiștii inversau lucrurile, căci, în planul fizic, bărbatului îi corespunde albul și femeii roșul, soarelui îi corespunde albul incandescent, și pământului, roșul. Altă dată, exista în anumite

țări un obicei pe care unii dintre voi poate că îl cunosc. A doua zi după nuntă, proaspătul căsătorit trebuia să se prezinte la fereastră arătând tuturor rudelor și prietenilor un cearșaf care dovedea că tânăra soție a fost fecioară. Atunci, toți aplaudau, cântau... În uniunea celor doi soți apar culorile alb și roșu: pentru bărbat, albul, pentru femeie, roșul. Gândiți ce vreți, eu nu am niciun amestec în treaba asta, natura face lucrurile astfel...

Atunci când vorbesc despre bărbatul roșu și femeia albă, alchimiștii inversează deci în mod voit simbolurile, dar eu nu vă voi spune de ce. În felul acesta Inițiații ascundeau cândva adevărurile cele mai profunde. Întâlnirea dintre bărbat și femeie marchează începutul lucrării alchimic: crearea copilului. Nu credeți că este minunat? Nașterea unui copil este printre evenimentele extraordinare care există.

Primăvara este uniunea soarelui cu pământul, începerea lucrării. Primăvara, natura aduce pe lume mulți copii. Fără tată, soarele, mama nu poate produce fructe... Dar toate aceste fenomene care există în cosmos le regăsim în viața interioară a omului. Acolo, sufletul este femeia, iar spiritul este soțul. În prima zi de primăvară, sufletul trebuie să spună: „Eu mă las în voia spiritului divin”, și el va fi fertilizat. Dar dacă sufletul refuză, nimic nu se va produce și el va rămâne steril.

Primăvara, pământul se deschide razelor soarelui, dar acest proces cosmic de fertilizare se repetă peste tot. Spiritul vă spune deopotrivă: i „Deschide-te”, astfel ca voi să primiți înțelepciunea și iubirea sa, fiindcă Spiritul Domnului vă poate fertiliza sufletul așa cum razele soarelui fertilizează pământul. Totuși, nu este ușor să atragi Spiritul. Este spus în Evanghelii: „Vântul suflă unde vrea, îi auzi vocea, dar nu știți nici de unde vine, nici unde se duce...” Spiritul se oprește în sufletul pregătit să îl primească cu cel mai mare respect, de iubire și evlavie. Atunci când Spiritul coboară în acel suflet, se naște Copilul Hristos; este piatra filosofală cu care Inițiatul face minuni. Pentru a primi Spiritul, sufletul trebuie să fie ca o tânără care a înțeles care sunt gusturile prințului pe care vrea să îl atragă la ea prin atitudinea, privirea, surâsul ei. Pentru a primi Spiritul, ființa umană trebuie să devină o: femeie... Dar ce este o femeie? Este harpa eoliană ce vibrează la cea mai mică adiere de vânt. Femeia, sufletul, este o harpă, iar bărbatul, spiritul, este mâna care îi atinge ușor corzile.

Apostolii au primit Duhul Sfânt de asemenea pentru că, în sufletul lor, ei au știut să devină ca niște femei care lucrează cu respect și evlavie. De altfel, ceea ce vă spun este adevărat chiar și în planul fizic. Femeile nu au succes la bărbați decât dacă sunt adevărate femei. Ele îi atrag fiindcă sunt pozitive și receptive. Niciodată un bărbat nu dorește o femeie bărbătoasă... Numai vreun înțelept care, asemenea lui Socrate, caută o Xantipă pentru a se exersa. Pentru a lucra, pentru a se exersa, anumiți înțelepți acceptă asemenea femei. Dar spiritele din înalt nu le acceptă, și ele se îndreaptă mereu numai către adevăratele femei, adică sufletele pline de încredere, de iubire și de adorație. Acela care nu știe să se polarizeze și să devină o femeie în fața Spiritului rămâne steril.

Vreme de secole, de milenii, sterilitatea unei femei a fost considerată ca un blestem. În realitate, această modalitate de a înțelege sterilitatea vine din cunoașterea unor probleme mult mai profunde. Dacă pământul este neroditor, el va deveni un deșert... Dacă sufletul este steril, ființa umană nu va mai avea nicio inspirație. Deci, dacă femeia, principiul feminin din noi este steril, dacă sufletul este steril, nu va mai exista nicio creație indiferent de forma acesteia. Stă scris în facerea: „Crește-ți și înmulțiți-vă!” iar această formulă a fost interpretată mereu ca un sfat privind numai planul fizic, crearea de copii. Nu, acest sfat privește deopotrivă sufletul uman care trebuie să dea roade și naștere unor elanuri și inspirații minunate.

Este esențial să înțelegeți lecția naturii. În primele zile ale primăverii, pământul înflorește în fața razelor de soare. Iar omul trebuie să-și deschidă deopotrivă sufletul, și va simți o bucurie ce nu a gustat-o niciodată până atunci. Dacă el nu resimte această bucurie, atunci când natura este pe deplin deschisă și plină de freamăt, dacă el nu se simte pătruns de razele soarelui spiritual, așa cum pământul este infiltrat de razele soarelui fizic, înseamnă că el nu a înțeles semnificația primăverii.

Tot ceea ce vă explic aparține marilor adevăruri veșnice, dar eu mă exprim folosindu-mă de mijloacele de care dispun. Ele sunt clare, simple, evidente, de aceea le și păstrez. Poate că mai târziu, citind cărți ce tratează aceleași subiecte, vă veți întreba cum am putut să explic atât de simplu probleme prezentate într-o manieră atât de complicată și abstractă de către alți autori.

Articol X. Cap. 10 – Fluviul vieții

Lumea întreagă a văzut râuri, fluvii, dar foarte puțini oameni s-au gândit la corespondențele ce se păstrează între un fluviu și existența noastră. Numai simpla imagine a fluviului poate fi de ajuns pentru a găsi soluția tuturor problemelor noastre. Pentru aceasta, trebuie însă să știm cum să privim toate manifestările naturii, legându-le, însuflețindu-le și consolidându-le într-un sistem organizat unde fiecare detaliu își are semnificația sa.

Fluviul este un simbol al vieții. El își are izvorul într-un munte, dar întotdeauna izvorul se găsește pe culmi. Un fluviu leagă mereu un munte de o mare, de un ocean sau un lac, el leagă ceea ce se găsește mai sus de ce se află mai jos. El este intermediarul dintre munte și mare. Acolo Unde curge un fluviu, se instalează o cultură, fiindcă fluviul face viața să circule. Acolo unde apa curge, se propagă deopotrivă și viața. Dacă veți studia istoria, veți constata că peste tot unde au curs mari fluvii, au înflorit deopotrivă mari civilizații. Dimpotrivă, acolo unde fluviile seacă, civilizațiile deopotrivă dispar.

Dacă interpretăm această imagine a fluviului, veți vedea tot ceea ce putem descoperi aici. Fluviul își are deci izvorul în munți, apoi el coboară spre câmpie. Atunci când izvorul țâșnește, apa lui este încă foarte pură, cristalină, dar încet-încet, coborând, ea străbate tot felul de regiuni, iar cum locuitorii acestor regiuni nu sunt foarte scrupuloși, ei sunt obișnuiți să arunce toate gunoarele în fluviu, fără să se gândească la locuitorii din regiunile din aval care vor fi obligați să bea această apă deja poluată. De altfel, și aceștia procedează la fel. De aceea, atunci când apa ajunge la câmpie poți muri atunci când o bei.

Ce reprezintă fluviul? Este unul dintre cele mai profunde simboluri. Este fluviul cosmic menționat în Apocalipsă, fluviul vieții care potolește setea tuturor creaturilor. Acest fluviu coboară până la noi străbătând toate ierarhiile îngerești (Serafimii, Heruvimii, Tronurile, Dominațiile, Puterile, Virtuțile, Principatele, Arhanghelii, îngerii), și fiecare dintre ele adaugă acestui fluviu toate calitățile și virtuțile sale. Fluviul străbate în sfârșit regiunea sufletelor slăvite, a profeților, a Marilor Maeștri, a Inițiaților, a tuturor celor care au ajuns la înțelepciune, puritate, sfințenie, și îi hrănește, le potolește setea, îi însuflețește. Dar atunci când fluviul ajunge și mai jos, în regiunile oamenilor obișnuiți, se întâmplă ca și în cazul râului care coboară din munte și în care se aruncă fără încetare gunoaie.

De la izvor la mare, râul reprezintă o întreagă ierarhie, iar

această ierarhie ne poate reprezenta și pe noi înșine, de la vârf, de la Eul nostru Divin, până la planurile inferioare: corpurile mental, astral și fizic. Prin gândurile, sentimentele și faptele lor, fără să știe, oamenii aruncă fără încetare murdăria în acest fluviu care este viața, și astfel ei sunt obligați să absoarbă resturile unii de la alții. Imaginea lumii este cea a; unui fluviu poluat în care toți își varsă ura, răutatea, furia.

Ca și apa, viața se colorează, se poluează; sau se purifică în funcție de regiunile pe care le) străbate. Dar fie că este pură sau poluată, viața este mereu viață. Ea are grade, și după regiunile i ce le străbate și creaturile care locuiesc în aceste regiuni, ea posedă o anumită proprietate. Nu toată lumea primește aceeași viață de la fluviu. Auzim adesea oamenii spunând: „Ce vreți, nu putem face nimic, așa este viața!” Da, desigur, așa este viața, dar despre ce viață vorbiți? Viața unei broaște râioase, a unui mistreț, a unui crocodil... sau viața unui înger?

Această viață care vine de la Dumnezeu are grade, și ea coboară până la regiunile subterane pentru a hrăni creaturile inferioare. Da, ea îi alimentează chiar și pe diavoli, altminteri de unde vă închipuiți că aceștia au primit viață? Ar fi trebuit ca un alt Dumnezeu să fi creat o altă viață, adică să fi existat un rival al Domnului, la fel de puternic sau chiar mai puternic decât El. Nu, există numai un singur Dumnezeu și El îi hrănește chiar și pe diavoli. Numai că diavolii nu primesc hrana cea mai pură, ei trebuie să se mulțumească cu ceea ce rămâne, iar ceea ce rămâne este deja murdar, poluat, viciat. Acesta este de altfel destinul tuturor creaturilor subterane: ele trebuie să se mulțumească să ronțăie câteva coji căzute din viața divină.

Pentru a înțelege toate acestea, este suficient să observăm ce se întâmplă pe pământ cu vagabonzii. Aceștia se hrănesc cu ce găsesc prin lăzile de gunoi, și, sărmanii de ei, ne dau astfel o lecție. Ei ne spun: „Priviți-ne, noi nu am dorit să învățăm, nici să muncim, iar acum suntem siliți să căutăm printre lăzile de gunoi câteva resturi și coji aruncate de oameni mai bogați ca noi. Noi suntem o imagine a creaturilor subterane care trebuie să se mulțumească cu niște coji din viața celestă”. Vagabonzii învață astfel lumea întreagă, dar cine le înțelege oare limbajul?

Veți spune: „Cum așa? Dumnezeu hrănește creaturile din Infern?” Eu știu că această idee îi va șoca pe unii, dar trebuie să ne gândim: aceste ființe inferioare, acești demoni care vin să îi tulbure pe

oameni, de unde au primit viață? Numai Dumnezeu creează și distribuie viața. Dacă alte creaturi și-ar putea fabrica viața, ar fi la fel de puternice ca și Dumnezeu. În realitate, Dumnezeu nu are niciun rival, nimeni nu îi poate ține piept. Și mai ales, el nu are nevoie de oameni pentru a-L ajuta să lupte împotriva spiritelor răului. El singur deține viața în puterea sa, iar generozitatea sa merge până a nu lăsa să moară complet creaturile, chiar cele mult inferioare. De ce? Fiindcă ele se află în slujba sa.

Da, diavolii se află în slujba Domnului. Atunci când unii merită să primească o lecție, nu Dumnezeu în persoană se va ocupa să le-o da, ci El se adresează slujbașilor săi justițieri (diavolii): „Mergeți și găsiți-l pe cutare și scuturați-l puțin pentru a-l face să judece”. Iar dacă Domnul dorește ca servitorii săi să lucreze, aceștia trebuie cel puțin hrăniți. Evident, nu cu cele mai bune și mai mari porții ce le vor cădea din Cer, dar ei sunt hrăniți. Iată cum explic eu această generozitate a Domnului ce conține speranța extraordinară că, și chiar creaturile decăzute, dacă se purifică și se căiesc, se vor întoarce într-o zi spre El. Voi nu mă credeți, dar totuși este adevărat. Oamenii sunt de o asemenea cruzime încât nu doresc nici măcar ca diavolii să se îndrepte; ei se gândesc că aceștia pot arde în Infern pe veșnicie. Ei nu, Dumnezeu se gândește să îi cumințească și să îi facă să se îndrepte spre El. Dar cum El are o răbdare infinită, El nu se grăbește, și de aceea mai există încă diavoli care îi tulbură pe oameni. Dar va veni o vreme când ei nu îi vor mai putea tulbura deloc, fiindcă vor fi legați fedeleș; iar această epocă se apropie.

Vă întrebați cum de cunosc toate acestea... Eu le știu fiindcă le-am citit pur și simplu. Unde am citit toate acestea? Nu în cărțile oamenilor, în orice caz. Eu nu mă încred în cărțile oamenilor, eu sunt prea decepționat de toate erorile și incoerențele ce le găsesc în ele și nu îmi mai pierd timpul că le citesc. Acum, eu nu citesc decât cartea naturii vii, iar în această carte am descoperit că iubirea de Domnul, viața Domnului coboară până în profunzimile pământului și în prăpăstii. Chiar și acolo mai există încă câteva particule de viață, altminteri nicio ființă nu ar putea supraviețui în aceste regiuni. Veți spune: „Dar oamenii creează viața!” Nu, viața vine de la Dumnezeu, omul nu face decât să o transmită. Omul nu poate crea viața; dacă ar fi știut să o creeze, nu ar fi murit. Omul transmite viața numai pentru un timp, dar el însuși nu este creatorul vieții.

Să revenim însă la această imagine a fluviului. Eu vă spuneam că fluviul vieții divine coboară până în profunzimile pământului... Ajungând jos, el se purifică însă de toate resturile acumulate pe drum – fiindcă există sub pământ uzine cu tot felul de site și transformatoare – și din nou, sub o altă formă, această viață se reîntoarce spre înălțimi. Exact ca apa ce coboară din munte; ea ajunge în mare murdară, neclară și poluată, dar sub razele soarelui ea se vaporizează, urcă, se transformă în nori, apoi coboară din nou sub formă de ploaie, de zăpadă, de rouă. Fenomenul circulației sanguine este la fel: sângele iese pur din plămâni, trece prin inimă, care îl trimite în toate organele unde se încarcă cu deșeuri, apoi se reîntoarce în plămâni ca să se purifice. Circulația sângelui în corp, circulația apei pe pământ, iată cartea naturii pe care o citim. Natura este cartea în care Dumnezeu a înscris toate legile sale. Dumnezeu se exprimă prin fenomenele naturii, dar noi nu studiem natura, preferăm să citim cărți scrise de ființe slabe, bolnave și slute!

Eu v-am vorbit mai devreme despre vagabonzi, dar privind acest subiect vă pot arăta mai detaliat corespondențele ce le putem descoperi între viața exterioară și viața interioară. Atunci când oamenii sunt foarte bogați, ei se pot duce în restaurante unde li se servește meniul cel cea mai proaspăt și de cea mai bună calitate, în timp ce săracii merg în niște restaurante modeste unde sunt serviți cu ciorbe și tocane ieftine... adesea cu resturile provenite din marile restaurante! mai există o categorie care nu poate merge nici în aceste restaurante modeste, tocmai vagabonzii, care se hrănesc cu câteva bucăți de pâine uscată sau coji de legume adunate din lăzile de gunoi. Vedeți dar că primii, cei bogați, au destui bani pentru a-și procura hrana cea mai proaspătă, în timp ce aceia care nu au, sunt obligați să se hrănească cu ce aruncă alții. Ei bine, în planul psihic, spiritual, se produce același fenomen. Numai că, se poate întâmpla ca în aceste planuri să îi vedeți pe cei bogați hrănindu-se din lăzile de gunoi!

În viața interioară regăsim aceeași ierarhie ca și în viața exterioară. Atunci când o ființă nutrește numai gânduri și sentimente frumoase, sufletul ei se hrănește numai cu hrană cerească. În timp ce, acela care a coborât în gradele inferioare ale vieții, ocupându-se numai de ura, de plăcerile sale nemăsurate, de dorințele sale cele mai grosolane, nu face decât să sărăcească: el nu se poate deci hrăni în cele mai bune „restaurante” ale lumii spirituale. El este obligat să mănânce

ceea ce alții aruncă, și nu își poate forma un corp spiritual pur și luminos, fiindcă elementele ce le adună sunt întunecoase și murdare. Trebuie să fii bogat în virtuți pentru a te hrăni și a-ți potoli setea în restaurantele celeste. Dacă nu doriți să fiți obligați să absorbiți ceea ce alții au aruncat, în loc să rămâneți în regiunile inferioare, trebuie să urcați foarte sus. Iată marele secret al vieții spirituale. Așa cum trebuie să urcați în vârful muntelui ca să găsiți apa cea mai pură, tot așa trebuie să ajungeți la Izvor pentru a bea apa cristalină a iubirii divine.

Viața este un curent, un fluviu ce vine de foarte sus, de la Izvor... Iar acest fluviu este Hristos însuși. De aceea Iisus spunea: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”. Citind aceste cuvinte, un Inițiat vede imediat imaginea râului care coboară din munte și se varsă în mare. De ce? Calea, adevărul, viața... Ce semnificație au aceste trei cuvinte? Calea este albia râului, parcursul pe care el îl urmează. Viața este apa care curge în albia acestui râu. Iar adevărul este izvorul de unde curge viața, de unde țâșnește întreaga creație. Putem însă să mai aprofundăm această interpretare. Albia fluviului cu meandrele sale reprezintă calea înțelepciunii care urcă până la izvor, la adevăr. Iar apa este iubirea, viața, fiindcă viața nu este altceva decât iubire: viața se naște din iubire. Apa este simbolul vieții, al iubirii. Toate energiile, toate forțele care circulă în natură, în cosmos, sunt reprezentate ca o apă, ca un fluid care udă, potolește setea, menține viața.

Iată deci ceea ce Iisus voia să spună: „Eu sunt calea înțelepciunii, eu sunt iubirea ce naște viața divină, și mai sunt izvorul adevărului, de unde curge această viață ce coboară pentru a potoli setea tuturor creaturilor”. Exersați-vă deci zilnic să beți cu ajutorul gândului apa acestui fluviu care coboară din înălțimi, potolindu-vă setea la izvorul limpede și pur. Rămâneți lângă el cât mai mult timp posibil și veți desluși secretele vieții.

Articol XI. Cap. 11 – Noul Ierusalim și omul perfect

I. Porțile noului Ierusalim: perla

Stă scris în Apocalipsă: „Și am văzut cetatea sfântă, noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu... Și avea zid mare și înalt și avea douăsprezece porți, iar la porți doisprezece îngeri și nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit trei porți și spre miazănoapte trei porți și spre miazăzi trei porți și spre apus trei porți... Iar cele douăsprezece porți sunt douăsprezece mărgăritare; fiecare dintre porți este dintr-un

mărgăritar”.

De două mii de ani de când au fost scrise aceste rânduri, nu s-a văzut încă niciun oraș care să coboare din cer pe pământ... și nu se va vedea niciodată – este inutil să priviți în aer ca să vedeți dacă el coboară! De ce trebuie ca un oraș să coboare pe pământ? Un singur oraș pentru mai mult de patru miliarde de locuitori este cam mic.

Și cum să îl facem să coboare astfel ca să nu îi zdrobească pe oameni? Cu ce cabluri? Fără îndoială, cei mai buni specialiști din Cer vor fi angajați pentru această lucrare... Observați că, dacă textele sfinte sunt interpretate cuvânt cu cuvânt, totul pare desigur ridicol. În realitate, noul Ierusalim este un simbol. Este simbolul omului nou care trebuie să vină. Să nu vă mai așteptați deci ca noul Ierusalim să coboare din cer, ci lucrați ca să deveniți voi înșivă acest nou Ierusalim cu cele douăsprezece porți ale sale.

Veți întreba: „De ce douăsprezece porți?” Fiindcă acest oraș, care este o imagine a universului, este deopotrivă și o imagine a ființei umane. Da, fiindcă ființa umană posedă și ea douăsprezece porți. Ce sunt ochii noștri? Două porți. Dar urechile? Alte două porți. Dar cele două nări? Încă două porți pe unde trec curenții Ida și Pingala. Acestea fac șase. Cu gura, șapte. Două alte porți se găsesc pe piept. Ele sunt diferite de celelalte, dar sunt totuși niște porți, deși la om ele nu mai au nicio funcție. Cea de-a zecea poartă se află la înălțimea plexului solar: este buricul de care este legat cordonul ombilical; prin această poartă mama își hrănește copilul trimițându-i sângele și toate elementele de care el are nevoie. Cât despre ultimele două porți, vă las să le descoperiți voi înșivă. Deci, în total sunt douăsprezece. Nu este extraordinar să observăm cum a lucrat Natura asupra corpului uman pentru a deschide aici douăsprezece porți?

Rolul unei porți este de a permite trecerea dintr-un loc în altul, dacă nu pentru persoane, cel puțin pentru curenți, forțe sau entități. Această problemă a porților ființei umane este esențială. Pentru moment, la majoritatea oamenilor ele nu funcționează decât în planul fizic. Or, tocmai în planul spiritual trebuie să dezvoltăm acum urechile, ochii, nasul, gura... Când devii clarvăzător, clarauditor, când începi să respiri emanațiile, să guști savoarea lumii divine, să devii creator prin cuvânt, aceasta înseamnă că ai început să-ți l: deschizi porțile. Iar această deschidere a porților nu se poate face decât dacă știm cum să ne purificăm.

Ioan spune că fiecare dintre porțile noului! Ierusalim este formată dintr-o singură perlă... Desigur, și aici este simbolic, unde se pot găsi scoici care să producă perle atât de mari? În Știința Esoterică, perla simbolizează puritatea, iar prin emanațiile sale ea este legată de lună, de aceea îi este consacrată acesteia. Există multe și lucruri de spus despre perlă. Cum o produce scoica?... Tocmai acest lucru este interesant; perla nu există în natură, ea este rezultatul voinței scoicii. Mai întâi, un grăunte de nisip cade în cochilia ei, iar acest grăunte de nisip este o povară pentru scoică, el o irită. Ce să facă ea? Nu posedă niciun mijloc de a se debarasa de acesta. Și iată cum începe să judece; ea se concentrează, meditează, și descoperă că, dacă secretă o substanță pentru a-l înveli ușor, cu blândețe, acest mic grăunte de nisip va deveni ceva suportabil. Ea începe să lucreze respectând fazele lunii, și astfel acest grăunte de nisip dur, aspru, iritant, devine neted, lucios, mătăsos. Iată cum scoica perlieră a învățat să învingă greutatea...

De mii de ani, scoica perlieră instruieste omenirea, dar oamenii sunt atât de limitați încât nu i-au înțeles lecția. Care este această lecție? Că este posibil să producem noi înșine perle sau pietre prețioase datorită greutăților și obstacolelor pe care le întâlnim. Nu le putem învinge, nu le putem deplasa? Ei bine, trebuie să lucrăm asupra lor pentru a le transforma: fiecărei greutateți întâlnite îi vom proiecta câteva particule din noi înșine, din inteligența, inima noastră, pentru a o înveli într-o materie luminoasă și pură. Câtă bogăție va exista atunci, toate aceste perle produse de noi înșine, prin inteligența, răbdarea, voința, tenacitatea noastră, și mai ales datorită unui ideal ce nu se schimbă! De ce nu vă obișnuiți să înveliți toate greutatețile voastre, tot ce vă contrariază, într-o materie luminoasă, irizată? Veți obține bogății nemaipomenite în sinea voastră. Iată ceea ce trebuie să înțelegeți: că trebuie să lucrați asupra propriilor greutateți, și chiar asupra dușmanilor voștri, pentru a face din ei niște pietre prețioase. Aceasta vă apare poate ca o poveste din „O mie și una de nopți.” Dar acesta este adevărul, încetați să vă mai plângeți, să vă mai revoltați, altminteri nu veți secreta niciodată această materie specială ce vă poate învălui greutatețile.

Toată problema constă acum să vă ameliorați înțelegerea pentru a începe o lucrare ce nu ați mai întreprins-o până acum. Pentru a face această lucrare, trebuie să vă deschideți celor patru puncte

cardinale ale lumii: aceste direcții formează o cruce și pentru fiecare există trei porți. Prin aceste douăsprezece porți intrați în legătură cu forțele luminoase ale universului, datorită cărora vă puteți transforma natura ființei voastre, și astfel regenerați, purificați, sfințiți, iluminați, deveniți noul Ierusalim în care soarele! strălucește. Treceți la lucru, și prin mijloacele și metodele acestui învățământ veți ajunge să vă transformați complet propria materie, făcând-o suplă, expresivă, strălucitoare... Aceasta înseamnă cu adevărat să deschizi porțile, pentru a lăsa să pătrundă lumina, astfel ca Dumnezeu însuși să locuiască în noi.

Momentan, porțile bărbatului și ale femeii sunt cunoscute numai pentru funcțiile lor fizice: funcțiile lor spirituale vor trebui descoperite. Să luăm exemplul uneia dintre aceste porți la bărbat. Toată lumea știe că ea are rolul de eliminare și procreare. Dar dacă studiem problema din punct de vedere inițiativ, vom descoperi cinci funcții încă necunoscute ale acestei porți; avem deci șapte în total, și vom vedea că ne putem folosi de aceste organe pentru a rezolva anumite probleme și a realiza alte lucrări. Veți spune: „Încă alte cinci funcții necunoscute? Oh, vorbiți-ne despre ele, ne interesează!” Deocamdată este foarte greu să vorbim despre acest subiect: cei mai mulți oameni au fost educați încă din copilărie în concepții atât de eronate, de deformate, încât ar fi periculos acum să li se dezvăluie anumite adevăruri divine.

Eu vă voi menționa numai că, atât bărbatul cât și femeia pot face o lucrare măreață cu aceste porți. Fiindcă natura, creându-le, avea proiecte mari pentru ei; ea așteaptă momentul în care ei vor atinge o maturitate suficientă pentru a le dezvălui aceste noi posibilități. Bărbații și femeile nu știu că posedă acolo chei datorită cărora vor putea avea acces la toate misterele, la instrumente ce le vor permite să realizeze creații fantastice. Ei nu știu încă cum să procedeze, dar atunci când vor fi pregătiți să înțeleagă, vor primi aceste revelații. Omenirea este predestinată să cunoască în profunzime aceste douăsprezece porți, să le exploreze și să găsească bogățiile ce sunt ascunse aici.

Atunci când vorbim despre o poartă, aceasta implică mereu o trecere, un acces spre altceva. Nu se construiesc porți aiurea, fără ceva în față, sau în spate... numai la teatru. În principiu, o poartă permite trecerea într-un alt loc, un oraș, un palat, un templu, și acolo se pot descoperi i bogății, comori ascunse, sau dimpotrivă spectacole

îngrozitoare. În numeroase povești sunt menționate porți ce trebuiau să fie deschise, sau! din contră lăsate închise, de frica invaziei a tot felul de monștri ce puneau viața eroului în primejdie. Și este adevărat că există anumite porți ce nu trebuie deschise în mod prematur.

Atunci când omenirea va cunoaște celelalte cinci funcții ale organelor sexuale, ea va putea să realizeze creații fantastice, dar pentru moment eu sunt nevoit să păstrez secretul asupra acestui subiect. De altfel, din toate timpurile, Inițiații au ascuns aceste adevăruri, și chiar dacă! ei preconizau să acopere aceste părți ale corpului, nu o făceau din motive de igienă sau pudoare, ci pentru a arăta cu adevărat că era mai bine să le lase în obscuritate, fiindcă ele conțineau prea multe semnificații, prea multe puteri formidabile.

Porțile reprezintă deci un simbol extrem de semnificativ. Adesea sunteți uimiți văzându-mă că insist atât asupra necesității de a ști să deschideți, și mai ales să închideți ușile unei case. Da, erați uimiți că mă opream asupra unor detalii materiale atât de ne semnificative. Dar multe accidente și neazuri vin de la faptul că nu am știut când să închidem și când să deschidem, nici măcar ce să închidem și ce să deschidem. Mai departe, dacă ar fi fost vorba numai despre niște porți fizice, nu ar fi fost prea grav, dar există alte porți decât cele fizice, și despre acestea eu doresc să vă vorbesc. În spatele lumii fizice eu văd o altă lume, iar atunci când constat, de exemplu, că unii dintre voi lasă în mod inconștient porțile deschise, eu știu dinainte că alte porți din ei înșiși sunt de asemenea larg deschise pentru toți vizitatorii și spiritele indezirabile care intră după bunul lor plac. Ei nu știu deci să păstreze toate bogățiile spirituale ce le-au fost date: totul este deschis, ei sunt ușor de prădat.

Mulți mi se plâng că ajungând acasă după un sejur petrecut la Izgrev sau la Bonfin, își pierd repede entuziasmul, elanul. Prin simplul fapt că ei nu știu să păstreze multă vreme lumina și căldura spirituale primite aici. Veți spune: „Dar cum să le păstrăm vreme îndelungată?” închizând porțile. Dacă v-ați pierdut repede inspirația, înseamnă că sunteți ignoranți și nu ați știut să închideți porțile: ele erau deschise, iar hoții au pătruns ca să fure tot.

Câte lucruri sunt la care nu ne gândim! Și totuși, atunci când este zgomot într-o cameră vecină, închidem ușa și zgomotul se atenuează. Știm deci ce trebuie făcut în planul fizic, dar în planul astral lăsăm totul deschis, și ne întrebăm apoi de ce suntem tulburați și

bolnavi. Este vastă această problemă a porților. Inima și intelectul vostru sunt de asemenea niște porți, dar cum voi nu știți de ce să le deschideți și pentru cine să le închideți, îi lăsați să pătrundă pe toți nenorociții și vagabonzii, iar pe Domnul îl lăsați afară.

Întreaga viață se bazează pe aceste două mecanisme: închidere, deschidere. Este ceea ce ne învață scoicile... Trebuie să știm să observăm și să înțelegem. Scoicile care se închid și se deschid ne învață că viața este o alternanță între deschidere și închidere. Este deci esențial pentru om de a ști în ce moment să se deschidă și în ce moment să se închidă, altminteri el nu va putea poseda niciodată puritatea perlei.

Ioan ne mai spune că în fața porților noului Ierusalim se găsea un înger. Da, oricare ființă, bărbat sau femeie, care este suficient de purificat pentru a deveni un nou Ierusalim, are un înger în spatele fiecărei porți ale sale. Fiecare înger are sarcina particulară de a primi tot ceea ce vine și de a-l transforma. Tot ceea ce auziți, priviți, respirați, mâncați etc, este cules și transformat de către un înger. Atunci când o femeie care s-a purificat cu adevărat concepe un copil, un înger lucrează asupra germenului pe care ea îl primește, iar apoi copilul care se naște este un geniu, o divinitate. Dar când femeia este impură, un demon se află în spatele acestei porți, stă la pândă, și ea aduce pe lume o brută sau un monstru.

Câte lucruri nu sunt de revelat! Dar aveți răbdare, va veni și vremea lor. Voi nu știți încă ce sunt bărbatul și femeia: structura lor, forțele care lucrează în ei, și cum să trăiască pentru a deveni cu adevărat altare ale Dumnezeuului viu, un nou Ierusalim. Tocmai în această direcție eu vă conduc de ani de zile: să deveniți fiecare dintre voi un nou Ierusalim.

II. Fundațiile noului Ierusalim: pietrele prețioase

Încă din vechea antichitate, s-a considerat că pietrele prețioase sunt înzestrate cu puteri! miraculoase, dar deopotrivă și simboluri ale virtuților divine.

În Vechiul Testament, citim că Aaron, fratele lui Moise, după ce a fost ales ca Mare Preot, a primit veșmintele sacerdotale pe care în zona pieptului erau cusute în formă de pătrat patru rânduri de pietre prețioase. Primul rând cuprindea un sardonix, un topaz și un smarald; al doilea, un rubin, un safir și un diamant; al treilea, un opal, un agat și un ametist; al patrulea, un hrisolit, un onix și un iaspis. Deci, în total

douăsprezece pietre.

Iar când în Apocalipsă, Ioana descrie Ierusalimul celest, el îl prezintă ca un oraș de formă pătrată ce se sprijină pe douăsprezece pietre prețioase: prima este iaspisul, a doua – safirul, a treia – halcedonul, a patra – smaraldul, a cincea sardonixul, a șasea – sardiul, a șaptea – hrisolitul, a opta – berilul, a noua – topazul, a zecea – hrisoprasul, a unsprezecea – iachintul, a douăsprezecea – ametistul.

Dacă pietrele prețioase au o asemenea valoare, este pentru că ele reprezintă chintesenta cea mai pură de pe pământ. Ele sunt rezultatul unei întregi lucrări de transformare făcute de pământ asupra materiei brute ce o poartă în străfundurile sale. Cu știința și răbdarea sa, pământul transformă această materie, o coace, o schimbă în pietre prețioase: rubine, turcoaze, smaralde, safire, diamante... Ce știm despre pământ? Nu știm că este o ființă vie, inteligentă, care are un suflet, un spirit, și care face o lucrare imensă.

Pământul pregătește toate aceste comori în șantierele sale, fiindcă are o dorință: el vrea să materializeze calitățile și virtuțile lumii celeste; el vrea să le reflecteze, să le prezinte aici, jos, de o manieră concretă, tangibilă. Iar acum depinde de oameni ca să îl imite pentru a face o lucrare asupra lor înșiși, și să transforme materia lor brută în pietre prețioase, adică în virtuți. Obiceiul de a așeza pietre prețioase pe ornamentele preoțești sau pe coroana regală vine din această cunoaștere, că pietrele prețioase reprezintă calitățile și virtuțile ființelor cele mai evolute. Iar fiecare piatră reprezintă o virtute diferită: topazul, înțelepciunea, safirul, adevărul, rubinul, iubirea... Dacă se pun pietre prețioase pe coroanele regilor de pe pământ, este pentru că ele există deja pe coroana Creatorului. Da, Creatorul este împodobit de o coroană și pe această coroană; strălucesc pietre prețioase: virtuțile tuturor ierarhiilor îngerești...

Dacă oamenii sunt atât de atrași de pietrele prețioase și doresc să le posede, este pentru că ei simt intuitiv că acestea reprezintă virtuțile și calitățile Cerului. Da, pietrele prețioase sunt o manifestare exterioară a bogățiilor celeste; oamenii trebuie să extragă acest bogății din pietre pentru a le face să pătrundă în sufletul și inima lor. Pietrele sunt numai niște simboluri materiale: ele trebuie să devină vii, adică să se transforme în virtuți în sufletul oamenilor. Atunci când vor reuși să însuflețească în sinea lor pietrele prețioase, ei vor deveni niște divinități.

Nu este rău să iubești pietrele prețioase și să-ți dorești să le posezi, dimpotrivă: de ce să urăști sau să subapreciezi unele elemente pe care pământul și stelele le-au modelat și în care Dumnezeu însuși a pus o întreagă știință și imense virtuți? Este normal să le iubești și să le admiri, dar nu este un motiv de a le obține cu orice preț. Trebuie să studiem, să înțelegem și să așezăm fiecare lucru la locul său pentru a folosi totul pentru evoluție, pentru o lucrare benefică în vederea venirii împărăției lui Dumnezeu pe pământ. În acel moment, primim un elan, o bucurie, o desfătare ce ne ajută să înțelegem frumusețea divină, înțelepciunea divină, să înțelegem cum lucrează Dumnezeu peste tot în univers. Acela care se aruncă nebunește asupra pietrelor prețioase pentru a se îmbogăți, a-și satisface orgoliul sau a seduce niște sărmăne creaturi, va fi lipsit de această știință și mai ales de această bucurie extraordinară de a face o lucrare spirituală.

Lucrarea discipolului constă în a deveni o piatră prețioasă, atât de pură, de frumoasă, de transparentă, încât Dumnezeu însuși să fie uimit, să se încline și să-și trimită servitorii spunându-le: „Mergeți și aduceți-mi această piatră ca să o așez pe coroana mea”. Desigur, pentru această lucrare discipolului nu îi este interzis să se folosească de pietre; fiindcă lucrarea spirituală poate avea un punct de plecare, un suport material, iar o piatră, de exemplu, poate deveni o legătură cu realitatea invizibilă ce îi corespunde. Nu trebuie să spunei: „Oh, pe mine mă interesează numai spiritul. Tot ceea ce este material fizic, nu are nicio valoare”. Este o greșală, și în acest fel nu veți ajunge prea departe. Natura lucrează cu materia, omul nu are deci dreptul să o negligeze: ea se află aici pentru a-l instrui, pentru a-i arăta calea.

O piatră prețioasă, oricât de mică ar fi, este o particulă de materie susceptibilă de a fixa și a reține o forță cosmică. Trebuie deci să învățați să folosiți această însușire. Dar nu este acum un motiv să vă opriți asupra pietrei și să vă spunei: „Ea mă va transforma, îmi va da virtuți, mă va vindeca...” Nu, dacă nu vă îndepliniți lucrarea spirituală, să nu vă bazați pe piatră, ea nu vă va folosi la nimic. Piatra este ca o antenă, trebuie să i se dea ordine și mesaje de transmis; în acel moment, ea este fidelă, ea lucrează, ea execută, fiindcă în spatele ei există forțe care se rotesc, care vibrează.

Puteți face o lucrare bună numai dacă posedați noțiuni corecte despre fiecare lucru; iar dacă nu înțelegeți, este numai superstiție. Oamenii se bazează pe talismane, pentacle, brățări, baghete de metal,

sau pe rădăcinile unor plante... De aceea nu lipsesc farsorii și escrocii care le fac tot felul de propuneri ademenitoare: „Pentru această sumă de bani, noi vă trimitem o raritate, mandragora. Cu ajutorul ei, toate încuietorile seifurilor și ale palatelor vi se vor deschide, toate femeile vă vor cădea în brațe”. Și astfel poftele oamenilor proști intră în fierbere! „Vom avea mandragora, și vom deveni bogați, liberi, vom avea femei!” Știți ce primesc toți aceia care își doresc această minune? O păpușă minusculă de lemn asemănătoare cu rădăcina de mandragoră. Iată unde merge credulitatea oamenilor!... Dar aceste lucruri nu sunt interesante.

Trebuie deci să știm cum să luăm în considerare lucrurile. Piatra prețioasă nu va face nicio lucrare în locul vostru. Desigur, ea este deja pregătită de natură să capteze anumite energii din cosmos, și să le difuzeze, să le propage... Dar nu este suficient să vă încredeți într-o piatră prețioasă și să dormiți liniștiți. Trebuie să o folosiți într-o anumită lucrare. Dacă aveți o piatră, vă puteți lega de virtuțile pe care ea le reprezintă, dar trebuie ca această piatră să ajungă în voi înșivă, fiindcă în voi ea trebuie să se nască și să fie cultivată. Este foarte bine că purtați perle și pietre prețioase, dar dacă nu înțelegeți spiritul noului învățământ pentru a le forma în voi înșivă, este inutil. Piatra fizică trebuie să fie numai un model care să vă inspire și să vă arate cum să o reproduceți în sinea voastră. Exact ca modelul după care lucrează un pictor sau un sculptor. Priviți aceste pietre, admirați-le, dar încercați mai ales să le creați în sinea voastră... vii! În acest sens, este bine să posedați pietre, altminteri nu este decât orgoliu sau superstiție.

Știți de ce pietrele prețioase sunt atât de iubite și apreciate? Din cauza luminii. Da, ele vibrează atât de bine în armonie cu forțele naturii încât au devenit transparente, ele lasă să treacă lumina și o fac să apară în toate nuanțele sale. Discipolul noii vieți este deopotrivă o piatră prețioasă: el a înțeles că, pentru a deveni frumos și strălucitor el trebuie să îl lase pe Dumnezeu, lumina, să locuiască în el, să îl străbată, până când corpul său fizic poate deveni lumină.

Fiindcă corpul fizic poate deveni lumină: Iisus ne-a arătat-o în momentul transfigurării sale pe Muntele Tabor. Este spus în Evanghелиi că în acel moment, chipul său a devenit mai strălucitor ca soarele, iar hainele sale albe ca lumina. Oare această transfigurare este posibilă pentru toți oamenii? Este posibilă pentru toți aceia care au

ajuns să-și purifice și să-și sublimeze corpul lor fizic. Atunci când omul lucrează vreme îndelungată, în mod conștient, cu credință, speranță, iubire, corpul său fizic este atât de sublimat, de purificat, toate particulele sale vibrează cu o asemenea intensitate, încât în acel moment transfigurarea este posibilă în cazul său așa cum s-a produs în cazul lui Iisus. Acesta este cu adevărat noul Ierusalim.

Noul Ierusalim se pregătește să vină în lume, el coboară din cer, adică îngerii vin să lucreze asupra oamenilor hotărâți să împlinească această lucrare de transformare, de purificare. În fiecare zi, în fiecare noapte, particulele obscure ce nu vibrează în armonie dispar și sunt înlocuite de altele, mai ușoare, mai suple, mai luminoase. Sunt mii de noi Ierusalimi care se pregătesc și care vor forma împreună acest nou Ierusalim unde Dumnezeu va veni să locuiască.

Articol XII. Cap. 12 – A citi și a scrie

I.

Plecați la plimbare și pe drum întâlniți pietre, stânci... oare vă opriți uneori ca să le luați în mână și să le vorbiți?... Nu, fiindcă vă lăsați înșelați de aparențe: credeți că pietrele sunt moarte, lipsite de suflet. Nici nu vă închipuiți ce povești extraordinare ar putea ele să vă spună dacă ați ști să le ascultați! Fiindcă totul este viu, iar istoria universului este înscrisă pe pietre, pe stânci și peste tot în natură. Da, totul se înregistrează. Oamenii, mereu atât de înfumurați, își închipuie că sunt primii și ultimii care au descoperit tehnica înregistrării. Este adevărat că au făcut minuni cu fotografia, cu cinematograful, cu discurile, cu benzile magnetice... Ei nu-și închipuie însă că, dacă au putut ajunge la aceste realizări, este pentru că fenomenul înregistrării există deja în natură. Întreaga natură este sensibilă, și ea reacționează.

Unele experiențe făcute în Statele Unite de cercetători cu ajutorul unor aparate, au demonstrat faptul că plantele posedă o formă de sensibilitate ce le face să reacționeze la prezențele benefice sau malefice; ei au constatat că, dacă cineva care le-a făcut rău intra în locul în care se găseau, ele arătau prin anumite semne că le era frică. Înseamnă deci că ele posedă o memorie. Plantele sunt sensibile, iar pietrele sunt și ele în felul lor la fel. Dacă le iubiți, dacă le atingeți cu dragoste, ele vă pot răspunde și vă fac revelații.

Iubirea este un limbaj universal pe care întreaga creație, toate creaturile îl pot înțelege. Atingeți o piatră cu iubire, ea va vibra deja altfel, vă poate răspunde cu iubire; numai că trebuie să fii foarte

sensibil ca să o constăți, trebuie să înveți să îi descifrezi limbajul. Dar cine dorește să învețe limbajul pietrelor, al plantelor, al animalelor? Oamenii vor învăța să citească și să scrie în toate limbile pământului, dar limbajul naturii, singurul limbaj ce merită să fie cunoscut, ei nu îl vor învăța.

Chiar dacă cititul și scrisul au devenit astăzi activități indispensabile, în lumea civilizată, aceasta nu înseamnă că omul nu ar putea progresa fără ele. A citi și a scrie prezintă fără îndoială avantaje, dar această importanță acordată hârtiei comportă de asemenea multe inconveniente. Avem încredere în hârtii, numai hârtiile contează. Atunci când o hârtie decide că sunteți vinovați, chiar dacă nu sunteți, nu se poate demonstra nevinovăția voastră și sunteți întemnițați, i Omul nu valorează nimic, hârtia înseamnă totul.

Este foarte bine că trăim într-o civilizație ce ne impune să știm să citim și să scriem, dar eu doresc să insist asupra altor forme de citit și de scris. Va fi mereu necesar să citim și să scriem, dar aceste două activități trebuie să știm să le r exersăm în alte planuri. Pentru un Inițiat, a citi înseamnă a descifra latura subtilă și ascunsă a obiectelor și creaturilor, a interpreta simbolurile și semnele plasate peste tot de Inteligența Cosmică în marea carte a universului. Iar a scrie înseamnă a marca această mare carte prin amprenta! proprie, a acționa asupra pietrelor, plantelor, animalelor și oamenilor prin forța magică a propriului spirit. Trebuie să știm să citim și să scriem nu numai pe hârtie, ci în toate regiunile universului.

Eu le-am spus unor oameni cu diplome, unor profesori, unor savanți: „Dar nu ați început încă!

— Cum nu am început?

— Da, nu știți nici să citiți, nici să scrieți.

— Cum așa, noi nu știm să citim și să scriem?

— Nu, tot ceea ce citiți și scrieți nu are mare valoare. Ceea ce trebuie este să citiți cartea naturii vii; oare știți să o citiți?... Dar să scrieți? Oare știți să scrieți pe suflete, pe inimi, pe spirite, pe lucrurile divine?“... Să luăm exemplul unui bărbat: el scrie cu stiloul său pe o anumită carte ce o posedă femeia și iată că se naște copilul... un copil bolnav, un viitor vagabond! Este dovada că acel bărbat nu știa să scrie.

A doua carte a Tarotului este Papesa: o femeie așezată, cu o expresie formidabilă de putere și autoritate, ținând o carte deschisă pe genunchii săi. Această carte este în realitate simbolul sexului femeii.

Iar bărbatul vine cu stiloul său să scrie pe această carte. Desigur, cartea este pasivă, și totuși ceea ce este scris pe ea va rămâne. Acela care scrie trebuie deci să fie cât de cât inteligent, trebuie să știe ce scrie. Cum vrei ca scrisul său să fie estetic, rațional, profund, inteligent, dacă el este prost, slab, bețiv? Scrisul, fiindcă scrisul este copilul, va fi handicapat, bolnav, dezechilibrat.

În trecut a fost foarte greu ca educația să fie impusă. Părinții se opuneau mersului la școală al copiilor lor: la ce să le folosească scrisul și cititul, când era nevoie să aibă grijă de vite, de păsări, de muncile câmpului? Priviți acum: copiii din aproape întreaga lume merg la școală, chiar la popoarele cele mai primitive, fiindcă toți au înțeles avantajele. Dar la fel cum a fost greu în trecut ca oamenii să fie convinși de necesitatea educației, tot așa va fi acum dificil să îi înveți ce reprezintă adevărata lectură și adevăratul scris, și a-i determina să le exerseze.

Oamenii nu știu să citească... Ei nu știu să citească marea carte a naturii pentru a afla în ea soluții la problemele care îi preocupă. Ei vor consulta cărțile unor autori celebri în care vor găsi răspunsuri contradictorii, dar nu vor consulta natura unde toate problemele vieții sunt de mult timp rezolvate. Da, soluțiile se găsesc acolo, peste tot, în lumea mineralelor, a vegetalelor, a animalelor, și chiar în om, în structura și diferitele funcții ale organismului său.

Oamenii nu știu să citească, nici să scrie. Oh, totuși ei scriu! Fiecare gând, fiecare sentiment este o scriere ce se va grava undeva pe obiecte, sau în mintea și inima bărbaților și femeilor, dar este un scris neciteț de care nimeni nu poate profita.

A scrie este un act de voință și de dezgolare. A scrie înseamnă a mișca și supune ceva în sinea ta pentru a-l scoate la lumină și a-l oferi altora. A scrie înseamnă deopotrivă a lăsa o urmă, iar anumiți filosofi, anumiți artiști, au lăsat urme ce sunt în continuare studiate de mii de ani. Dar deasupra filosofilor și artiștilor au existat marii Inițiați care sunt adevărații creatori, fiindcă lucrează cu magia divină. Magia divină presupune să fii capabil să indici numai câteva cuvinte în spațiu, litere de foc care se vor înscrie peste tot în minți și în inimi.

Fiecare ființă umană este deopotrivă o carte, o carte pe care ea însăși este pe cale să o scrie... Dar adesea, ce bolboroseală, ce cacofonie!

Toate anomaliile și aberațiile se găsesc acolo. Iar când două

dintre aceste cărți se întâlnesc și se îndrăgostesc una de cealaltă, sunt ocupate zi și noapte să se citească reciproc, dar ce învață? Adesea, infernul. Fiindcă oamenii nu au început încă să scrie conștient propria lor carte; ei au fost mereu instruiți să lucreze numai în exteriorul lor, interiorul rămânând un teren în paragină. Este adevărat chiar și în cazul artiștilor.

Artiștii creează frumusețea, dar ea rămâne în afara lor înșiși, fiindcă ei nu lucrează asupra propriei lor materii. Fiind exterioare lor, aceste opere pe care le-au creat vor dispărea într-o bună zi, iar atunci când vor reveni pe pământ, ei vor trebuie să-și înceapă din nou munca. În vreme ce un adevărat pictor, un adevărat sculptor, un adevărat poet, un adevărat muzician lucrează asupra lui însuși și nu se va despărți niciodată de tablourile, statuile, cărțile, simfoniile sale; le va lua cu el în lumea de dincolo și le va aduce din nou într-o viață viitoare. Aceasta este adevărata evoluție.

Eu nu neg faptul că artiștii au lăsat capodopere nemuritoare care inspiră și duc întreaga omenire spre evoluție, dar conform Științei Inițiatice, conform Inteligenței Cosmice care mi-a revelat scopul creației, eu cred că nu trebuie să ne oprim aici, fiindcă există grade superioare ale artei. Eu admir catedralele, simfoniile și statuile, dar adevăratul ideal, este acela de a realiza toate aceste splendori în sine, să devii tu însuși un tablou, o statuie, o poezie, un cântec, un dans... Veți spune: „Dar nimeni nu va profita de aceste capodopere!” Vă înșelați. Adevărații instructori ai omenirii care se creau ei înșiși, care se scriau și se sculptau ei înșiși, impresionau întregul pământ prin simpla lor prezență, fiindcă se vedeau și se auzeau prin ei toate culorile, toate formele, toate poemele și întreaga muzică din lume. O ființă care se construiește pe sine, care se modelează ea însăși ca o operă de artă, valorează mai mult pentru omenire decât toate bibliotecile, toate muzeele și toate capodoperele, fiindcă acestea sunt moarte, în timp ce ea este vie!

II.

Oriunde mergeți, lăsați urme pe toate obiectele atinse, amprente benefice sau malefice. Există oameni despre care se spune că, oriunde ar pune piciorul, iarba nu mai crește, și nu este exagerat. Dimpotrivă, alte ființe care nu se gândesc decât să lumineze, să însuflețească, să încălzească, să ajute, să elibereze, lasă peste tot după trecerea lor amprente atât de puternice încât aceia care ajung apoi în același loc

primesc binefaceri și sunt influențați în bine.

Eu cunosc realitatea acestor fenomene experimentând lucruri pe care nici măcar nu vi le închipuiți. Peste tot unde am călătorit, chiar pe mări și oceane, eu am intrat în contact cu entitățile care conduc aceste regiuni și le-am cerut ca toate vapoarele ce treceau, toți oamenii care făceau acolo baie, să primească ceva fratern, luminos, divin. Scriam chiar câteva formule și aruncam acel mesaj în mare. Mesajul meu ajungea la aceste creaturi foarte evolute, conștiente, sensibile, care locuiau în acele regiuni, și ele începeau să lucreze.

Noi toți putem aduce schimbări în lume. Dar ca să înțelegem cum acest lucru este posibil, trebuie să cunoaștem latura subtilă a materiei. Ceea ce se încearcă să se facă de câțva timp în mai multe țări, mai ales în Statele Unite și în Uniunea Sovietică, unde s-a început studierea emanațiilor subtile a oamenilor, animalelor, plantelor și chiar a obiectelor, și a tuturor fenomenelor denumite „metafizice”. Din nefericire, aceste cunoștințe atât de extraordinare riscă încă o dată să antreneze omenirea într-o catastrofă, fiindcă natura umană este astfel alcătuită încât are tendința să folosească fiecare noutate descoperită pentru satisfacerea propriului său interes, a propriilor pofte, a dorinței de dominare sau răzbunare.

Toate aceste cunoștințe riscă deci să fie folosite mai întâi în prejudiciul altora, ceea ce se întâmplă de fapt: unele obiecte impregnate cu influențe nocive au fost trimise sub formă de cadou unor lideri pentru a le face rău. Desigur, este un mijloc eficace, dar aceasta este magie neagră, și toți aceia care folosesc mijloacele respective trebuie să știe că vor fi pedepsiți într-o bună zi. Fiindcă legile sunt îngrozitoare: tot ceea ce trimite altora, atât binele cât și răul, se întoarce întotdeauna asupra aceluia care l-a trimis, și vine chiar amplificat. Atenție, deci, dacă este vorba despre rău! Nu trebuie să ne folosim de aceste cunoștințe magice decât pentru a ajuta oamenii, a răspândi lumina și pacea în lume; în acel moment, sunteți înscrisi în înalt ca niște magi albi și binecuvântările Cerului vor începe să coboare asupra voastră.

Oriunde veți merge, gândiți-vă să faceți o lucrare pozitivă cu ajutorul gândului, fiindcă aceasta este simțită de miile de creaturi inteligente care trăiesc peste tot. Veți spune: „Dar noi nu vedem aceste creaturi!” Ei bine, acesta nu este un argument, ele există. Dacă veți învăța să lucrați cu latura invizibilă, subtilă, veți putea introduce

schimbări formidabile în întreaga lume. Este la fel de adevărat ca și toate adevărurile din fizică și chimie. În camera în care trăiți, lăsați pe pereți, pe mobile, pe obiecte, urme fluidice, iar dacă cineva dotat cu mari calități mediumnice vine să vă viziteze și atinge un obiect, el va putea simți toate evenimentele ce s-au produs în acea cameră descriindu-le în detaliu.

Chiar și cu un singur fir de păr, da, numai un singur fir de păr ce vă aparține, un clarvăzător vă poate descrie în amănunt caracterul vostru, bolile, defectele, calitățile voastre. Cum se face că toate aceste sunt înscrise într-un fir de păr? Așa este. Poate că ați auzit vorbindu-se de Vanga, această clarvăzătoare bulgară extraordinară. Știți însă cum lucrează ea? Ea cere de la persoana care a consultat-o numai o bucată de zahăr, pe care aceasta a ținut-o câteva minute în mâna sa. Puteți să îi aduceți prin cineva chiar din Franța, sau dintr-o altă țară, această bucată de zahăr, și Vanga – care de altfel este oarbă, ca și alți mari clarvăzători – o atinge și vă descifrează caracterul, prezentul, trecutul și viitorul vostru. Urma pe care ați lăsat-o pe o bucată de zahăr este absolut imponderabilă, dar este suficientă pentru a se putea citi pe ea tot ceea ce vă privește. Numai că ființele care posedă asemenea calități de mediumnitate au devenit extrem de rare în vremea noastră, fiindcă odată cu trecerea veacurilor oamenii au pierdut din ce în cel mai mult contactul cu lumea invizibilă. În trecut, tocmai datorită acestei științe a influențelor, magii pregăteau talismane extrem de puternice.

De îndată ce am cunoscut realitatea acestei legi: că totul se înregistrează, trebuie să ne gândim să rostim cele mai bune rugăciuni și urări peste tot pe unde trecem: „Fie ca toți aceia care vor veni aici să fie atinși de lumină, de bunătate, de fraternitate, ca viața lor să fie transformată!” De ce nu ne obișnuim să pronunțăm binecuvântări? Toți sunt gata să rostească blesteme, dar binecuvântări... Mergeți la pădure: de ce nu vă rugați ca toți aceia care vor trece prin pădure să se schimbe, să devină niște copii ai Domnului, să lucreze pentru pace?

Veți spune că nu vi s-a vorbit niciodată despre aceste practici... Dar de ce este nevoie să vi se vorbească? Aveți un copil sau pe cineva la care țineți foarte mult, oare este nevoie să vi se sugereze să îi doriți tot ce este mai bun? Nu, o faceți în mod spontan, fiindcă sentimentele voastre vă împing să faceți anumite urări, să pronunțați anumite cuvinte. Atunci, de ce să nu vă gândiți deopotrivă să formulați dintr-odată anumite dorințe pentru întreaga lume? Priviți niște

oameni aflați în concediu: ei se distrează sau își omoară timpul fiindcă se plictisesc. Oare nu ar putea învăța să facă o lucrare cu ajutorul gândului pentru a-i ajuta pe locuitorii regiunilor pe care le străbat, cât și pe cei care vor trece prin aceste regiuni?

Poate că cineva va spune: „Oare avem dreptul să influențăm natura lăsând asupra ei amprente?” Ce întrebare este aceasta? Cei mai mulți oameni murdăresc și distrug fără încetare natura, fac chiar magie neagră prin gândurile și sentimentelor lor cumplite, iar noi să nu avem dreptul să lucrăm pentru lumină, pace, fraternitate? Ce raționament! Ne întrebăm oare de ce trandafirul are dreptul să parfumeze atmosfera? Bineînțeles că aveți dreptul să acționați, să influențați întreaga natură, dar cu o singură condiție: să lăsați numai urme benefice, luminoase, astfel ca toți care trec pe acolo să primească particule ce îi vor ajuta să gândească, să simtă, să acționeze mai bine.

La fel, atunci când navigați, pe un lac, un fluviu sau o mare, puteți scrie câteva cuvinte pe care să le adresați aceluia care conduce împărăția apelor. Dorința vi se va lua în considerație și mii de creaturi vor începe să lucreze pentru a o împlini. Oricine poate cere, dar pentru a obține mari rezultate, trebuie ca persoana care se adresează să fie foarte evoluată iar rugămintea îi este îndeplinită tocmai din cauza luminii, purității demnității sale. Tot ceea ce faceți în lumea invizibilă are eficiență numai dacă posedați calități și virtuți care să vă susțină acțiunea. Aceeași lege este valabilă în cazul talismanelor. Mulți oameni poartă talismane cumpărate dintr-un magazin și își închipuie că este suficient să le poarte pentru a le reuși totul. Nicidecum! Chiar dacă un talisman v-a fost pregătit de un mare mag, pentru ca acesta să continue să fie eficient și puternic, trebuie ca voi să fiți aceia care să îl însuflețiți, să îl hrăniți prin gândurile, sentimentele voastre, prin viața voastră pură, altminteri după o vreme el își va pierde puterile și va pieri. Niciun talisman nu este pregătit să dureze veșnic, viața sa depinde de persoana care îl poartă.

Trebuie să vă obișnuiți să gândiți și roștiți cuvinte binefăcătoare și chiar să le scrieți în timpul întâlnirilor noastre, observați mereu eu scriu câteva cuvinte pe o foaie de hârtie.

Pentru întâia oară, eu vă voi spune ceea ce am scris. Este o rugăciune: „Doamne, fie ca numele Tău să fie binecuvântat și sfințit în veșnicie”. Dar eu am scris-o în limba bulgară: „Da beude blagosloveno i sveto Imeto ti ve veka Gospodi”, fiindcă astfel o pronunțăm în tinerețe

în Bulgaria. De ce fac aceasta? Pentru mine, fiindcă îmi face bine!... Gândiți-vă și voi pe parcursul zilei să sfințiți numele Domnului, pronunțați-l, scrieți-l. Desigur, numele Domnului este deja sfințit în înalt de îngeri, voi nu veți mai putea adăuga mare lucru sfințeniei numelui Domnului. Dar aceasta vă va face bine, vouă și altora, deoarece aceste cuvinte sacre vor purifica atmosfera în jurul vostru. Veți spune: „Da, dar urmele pe care le lăsăm vor fi durabile?” Aceasta depinde de intensitatea gândului și a voinței.

Ați descoperit astăzi atât de multe adevăruri! Dacă veți ține cont de ele, întreaga voastră viață se va ameliora, fiindcă numai aceste adevăruri esențiale pot lumina, însufleți și învia totul în ființa voastră.

CUPRINS

Cap. 1 – Cartea naturii 1

Cap. 2 – Ziua și noaptea 3

Cap. 3 – Izvorul și mlaștina 3

Cap. 4 – Căsătoria, simbol universal 3

Cap. 5 – Lucrarea gândului: extragerea chintesenței 3

Cap. 6 – Puterea focului 3

Cap. 7 – Contemplarea adevărului gol gol 3

Cap. 8 – Construcția casei 3

Cap. 9 – Roșul și albul 3

Cap. 10 – Fluviul vieții 3

Cap. 11 – Noul Ierusalim și omul perfect 3

Cap. 12 – A citi și a scrie 3